

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΓΛΟΥ

NEMESIS

BYZANTINO ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΟΥΑΡ

Θεόφιλος Βάρδας Νο 7

ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ

Για τα δίδυμα, όπως όλα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ Bruce Springsteen tribute

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ

1. Hungry heart
2. Growing up
3. Human touch
4. Brilliant disguise
5. Working on a dream
6. My lucky day
7. One step up
8. Hello sunshine
9. Long time comin'
10. Thunder road
11. Devils and dust
12. Hunter of invisible game
13. Glory days
14. The rising
15. Dancing in the dark
16. Badlands
17. Born to run
18. Murder incorporated
19. Tougher than the rest
20. The promised land
21. Cover me
22. Better days
23. Lonesome day

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Νέμεσις, ο φτερωτός άγγελος-εξολοθρευτής, η θεά με το σκοτεινό πρόσωπο κόρη της Δικαιοσύνης. Γνωστή και σαν Ραμνούσια, η θεά του Ραμνούντα, επιβάλλει ποινή-ές σε όσους έχουν υποπέσει σε «ύβριν», αλαζονεία ενώπιον των θεών. Με άλλο όνομα σαν Αδράστεια, που σημαίνει απ' αυτήν που δεν μπορείς να ξεφύγεις

Η λέξη Νέμεσις εκ του αρχαίου «νέμειν» που σημαίνει να δώσεις ότι χρωστάς μάλλον εκ του Πρωτο-Ινδο-Ευρωπαϊκού ΝΕΜ, διαμοιράζω.

Στις πρώτες απεικονίσεις η Νέμεσις έμοιαζε με την θεά Αφροδίτη η οποία μερικές φορές φέρει το Νέμεσις σαν επίθετο. Σε μεταγενέστερες, σαν μια παρθένα της αναλογίας, και της εκδίκησης του εγκλήματος. Είναι πάνω σ' ένα άρμα που το σέρνουν γρύπες και κρατάει συνήθως, ένα σπαθί, μια ζυγαριά, ένα μαστίγιο με πολλά πόδια, κι έναν χάρακα μετρήσεως.

Στην Ελληνική τραγωδία εμφανίζεται σαν εκδικητής του εγκλήματος και τιμωρός των ύβρεων και σαν τέτοια συγγενής με την Άτη και τις Ερινύες. Αδράστεια που δεν μπορείς να ξεφύγεις και Ερινύς που είναι αδυσώπητη.

Απ' την Βικιπαιδεία.

Αυτό είναι λοιπόν ! Δικαιοσύνη και Νέμεσις. Και όπως γνωρίζουν και ραδίκια, η Δικαιοσύνη παρά την ρίζα της ουδεμίαν σχέση έχει με την έννοια του «σωστού, δίκαιου». Είναι μια φόρμουλα των ανθρώπων από παλαιότατων χρόνων να επιβάλουν Νέμεσιν, εκδίκηση και τιμωρία παναπεί. Είναι δυστυχώς ασύμβατη με έννοιες όπως η ΑΡΕΤΗ ή η ΗΘΙΚΗ, λέξεις μάλλον άγνωστες στους «επαγγελματίες» που ασχολήθηκαν ή ακόμα ασχολούνται μ' αυτήν. Η δικαιοσύνη εφαρμόζεται από ανθρώπους πάνω σε ανθρώπους. Διάσημοι αρχαίοι νομοθέτες όπως οι Ρωμαίοι, ο αυτοκράτωρ Ιουστινιανός με τον κολλητό του Τριβωνιανό, ο Ναπολέον Βοναπάρτης κ.τ.λ. είναι οι φάροι που οδηγούν τους νεότερους. Πταίσματα, πλημμελήματα, εγκλήματα δεν ήταν ποτέ τόσα πολλά όπως στις μέρες μας. Αρκεί να ρίξει κανείς μια ματιά στους ογκωδέστατους Κώδικες, Αστικό και Ποινικό για να πάρει μίαν ιδέα. Οι επαγγελματίες νομικοί οφείλουν τα τους ξέρουν απ' έξω. Αυτό ακούγεται πολύ αστείο και σαν τέτοιο θα

αντιμετωπισθεί. Άσε που όλοι τελικά πρέπει να έχουν μια καλή ιδέα για το περιεχόμενο-νόμους- ποινές αυτών των 1000+1000 σελίδες βιβλίων διότι άγνοια νόμου δεν συγχωρείται.

Στο εύλογο ερώτημα «ποιοι γίνονται νομοθέτες ή πως κάποιος μπορεί να γίνει νομοθέτης η απάντηση είναι μία και μοναδική. Η ΕΞΟΥΣΙΑ. Μοναρχία, Δημοκρατία (άγνωστη κι εκφυλισμένη λέξη που επιδέχεται πολλές ερμηνείες) Δικτατορία, Θρησκευτική μοναρχία, Ολοκληρωτισμός... όπως και να την πεις, μία είναι η εξουσία. Στη αζεπέραστη τραγωδία του Αισχύλου «Προμηθέας Δεσμώτης» υπάρχει ένα χαρακτηριστικό εδάφια για την βία τον τρόπο και την αδικία της εξουσίας .

«είναι το τέλος του λόγου και ξεκινάει η βία, η γη τρέμει, πονάει η κοιλιά της, βαθύ σκοτάδι, θεόρατες φλόγες ξερνάν τα έγκατα της, πέτρες και σκόνη σπάνε στους ανέμους και η θάλασσα προσπαθεί να καθαρίσει τον ουρανό. Έτσι νομίζει πως θα με τελειώσει ο Δίας. Ο μητέρα της ειρήνης και της ευγενικής σκέψης του σύμπαντος, μεταφέρετε το λόγο στα παιδιά. Είναι η βία, η φρίκη και η αδικία της εξουσίας.»

Αισχύλος

Μετά έρχονται οι πομπώδεις δικαστές και οι ... άλλοι. Συνήγοροι, δικηγόροι, επιμελητές, εισαγγελείς, και λοιποί, μες στα άσπογα ριγέ σκούρα κουστούμια τους η με τήβεννο και μια γελοία γραβάτα, μερικοί φοράνε και περούκες ακόμα! Θέλουν να τονίσουν μάλλον την σοβαρότητα του πράγματος με το να γελοιοποιούνται εμφανισιακά. Άσε που στην πλειοψηφία τους είναι κακογαμημένοι. Αυτή είναι μια δική μου προσωπική μα και επιστημονική στατιστική διαπίστωση επί τυχαίου δείγματος (Οικονομικά έχω σπουδάσει) την οποίαν ο κ.κ. Γούντι Άλεν πήγε πολύ πιο μακριά λέγοντας πως όλοι οι κακογαμημένοι του Λυκείου καταλήγουν στην Νομική. Και δεν έχω λόγο ν' αμφισβητήσω την άποψη του ευφυούς αυτού κυρίου. Οι εξαιρέσεις βεβαίως εμπίπτουν στα όρια του στατιστικού λάθους. Αν αρχίσεις να σκέφτεσαι πως η μεγάλη πλειοψηφία των εκάστοτε κυβερνώντων είναι νομικοί, μπορεί και να σε λούσει κρύος ιδρώτας.

Το αναπάντητο ερώτημα παραμένει ακόμα από την λατινική εποχή. “Quis custodiet ipsos custodes? Το οποίο μεταφράζεται ποιος θα μας φυλάξει απ’ τους φύλακες αλλά τα ουσιαστικά μπορούν εύκολα να μεταβληθούν αναλόγως. Δικαστές, συνηγόρους υπεράσπισης και πολιτικής αγωγής κ.τ.λ. Η ανθρώπινη φύση είναι μια ανυπολόγιστη και στο άπειρο μεταβλητή, η αρετή και το ήθος είναι για τους φιλοσόφους, μπορεί όχι κι όλους, Το να περιμένουμε απ’ τους νομοθέτες

κι απ' τους επαγγελματίες νομικούς να γίνουν φιλόσοφοι μόνον ουτοπικό είναι. Άλλωστε, ex officio, επαγγελματίας είναι μια βιοποριστική πρακτική που σκοπό έχει να εξασφαλίσει τα προς το ζην. Αν σκεφτεί κανείς τι είδους φρικαλεότητες έχουν γίνει για να κερδίσει κάποιος τα προς το ζην, καταλαβαίνει την απελπισία του ήρωα του βιβλίου. Πουτάνες, εκτελεστές με συμβόλαιο θανάτου ή αφεντικό της Μαφίας βιοποριστικά επαγγέλματα είναι.

Και κατόπιν εμφανίζεται η Νέμεσις, η τιμωρία, η εκδίκηση της δικαιοσύνης. Χαριτωμένα την αναφέρουν και ως «λύτρωση δια της μετάνοιας» που είναι ακραιφνώς συνδεδεμένο με την Θρησκεία κι έχει πλειστάκις κατηγορηθεί σαν μεγάλη υποκρισία. Δικαιοσύνη σημαίνει εκδίκηση, τιμωρία, τελεία και παύλα. Όλοι οι νόμοι και για ότι αφορούν έχουν σαν κατακλείδα μια ποινή. Αυτό τους χαρακτηρίζει και τους ορίζει. Την Δικαιοσύνη δεν την ενδιαφέρει να «διορθώσει» το έγκλημα παρά μόνον να το τιμωρήσει, να το εκδικηθεί. Και τούτο είναι επίσημο, νόμιμο και παντελώς αποδεκτό. Η ατομική απόδοση δικαιοσύνης, εκδίκησης ή τιμωρίας είναι παράνομη και τιμωρείται. Αρχίδια μπλε.

Ποιος έχει ξεχάσει την «οργή του Θεού» ; το κωδικό όνομα της επιχείρησης των Ισραηλινών μυστικών υπηρεσιών που, με εντολή της ιδίας της Γκόλντα Μέϊρ πρωθυπουργού τότε, κυνήγησαν και εν ψυχρώ δολοφόνησαν αυτούς που θεωρούσαν υπεύθυνους για την σφαγή των αθλητών στους Ολυμπιακούς του Μονάχου; Ή την απαγωγή το Αϊχμαν απ' την Αργεντινή, ανεξάρτητη χώρα ή την επιχείρηση Νάκαμ που δεν μιλάει κανείς μετά το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου. Α! κατάλαβα. Το 'οφθαλμός αντί οφθαλμού είναι Ισραελο-Εβραϊκή τακτική. Απολίτιστο (;;;). Μα ... είναι εντελώς Χριστιανικό! Η εκδίκηση σε καιρό πολέμου καλύπτεται απ' το γνωστό όλα επιτρέπονται στον έρωτα και στον πόλεμο» ή ακόμα ετούτη η χρόνια ηλίθια καραμέλα «εκτελούσα εντολές». Ένα άτομο που αποφασίσει να αποδώσει δικαιοσύνη εκδικούμενο σαν αυτόνομο – με την έννοια αυτό-νόμος όχι την ανεξαρτησία, δηλαδή έχω τους δικούς μου νόμους και κανόνες βασισμένους σε αρετή, πίστη και ηθική -... είναι παράνομος κατά πρώτον και πρέπει να σκάψει δυο τάφους πριν το επιχειρήσει, Κινέζικη παροιμία το δεύτερο.

Άφησα για το τέλος το αστείο να κυλιέσαι στο πάτωμα απ' τα χαχανητά. "Η Δικαιοσύνη είναι ανεξάρτητη». Για να γελάν κι οι πέτρες. Ο Ε. Βενιζέλος, πολιτική φιγούρα αστεία και Πανεπιστημιακός καθηγητής Συνταγματικού δικαίου είχε πει το αμίμητο « η Δικαιοσύνη είναι ανεξάρτητη όταν δεν κάνει αντιπολίτευση» ! τι να 'θελε άραγε να πει ο ποιητής ;

Εμείς οι Έλληνες, έχουμε κάτι πού έχουμε γενναιόδωρα προσφέρει σ' όλο τον κόσμο και είναι η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ. Η Μυθολογία τα εξηγεί όλα. Το τί γίνεται όταν κατεβαίνεις στον Άδη ή το τί θα πάθεις αν κλέψεις ένα κουτί σπίρτα απ' τον Δία. Και μόνο γι' αυτήν την τελευταία ιστορία, τον Προμηθέα δεσμώτη του Αισχύλου, η ανθρωπότητα χρωστάει πολλά στους Έλληνες. Μεταξύ του να είναι τυφλός και του να μην έχει υπάρξει καθόλου, ο Όμηρος, ο πρώτος αφηγητής στην Ιστορία της ανθρωπότητας, μας έμαθε να λέμε ιστορίες. Εν τούτοις, όπου υπεισέρχεται η μεταβλητή «ανθρώπινος παράγων» ότι και να γίνει είναι αδύνατον να εξηγηθεί.

ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ

Απ' την πρώτη στιγμή που ο στρατηγός Μπάλαμπερ εξέθεσε την υπόθεσή του του συνέστησα να το εγκαταλείψει και να γλυτώσει τα λεφτουδάκια του. Ένας τριχωτός Ούννος τρομερός στην όψη και να τον κοιτάς και να συζητάς μαζί του για δουλειές αλλά παρ' όλα αυτά υποστράτηγος και δεξί χέρι του Κόμη στρατηγού Βελισάριου. Ένας έμπιστος μισθοφόρος της αυτοκρατορίας και, κρίνοντας απ' τον πλούτο του, επιδέξιος πλιατσικολόγος.

Μου ζητούσε να παρακολουθήσω την νεαρά και όμορφη συμβία του και να δω μήπως τον απατάει. Του εξήγησα πως δεν χρειαζόταν να την παρακολουθήσω γι' αυτό, ήμουν πεπεισμένος πως η κυρία τον έπαιρνε, το μύριζα στον αέρα, και καλό θα ήταν να το ξεχάσει και να γλυτώσει την υπέρογκη αμοιβή μου. Μα τί σκατά νομίζουν αυτοί οι ηλίθιοι στρατιωτικοί που λείπουν απ' την συζυγική κλίνη για μεγάλα επαναλαμβανόμενα διαστήματα σφάζοντας δεξιά – αριστερά «οχτρούς» και οι κυράδες τους θα έμεναν στεγνές όσο έλειπαν ;

Ο Ούννος στρατηγός ήταν σίγουρα κερατάς και καλά θα 'κανε να ζήσει μ' αυτό όπως και τ' αφεντικό του ο Βελισάριος ή να πάρει διαζύγιο. Δεν χρειαζόταν να την παρακολουθήσω για να βρω τ' αυτονόητα. Επέμενε, δικά του λεφτά ήτανε. Την ανέλαβα την υπόθεση.

Επέστρεψε από μια εκστρατεία δυο μήνες αργότερα που είχε στεφθεί με απόλυτη επιτυχία όπως καυχήθηκε – και ποτάμια αίμα όπως σκέφτηκα μέσα μου – και ήλθε στο γραφείο για την αναφορά μου.

- Σού είπα και την πρώτη φορά να τα παρατήσεις, στρατηγέ και δεν μ' άκουσες. Εγώ από τότε ήμουν σίγουρος ότι σε απατάει. Αλλά όπως μου ζήτησες την παρακολούθησα και μπορώ να στο αποδείξω ότι πηδήχτηκε με τρεις όσο έλειπες, τους δύο τους πήρε παρτούζα σάντουιτς. Αχόρταγη μου φάνηκε.

- Θέλω τα ονόματά τους, Βάρδα.

- Είναι ανώφελο στρατηγέ μου. Αρσενικοί μ' εξάψεις είναι, με ένγκαβλες φουσκοδεντρίες αν προτιμάς. Τους προσφέρθηκε μια κυρία και την πήρανε. Το ίδιο θα έκανες κι εσύ στη θέση τους. Τι τα θέλεις τα ονόματά τους ; μήπως αμφιβάλλεις για τ' αποτελέσματα της έρευνάς μου ;

- Καμία αμφιβολία δεν έχω για την τιμιότητα και την αξιοπιστία σου, Βάρδα. Ουδεμία. Ακόμα κι αν έχεις κάποιο δίκιο σχετικό με τους άνδρες και την γυναίκα μου, εξακολουθώ να ΑΠΑΙΤΩ να μου δώσεις τα ονόματά τους.

Ποτέ μου δεν μπόρεσα να καταλάβω αυτό το κόλλημα που έχουν οι κερατωμένοι με τους εραστές των συζύγων τους. Τι σκατά σημασία έχει το ΠΟΙΟΣ τις γαμεί ; Σε κάθε περίπτωση αυτοί βγάζουν κέρατα, ξέροντας ή μη το ποιος το έκανε. Ή συμβιβάσου να την μοιράζεσαι την κυρία ή χώρισέ την. Δεν είναι δα και δύσκολο ακόμα κι αν είσαι Ούννος μισθοφόρος, άξεστος κι απολίτιστος. Αυτός ο χαμένος δεν μπορούσε ούτε να το φανταστεί ότι μπορεί να έφταιγε κι αυτός ο ίδιος ! Θέλει πότισμα, για να μην πούμε και καλό πότισμα, το λουλούδι για να μην μαραθεί. Κι από νερό και ποτιστήρια δεν υπάρχει έλλειψη, ευτυχώς. Του έδωσα τα ονόματα που μετά μανίας ζήταγε, πλήρωσε την εξωφρενική αμοιβή μου χωρία κανένα παράπονο κι έφυγε. Λίγο πριν βγει έξω απ' την πόρτα του είπα χαμηλόφωνα μα αρκετά δυνατά για να τ' ακούσει.

- Ελπίζω να μην συμβεί τίποτα κακό σ' αυτούς τους φτωχούς.

Μετά από μερικές μέρες έμαθα ότι και οι τρείς είχαν αποτρόπαια σφαγιασθεί . Έτρεξα αναστατωμένος στο γραφείο του, με τ' αυτιά μου να καπνίζουν από οργή.

- Γιατί γαμώ το έβαλες να τους σφάζουν, βάρβαρο κτήνος ;
- Την βίασαν και τους εκδικήθηκα.
- Βρε ηλίθιε, σου είπε πως την βίασαν κι εσύ την πίστεψες; Τι σκατά μου πλήρωσες ένα σκασμό λεφτά εμένα; Εγώ σου είπα τίποτα για βιασμό ή μη συναινετική συνεύρεση ; Τριολέ παρτούζα τους πήρε τους δύο, πως διάολο την βίασαν;
- Βιάσθηκε, Βάρδα, ενάντια στην θέληση και την επιθυμία της. Την έστειλα σε μοναστήρι επειδή δεν αντιστάθηκε όσο έπρεπε. Πάρε δρόμο τώρα γιατί έχω πολύ δουλειά.
- Η διαφορά ανάμεσα σ' έναν κερατωμένο σύζυγο κι έναν σίριαλ κίλερ είναι πως με τον σίριαλ κίλερ μπορείς να επιχειρηματολογήσεις.

SYNEXIZETAI

Έτσι τελειώνει το 6ο βιβλίο- περιπέτεια του Βάρδα με τίτλο Η ΧΗΡΑ.

ΕΝΑ
Hungry heart

Ο Τούρκος αγνάντευε το απέραντο γαλάζιο απ' το παράθυρο με τα χέρια του δεμένα πίσω απ' την μέση του. Χωρίς να γυρίσει είπε

- Τι πρόκειται να κάνεις ;
- Σχετικά με ποιο πράγμα, αδέρφι;
- Ξέρεις για ποιο πράγμα μιλάω. Το κτήνος τον Ούννο.
- Τίποτα. Τι θέλεις να κάνω;
- Παρα μαλάκωσες, αφέντη. Πάρα πολύ.
- Το φέρνει ο καιρός που περνάει.
- Σε θυμάμαι να ξεριζώνεις μάτια από ζωντανούς ανθρώπους και να τα πατάς στο

πάτωμα. Με σωστό αίτιο, το παραδέχομαι.

- Μεγάλωσα από τότε, παλιόφιλε και τιθάσευσα τον θυμό μου. Εξάλλου, τι με ήθελες να κάνω; Να πάω και να του κόψω το λαιμό;

- Δεν είναι ανάγκη να το κάνεις εσύ

- Κάνουμε μια δουλειά, Αχμέτ αδελφέ μου. Θυμάσαι πότε και πως ξεκίνησε; Μαζί το αποφασίσαμε. Η ταμπέλα στην πόρτα και η πινακίδα έξω στο πόρτικο γράφει « Ιδιωτικές έρευνες, αναζήτηση της αλήθειας κ.τ.λ. να προσθέσουμε και «δολοφόνοι εκτελεστές;

- Το ξέρεις βέβαια ότι αυτό το κάθαρμα δεν θα πληρώσει ποτέ.

- Ξέρεις πόσοι άνθρωποι πεθαίνουν καθημερινώς στους δρόμους της Πόλης; Οι πραιτοριανοί περήφανα κοκορεύονται πως έχουν καταφέρει να διαλευκάνουν 15% των εγκλημάτων στους δρόμους.

- Κατάλαβα, ο Ούννος είναι στο 85%. Ποιοι ήταν οι άλλοι δύο; Εγώ βρήκα τον έμπορο απ' την Μέση μόνο.

- Δυο φίλοι φοιτητές στο Πανεπιστήμιο. Πάσα ο ένας στον άλλο. Μια φορά έκαναν τρίο. Την βίασαν ! Έτσι είπε ο ηλίθιος.

- Καλά λέω πως παρά-μαλάκωσες. Τις οικογένειές τους τις σκέφτηκες καθόλου;
- Τις σκέφτηκα και το έψαξα. Και οι τρεις αναφέρθηκαν σαν φόνοι μετά ληστείας.

Κανένα άλλο στοιχείο, η υπόθεση έκλεισε για το Πραιτόριο. Ο Ούννος έστειλε μάλλον τους σμπίρους του και το ‘καναν να φαίνεται σαν ληστεία αν και σε μένα δεν τ’ αρνήθηκε. Τι λες, θα πάει να ομολογήσει στους Πραιτοριανούς δικαστές; Να πάω να τον καρφώσω θα τ’ αρνηθεί όλα. Τώρα, αν πραγματικά έχω καταλάβει καλά, θέλεις να γίνουμε δικαστές κι εκτελεστές εμείς οι ίδιοι.

- Μερικές σφαλιάρες μόνο, ίσως. Ένα μάθημα. Για το χατίρι των οικογενειών των θυμάτων.
- Η απάντηση είναι ΟΧΙ σε όλα, Αχμέτ. Πες με όπως θες αλλά δεν είχαμε αυτό στο νου μας όταν αποφασίσαμε να κάνουμε αυτή την δουλειά.

Ο Τούρκος κατάλαβε πως εδώ τελείωνε η συζήτηση και μούτρωσε. Δεν ήταν η πρώτη φορά, δεν θα κράταγε πολύ, το ‘ξερα. Μούτρωνε, θύμωνε και μετά λογικευότανε και του πέρναγε. Ήμασταν και σε γιορταστική περίοδο. Θα μας ερχόταν λουκούμι να μείνουμε αδρανείς για λίγο. Δεν μας έλειπαν δα και λεφτά! Η Κοιλιά της Υπατίας είχε φτάσει έως το σαγόνι της, περιμέναμε το μωρό από μέρα σε μέρα και η Σιδωνία με τον Φλόριαν είχαν βάλει τον γάμο την επόμενη εβδομάδα!

Σ’ αυτό το σημείο λείπουν 6-8 σελίδες με τα γεννητούρια της Υπατίας, τον ανιψιό Αρχιμήδη προς τιμήν του παππού και τον γάμο της Σιδωνίας με τον Φλόριαν το πουλέν του Πρόβου οι οποίοι τώρα που μιλάμε είναι στην Σάμο σε γαμήλιο ταξίδι. 10 σελίδες αν βάλουμε και την βάφτιση

Ο Τούρκος ήρθε ένα απόγευμα κουβαλώντας ένα δίσκο μπινελίκια, έναν αμφορέα με κρασί και δυο κούπες στο χέρι. Από μόνο του το θέμα κραύγαζε «φασαρία».

- Θα ‘θελα να τα πούμε λιγάκι οι δυο μας ιδιαιτέρως.
- Άλλαξέ το σε «ένα ποτηράκι με μεζέ σαν αδέρφια» και δεν έχω αντίρρηση.

- Δεν μας χέζεις ρε αφέντη!

Σέρβιρε και κάτσαμε αντικρυστά σ' εκείνο το τραπέζι δίπλα στο παράθυρο με θέα την Προποντίδα που καλώ θηλυκά για δείπνο.

- Έχω κάνει μερικές δουλίτσες τελευταία. Ο Πρόβος και ο Φλόριαν, πριν παντρευτεί, με βοήθησαν.

- Ρε μπας κι έχουμε καινούργια υπόθεση και δεν ξέρω τίποτα;

- Όχι. Προσωπικό ενδιαφέρον. Σ' ενδιαφέρει ν' ακούσεις τι βρήκα;

- Υποχρεωμένος είμαι, αλλιώς... μπορεί και να ματώσω.

- Έχω στοιχεία για τον Ούννο σου, τον στρατηγό Μπάλαμπερ.

- Το τούρκικο κεφάλι όταν μιλάμε με Τούρκο είναι πλεονασμός.

- Δεν τα παρατάς, ε ;

- Τον ίδιο δάσκαλο είχαμε, μαζί μεγαλώσαμε. Πως διάολο βγήκες έτσι μαλακός;

- Τι βρήκες για τον Ούννο, Αχμέτ;

- Εκτός απ' τ' ότι είναι ένα κτήνος και κατά συρροή δολοφόνος, όχι σπουδαία

πράγματα. Είναι Βουκελάριος (*Οι Βουκελάριοι ήταν μονάδα στρατιωτών στην ύστερη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία που δεν υποστηρίζονται από το κράτος αλλά από κάποιο άτομο όπως στρατηγό ή κυβερνήτη, ουσιαστικά ήταν τα «οικιακά στρατεύματα»*) Βικιπαιδεία

- Δεξί χέρι και προσωπικός Δορυφόρος του Κόμη Βελισάριου. Απ' τα χαμηλά ξεκίνησε σαν απλός μισθοφόρος αλλά το ταλέντο του γρήγορα αναγνωρίστηκε και πήδηξε προαγωγές. Εκείνο που προκαλεί έκπληξη όμως είναι το ότι είναι πάμπλουτος, με τα παλάτια του, τους σκλάβους του και δεν συμμαζεύεται, κάτι που κάνει μπαμ επειδή έχει μόνο ένα μισθό. Μεγάλο μισθό αλλά και πάλι δεν βγαίνει. Ήταν ένας απ' τους Ούννους που μετέφεραν το Βελισάριο στους ώμους πάνω σε θρόνο όταν γιορτάστηκε με θρίαμβο στον Ιππόδρομο η εκστρατεία στην χώρα των Βανδάλων. Μεγαλούργησε κατά την διάρκεια της εκστρατείας στην Β Αφρική, ο ίδιος ο Ιουστινιανός τον παρασημοφόρησε και τον έκανε στρατηγό. Αυτές οι πληροφορίες απ' τον Πρόβο. Ο Φλόριαν όπως πρόσθεσε το αλατοπίπερο. Το αλάτι είναι ότι ο Ούννος συνευρίσκεται συχνά με την Θεοδώρα και όποτε τον δέχεται δεν υπάρχει κανείς άλλος στο πορφυρό της Δώμα, τα συμπεράσματα ελεύθερα. Το πιπέρι αφορά το λιμάνι Λέπτις Πάρβα λίγα χιλιόμετρα ανατολικά πριν την Καρχηδόνα. Το κύριο και πολύ εύπορο λιμάνι των Βανδάλων το οποίο ο

Ούννος κατέλαβε μόνος του αφήνοντας τον Βελισάριο να προπορεύεται προς την πρωτεύουσα Καρχηδόνα. Περιττό ν' αναφερθεί ότι το λιμάνι κατεστράφη ολοσχερώς και όλα του τα λεηλατημένα πλούτη κάνανε παρέλαση στον Ιππόδρομο. Το «όλα» συζητείται. Το αξιοσημείωτο είναι πως ο Ούννος, πριν κάνει την πόλη στάχτη, έστειλε τους έμπιστούς του και του μάζεψαν όσες όμορφες μόνο κοπέλες μπόρεσαν 16-18 χρονών μέσα απ' το πλήθος των αιχμαλώτων. Απ' την Λέπτις Πάρβα έφυγαν δυο μεγάλες καρότσες μ' έξι άλογα η κάθε μια. Στην μια, επιβεβαιωμένο, φορτώθηκαν τα κορίτσια. Στην άλλη, ανεπιβεβαίωτο, μάλλον επιλεγμένοι θησαυροί από τα λάφυρα. Μ' επικεφαλής τον Προσωπικό του Υπασπιστή οι δυο καρότσες το γύρισαν προς ανατολή ενώ το κύριο τμήμα των Ούννων προς την δύση για να βρει τον Βελισάριο στην Καρχηδόνα. Τι σκάνδαλο είναι ότι καμία απ' αυτές τις δυο καρότσες, η μία με κοριτσόπουλα προφανώς στα σκλαβοπάζαρα της ανατολής κι άλλη με άγνωστο τι, δεν εμφανίστηκαν ποτέ κατά την διάρκεια του θριάμβου του Βελισάριου στην παρέλαση στον Ιππόδρομο! Ή ο Ούννος τα έκλεψε κάτω απ' την μύτη του Βελισάριου ή ο Βελισάριος το ήξερε κι έκανε την πάπια. Τα λάφυρα απ' την Β Αφρική ήταν τόσα πολλά που δεν φάνηκε η έλλειψη. Μ' αυτά κι αυτά ο Ούννος είναι πάμπλουτος και δεύτερος τη τάξη μετά τον Βελισάριο και αν δεν το απαγόρευαν οι βάρβαρες ρίζες του θα ήταν κι αυτός Κόμης, το μοναδικό που λείπει στην καριέρα του.

- Και λοιπόν;
- Τι και λοιπόν;
- Ε και λοιπόν, ρώτησα.
- Ο! παράτα με, αφέντη, το άτομο είναι ένα βάρβαρο κτήνος, ένας ληστής και κατά συρροή δολοφόνος. Κι αν στον πόλεμο όλα επιτρέπονται... υπάρχουν και μερικά όρια για τις σφαγές και τις λεηλασίες. Ο άνθρωπος είναι ένα σκατό κι εγκληματίας.
- Ε! και λοιπόν;
- Τίποτα άλλο, παράτα με. Αυτά είχα.
- Αχμέτ, αδελφέ μου, η αυτοκρατορία, ο στρατός της που είναι όλος μισθοφορικός και κοστίζει πανάκριβα, είναι γεμάτη με τύπους σαν κι αυτόν. Πολλοί από δαύτους με τίτλους κι αξιώματα, τους βλέπεις καθημερινά στους δρόμους πως συμπεριφέρονται με τους απλούς ανθρώπους σπρώχνοντας και κλωτσώντας για να διαβούν. Κι εσύ θέλεις, εσύ κι εγώ και μπορεί και τρεις φίλοι μας, να κάνουμε εκστρατεία εκδίκησης και απονομής δικαιοσύνης και να εξαλείψουμε όλους τους κακοποιούς, ληστές, βάρβαρους και κουράδες του αυτοκρατορικού

στρατού. Θα μας φάνε σε πέντε λεπτά και μπορεί και να μην μας νοιάζει αλλά μαζί με μας θα φάνε και θα κάνουνε στάχτη όλο το σπίτι και το κρασάδικο με όλους όσους έχει μέσα. Αυτός είναι ο λόγος που μου τα λες όλα αυτά;

- Όχι, αλλά... ο Τούρκος ξέμεινε από επιχειρήματα

- Βάλε να πιούμε άλλο ένα, αδέρφι, με το ηλιοβασίλεμα. Ζούμε μέσα σ' ένα πολύ σκληρό και απάνθρωπο κόσμο και είμαστε... πολύ λίγοι.

ΔΥΟ **Growing up**

Πέρασαν μέρες και ο Ούννος ξεχάστηκε. Ο Τούρκος δούλευε πάνω σε μια υπόθεση εκβιασμού που γρήγορα την ξεμπέρδεψε, με μια χορεύτρια- πόρνη που είχε κάτι επιστολές ενός πλούσιου έμπορα και τον εκβίαζε. Η πουτάνα μετακόμισε κάπου μακριά, τα ενοχοποιητικά γράμματα κατασχέθηκαν και παραδόθηκαν στον έμπορα που με χαρά πλήρωσε την αμοιβή μας.

- Είναι μια γυναίκα και θέλει να σε δει, Τέο.

Η αδελφή Υπατία! Αμέσως πίσω στην δουλειά φορώντας το δερμάτινο γιλεκάκι της. Το μωρό Αρχιμήδης μεγάλωνε στις κουζίνες με την Ελένα και την Φάυστα, εκεί που μεγαλώσαμε όλοι μας. Ο πατέρας δόκτωρ Ιωνάς ή θα επισκεπτόταν ασθενείς είτε θα ήταν στο εργαστήριό του να δοκιμάζει μαντζούνια. Υπέροχη νέα οικογένεια!

- Τι είδους γυναίκα, γλυκιά μου;

- Αυτή λέει πως σε γνωρίζει αλλά δεν μοιάζει με το ... είδος των γυναικών που σε γνωρίζουν. Είναι μεγάλης ηλικίας κι εξουθενωμένη. Φαίνεται πολύ λυπημένη.

Η γυναίκα που μπήκε μέσα δεν μου έλεγε τίποτα. 45-50 χρονών, ούτε στα μεταξωτά μα ούτε και με κουρέλια, φτωχική, αξιοπρεπής και ... ναι, πολύ λυπημένη. Χωρίς χαιρετισμό πέρασε στην επίθεση.

- Θα μου την ξαναβρείς, έτσι δεν είναι;

- Συγγνώμη;

- Με θυμάσαι;

- Λυπάμαι πάρα πολύ που το λέω, κυρία, αλλά όχι.

- Δεν πειράζει. Φευγαλέα συναντηθήκαμε μια φορά πριν χρόνια και ήμουν και στις πίσω σειρές. Είμαι η μητέρα της Απολλωνίας.

- Της... Απολλωνίας;;; δηλαδή πριν δέκα χρόνια; Αυτής της Απολλωνίας;

- Ναι, αυτής. Περνάνε γρήγορα τα χρόνια. Δεν κατάφερα ποτέ να σ' ευχαριστήσω. Μετά την ακρόαση εξαφανίστηκες και ο Κόμης Ιγνάτιος μας φρόντισε.

Μια παλιά ιστορία, το Βάρδας Νο 2 σχετικά με 14 εξαφανισμένα παιδιά, νεκρά ή πουλημένα σκλάβοι, είχαμε καταφέρει να σώσουμε το 15ο, τη Απολλωνία, απ' τα νύχια ενός βάρβαρου σκλάβο έμπορα στ' ανατολικά. Πως να το ξεχάσω αυτό το χαριτωμένο ξανθό κοριτσάκι με τις πλεξούδες που αφού έγινε μάρτυρας στην σφαγή που προηγήθηκε σε όλο το ταξίδι της επιστροφής ήταν γαντζωμένη επάνω μου και δεν μιλούσε σε κανέναν. Ούτε φαΐ και νερό δεν έπινε αν δεν της το πήγαινα εγώ ή ο Τούρκος. Το τί είχε υποφέρει μόνον αυτή το ήξερε, εμείς μόνο να το φανταστούμε μπορούσαμε. Και όλη η φαντασία μας μια λέξη. Φρίκη.

- Μα φυσικά! Να με συγχωρείς που δεν σε αναγνώρισα αμέσως. Πες τα μου όλα σε παρακαλώ, ευγενική κυρία...;

- Βασιλεία είναι τ' όνομά μου. Το κοριτσάκι με τις πλεξούδες είναι μια όμορφη δεσποινίς με κοντά μαλλιά σήμερα, πανέξυπνη και αριστούχα στο σχολείο. Έφυγε χθες και δεν επέστρεψε κι αυτό δεν το έχει κάνει ποτέ από τότε. Γι' αυτό το θεώρησα ανησυχητικό και φοβάμαι πως κάτι έπαθε μόνη έξω την νύχτα. Ήρθα να σε βρω να σου ζητήσω να την βρεις αλλά πριν συνεχίσω σου δηλώνω σαφώς πως δεν μπορώ να σε πληρώσω με κανέναν τρόπο.

- Κατ' αρχήν δεν είπα ότι θ' αναλάβω να την ψάξω, αγαπητή Βασιλεία αλλά μ' ενδιαφέρει πολύ να μάθω τι έγινε τα τελευταία δέκα χρόνια.

- Με λίγα λόγια. Ο Κόμης Ιγνάτιος μας πρόσφερε ένα μικρό σπίτι στα βόρεια του Τρίτου Λόφου, όχι πολυτέλειες αλλά προστά σ' αυτό που μέναμε ήταν παλάτι. Έγραψε την Απολλωνία στο καλύτερο σχολείο της Πόλης εκεί που πάνε μόνο πλουσιόπαιδα όλα τα έξοδα πληρωμένα κι επίσης μια «προίκα» για την Απολλωνία, αρκετά μεγάλη υποθέτω, να την παραλάβει μόλις γίνει 21 χρονών που είναι σ' ένα χρόνο και κάτι από σήμερα. Σχολείο και σπουδές, αριστεία και επαίνους, κάθε χρόνο. Δυστυχώς ο άνδρας μου πέθανε δυο χρόνια μετά την απελευθέρωσή της και στην απελπισία μου να έχω υποστήριξη για την Απολλωνία και το σχολείο της χωρίς να πάω να κλαφτώ στον Ιγνάτιο, παντρεύτηκα τον πρώτο άνδρα με σταθερό εισόδημα που βρέθηκε μπροστά μου. Αποδείχτηκε ένας αχρείος, βίαιος και σκληρός, εκατόνταρχος στον στρατό του Βελισάριου με καλό μισθό για μια μικρή οικογένεια αλλά... ωμός και βίαιος.

- Δεν θέλω να σε προσβάλω, Βασιλεία αλλά νομίζω ότι μου κρύβεις λόγια.

- Έχεις δίκιο. Δύσκολα μου έρχονται και αισθάνομαι υπεύθυνη. Όταν είπα ωμός και βίαιος εννοούσα σωματικά και στις δυο μας. Την είχε βιάσει επανειλημμένα. Μετά απ' αυτά που πέρασε το κοριτσάκι μου στο παρελθόν, δεν αντιδρούσε καθόλου, ήταν σαν ένα κομμάτι κρέας. Τον μόνο που την ενδιέφερε ήταν οι σπουδές της κι έκανε υπομονή μέχρι να ενηλικιωθεί να πάρει την προίκα της και να φύγει μακριά. Κι αυτός ίσως την περίμενε αλλά μου είχε πει ότι μόλις πάρει τα λεφτά θα εξαφανιστεί αμέσως αλλά αυτό είναι μετά από ένα χρόνο και κάτι. Τί θα κάνει μόνη της εκεί έξω όλο αυτό το χρόνο μέχρι να ενηλικιωθεί; Σε δύσκολες περιόδους ζούμε και στο σχολείο δεν πήγε ούτε χθες ούτε σήμερα κι έχω απελπιστεί. Θα μου την ξαναβρείς κ. Βάρδα;

- Έχω μια κάποια δέσμευση σ' αυτήν την κοπελίτσα, Βασιλεία, και με χαρά μαθαίνω πως είναι άριστη στο σχολείο. Θα κάνω μια προσπάθεια να την βρω και όσο για την αμοιβή μου, μην στεναχωριέσαι, θα την περιμένω να ενηλικιωθεί.

- Ποτέ δεν θα μπορέσω να σ' ευχαριστήσω αρκετά, αφέντη.
- Σε ποιο σχολείο πήγαινε;
- Στο Εξεμπλάρουμ Θηλέων. Ξέρεις που είναι;
- Πολύ καλά, Βασιλεία. Έκανα το Αρρένων του λόγου μου. Θα μιλήσω πρώτα με τον Κόμη Ιγνάτιο για όλα αυτά. Την βρήκα μια φορά, θα την ξαναβρώ.
- Μπορείς να φροντίσεις να μην μάθει τίποτα ο άνδρας μου που ήρθα και σε βρήκα;
- Η εχεμύθεια είναι το βασικότερο μας χαρακτηριστικό, μην ανησυχείς. Πως τον λένε τον άνδρα σου;
- Εκατόνταρχος Πάτερνος κάτω απ' τις διαταγές του στρατηγού Μπάλαμπερ. Είναι ο υπασπιστής του.

Με δυσκολία ο Τούρκος έκρυψε ένα σαρδόνιο χαμόγελο μ' αυτό το τελευταίο. Η Βασιλεία έφυγε μια γραμμή λιγότερο θλιμμένη απ' την στιγμή που ήρθε. Ο Τούρκος, που τον έβλεπα να θέλει να πάει αμέσως στον Ούννο και να του πιεί το αίμα, ρώτησε.

- Από που θα ξεκινήσουμε, αφέντη;
- Πρώτα ο Ιγνάτιος, Τουρκάκι, όχι εμείς.

Πήγα απέναντι στο κρασάδικο και κατέβηκα στο υπόγειο στην προσωπική μου κάβα. Γέμισα με λύπη έναν αμφορέα απ' το καλύτερό μου αλλά μια επίσκεψη στον Κόμη υπουργό εσωτερικής ασφάλειας και Τελωνείων απαιτούσε μια μίνιμουμ ευγένεια.

ΤΡΙΑ Human touch

Όταν οι υπηρέτες της υποδοχής με οδήγησαν εμένα και τον αμφορέα μου στην βιβλιοθήκη που βρισκόταν ο Κόμης αρχηγός, το καλωσόρισμά του ήταν ένα μίγμα, απορίας, έκπληξης και χαράς τρία σ' ένα. Αν με ρωτήσετε με τί μοιάζει αυτή η έκφραση, δεν έχω ιδέα, ρωτήστε έναν ζωγράφο πορτρέτίστα.

- Διάσπαρτες φήμες λένε πως ο μάγειράς σου είναι πρώτος, αρχηγέ. Έφερα το κρασί.
- Πολύ ευχαρίστως αγαπητέ μου φίλε αν και είμαι λιγάκι έκπληκτος μ' αυτήν την ξαφνική επίσκεψη. Όσο για το κρασί, θα το δεχτώ αυτό σαν δώρο και θα σε κεράσω ένα άλλο με το δείπνο. Ένα που δεν είναι απ' το μαγαζί σου.
- Εσχάτη προδοσία, αρχηγέ, το σημειώνω. Με το καλύτερο χαμόγελό μου. Και συνέχισα. – Αλλά έχεις δίκιο για το ξαφνικό και απροειδοποίητο. Θέλω να έχουμε ένα τετατέτ μυστικό κι εμπιστευτικό.
- Ετοιμάζεις πραξικόπημα να σφετεριστείς τον θρόνο, Θεόφιλε;
- Έλα ρε αρχηγέ, σαν να μην ξέρεις τα αισθήματα που τρέφω για την εξουσία.
- Αστειεύομαι παιδί μου, αστειεύομαι.

Ζήτησε να μας σερβίρουν το δείπνο σε μισή ώρα στο ιδιαίτερό του.

Το ιδιαίτερο του αρχηγού ήταν σπαρτιάτικο. Τέσσερις τοίχοι από γρανίτη, μια θεόρατη βαριά δρύινη πόρτα κρεμασμένη με τέτοια ακρίβεια που έχανε όλο της το βάρος, καθόλου παράθυρα, ένα βαρύ ξύλινο τραπέζι στη μέση και μερικές καρέκλες γύρω του. Ένας πυρσός στον τοίχο και δυο κηροπήγια μ' έξι κεριά το καθένα. Ο αρχηγός σέρβιρε δυο κούπες κρασί που είχε φέρει μαζί του από πριν -όχι γλυκό αλλά εξαιρετικό- και να μην ενοχλήσει κανείς εκτός κι αν πάρει φωτιά το παλάτι. Κάτσαμε αντικρυστά και ήπιαμε μια γουλιά. Δεν έκανα καμία άστοχη παρατήρηση για το κρασί, ήταν θεσπέσιο.

- Ήρθα μέχρι εδώ αρχηγέ για να σε ρωτήσω για την Απολλωνία. Εκείνο το ξανθό κοριτσάκι πριν δέκα χρόνια. Την θυμάσαι;

- Πολύ περίεργο που με ρωτάς ... σήμερα. Ο αρχηγός με κοίταξε καχύποπτα. – μόλις εχθές ήρθε στο γραφείο μου και εξαργύρωσε την προίκα που της υποσχέθηκε τότε ο αυτοκράτορας. Αναρωτιέμαι ποια συγκυρία σε κάνει να με ρωτάς γι' αυτήν σήμερα!

- Τι έγινε αυτά τα τελευταία δέκα χρόνια, αρχηγέ;

- Δεν ξέρω πολλές λεπτομέρειες! Οι πρώτες αναφορές ήταν αψεγάδιαστες. Αριστεία στο σχολείο και τέτοια. Έμαθα πως πέθανε ο πατέρας της αλλά η μάνα της γρήγορα ξαναπαντρεύτηκε. Έτσι έχασα το ενδιαφέρον μου, όλα ήταν καλά. Εμφανίστηκε εχθές στο γραφείο μου, μια χαριτωμένη ξανθή δεσποινίδα με κοντά μαλλιά και μετά απ' τις ευγένειες και τις ευχαριστίες μου παρουσίασε ένα πιστοποιητικό γεννήσεως που έδειχνε πως έγινε 21 την προηγούμενη μέρα, την συνόδεψα στο θησαυροφυλάκιο με την εντολή του αυτοκράτορα στο χέρι και της επέδωσα 10000 χρυσά σολδία κι ένα μικρό ξύλινο σεντούκι με δυο κλειδαριές να τα φυλάξει. Υπέγραψε όλα τα αποδεικτικά, μ' ευχαρίστησε χίλιες φορές κι έφυγε. Σειρά σου τώρα.

- Κατ' αρχήν αρχηγέ, σε κορόιδεψε με πλαστό πιστοποιητικό γεννήσεως. Σύμφωνα με την μητέρα της δεν είναι ακόμα 21, του χρόνου θα γίνει. Εκτός κι αν κάνει λάθος η ίδια της η μάνα πράγμα που μου φαίνεται λιγάκι δύσκολο. Μετά, αφού τσέπωσε τα λεφτά, εξαφανίστηκε! Η μητέρα της ήρθε και μου ζήτησε να την βρω.

- Πολύ δυσάρεστα όλα αυτά, παιδί μου. Για όλους. Και ίσως στην πράξη 20 ή 21 να μην έχει και μεγάλη σημασία για μια κοπέλα, ή έναν νεαρό αν έχει σημασία, εν τούτοις, η εξαπάτηση δημοσίου φορέα και η ασέβεια προς τον αυτοκράτορα είναι κάτι που ενοχλεί.

- Συμφωνώ με τα τυπικά αρχηγέ αλλά εκείνο που έχει σημασία είναι πως η κοπέλα μας εξαφανίστηκε. Κάπως έχω ησυχάσει όμως γνωρίζοντας την πολλαπλώς επιβεβαιωμένη ευφυία της και τα χρήματα στην κατοχή της. Θα τα καταφέρει μόνη της σαν ενήλικας εκεί έξω.

- Τουλάχιστον είναι καθησυχαστικό το ότι είναι καλά.

- Αυτό ήταν το κουτσομπολιό μας, αρχηγέ. Το κύριο θέμα δεν ήταν η Απολλωνία αλλά ο πατριός της. Ξέρεις κάτι γι' αυτόν;

- Απολύτως τίποτα αλλά μπορώ να μάθω αύριο το πρωί.

- Δεν χρειάζεται. Θα στα πω εγώ όλα κι ακόμα παραπάνω. Αλλά να στο ξαναθυμίσω... άκρα του τάφου σιωπή και μυστικότητα, μένει ανάμεσά μας μέχρι ν' αποφασίσουμε μαζί να το γνωστοποιήσουμε.

- Μπορείς να βασιστείς πάνω μου, Τέο παιδί μου. Αστυνομικός είμαι, όχι πολιτικός.
- Ο εκατόνταρχος Πάτερνος, ο θετός πατέρας της Απολλωνίας, έχει κακές παρέες. Το χειρότερο και το πιο αηδιαστικό είναι πως την βιάζει συνεχώς σαν να μην έχει υποφέρει αρκετά τέτοια το κοριτσάκι.
- Θα τον συλλάβω αμέσως, Θεόφιλε.
- Με τί στοιχία; Η μάνα είναι τρομοκρατημένη και το θύμα εξαφανισμένο. Εκτός απ' αυτά, ο τύπος είναι δεξί χέρι και υπασπιστής του στρατηγού Μπάλαμπερ.
- Αυτουνού του άξεστου Ούννου; Κι αυτόν θα τον συλλάβω.
- Σύνελθε αρχηγέ, γίνεσαι αφελής, δεν είσαι δα και χθεσινός. Και μετά θα συλλάβεις και τον Βελισάριο; Τον αυτοκράτορα;
- Έχεις δίκιο, φίλε μου. Ψιθύρισε αγανακτισμένος ο Ιγνάτιος μες την απογοήτευσή του αναστενάζοντας.
- Έχω κι άλλα ! συνέχισα το βιολί μου εγώ. Ο στρατηγός Ούννος απέκτησε τα πλούτη του πουλώντας σκλάβους, γένους θηλυκού ως επί το πλείστον. Με την έγκριση ή την άγνοια του Βελισαρίου. Είναι επίσης κώλος και βρακί με την Θεοδώρα και ξέρεις καλά πως όπου ανακατεύεται αυτή, μόνο για καλό δεν είναι. Το τελευταίο. Ο Ούννος φοράει κέρατα ως τον ουρανό αλλά τους εραστές της γυναίκας του τους περνάει από λεπίδι. Αυτό από πρώτο χέρι διότι με προσέλαβε να τους βρω.
- Απίστευτο ! ο καλόκαρδος αρχηγός τα είχε χαμένα. Και τί προτείνεις να κάνουμε, γιέ μου;
- Γιοζίμπο.
- Δεν το αντελήφθην;
- Γνωστό και σαν «ποντικοπαγίδα»
- Συγχώρα την ευτυχισμένη άγνοιά μου κι εξηγήσου σε παρακαλώ, Θεόφιλε.
- Δεν νομίζω ότι ξέρεις την ιστορία αυτού του αγκρίκολα καλλιεργητή σιτηρών που τα ποντίκια του κατέστρεφαν τις σοδειές. Πήρε δραστικά μέτρα για να γλυτώσει.

Κι εδώ του είπα την ιστορία του αγρότη που έβαλε καταμεσής στο χωράφι του ένα πελώριο βαρέλι με στάρι στον πάτο και μόλις γέμισε ποντίκια, το καπάκωσε. Τα ποντίκια γρήγορα έφαγαν το στάρι και μετά άρχισαν να τρώει ο ένας τον άλλο μέχρις ότου έμειναν μόνον δύο.

- Καταπληκτικό! Ξεφώνισε ενθουσιασμένος ο αρχηγός. Και μετά εύκολα τα εξολόθρευσε.

- Εδώ είναι που κάνεις λάθος, αρχηγέ. Δεν τα εξολόθρευσε παρά τ' άφησε ελεύθερα να φύγουν. Είχαν ήδη αλλάξει διατροφικές συνήθειες.

- Κατάλαβα, είπε σκεπτικός ο Ιγνάτιος χαϊδεύοντας τα γένια του. Και πως λες να το προχωρήσεις;

- Δεν μπορώ να σου αποκαλύψω τα κόλπα και τα μυστικά του επαγγέλματος, αρχηγέ. Μπορεί μια μέρα ν' ανοίξεις δικό σου γραφείο.

Κι έτσι όπως γελάγαμε, άνοιξε η πόρτα και μπήκαν οι υπηρέτες κουβαλώντας δίσκους με φαγητά που τους εναπόθεσαν πάνω στο γραφείο του Ιγνατίου. Ο μάγειράς του ήταν σχεδόν το ίδιο καλός όσο η Φαύστα και η Ελένα. Πολύ λούσο κι ακριβά προϊόντα όμως. Με τέτοια υλικά ο κάθε ηλίθιος μπορεί να κάνει τον μάγειρα. Για δώσε του όμως μερικά ταπεινά κολοκυθάκια, μελιτζάνες, ντομάτες και κρεμμύδια να δεις εκεί τι μπορεί να κάνει. Μπριάμ.

ΤΕΣΣΕΡΑ Brilliant disguise

Το γραφείο του στρατηγού Μπάλαμπερ ήταν στο παλάτι δίπλα απ' του Βελισάριου. Εμπόρου αλλού να ήταν τα πουλέν του αυτοκράτορα; Πέρασα απ' την υπέροχη Χαλκόπορτα και μετά τον προθάλαμο ακολούθησα δαιδαλώδεις μαρμάρινους διαδρόμους που είχαν όλοι κάτι κοινό. Κακόγουστο διακοσμητή. Υπήρχε γραφείο με ευνούχο γραμματέα βεβαίως έξω απ' το γραφείο του στρατηγού στον διάδρομο και δυο πελώριοι τριχωτοί Ούννοι πάνοπλοι στην βαριά πόρτα.

- Τ' όνομά σας παρακαλώ;
- Μποντ. Τζέιμς Μποντ. Με πολύ σοβαρό ύφος
- Τζέιμς; Τι όνομα είναι αυτό;
- Μου είπανε πως το Ιάκωβος είναι πολύ Εβραϊκό και το έφερα σε δυτική βερσιόν.
- Ιάκωβος; Σαν τον αδελφό του Ιησού Χριστού;
- Ακριβώς γατάκι! Εβραϊκοί μύθοι της Παλιάς Διαθήκης όμως γι' αυτό το γύρισα στο πιο... αριστοκρατικό.

- Μποντ είπες; Δεν σε βλέπω γραμμένο πουθενά στη λίστα.
- Και το Βάρδας να δοκιμάσεις που είναι μια παραλλαγή ούτε αυτό θα το βρεις στη λίστα. Αν όμως πας στον στρατηγό και του πεις πως έξω τον ζητάει ο Βάρδας θα σου κάνει δώρο μεταμόσχευση όρχεων, αχρείαστα να' ναι.

Ο άτριχος είχε αρχίσει να καίει λάδια αλλά μες την αμφιβολία του πήγε να ενημερώσει τον στρατηγό. Το όνομα τουλάχιστον ήταν πολύ... αριστοκρατικό.

- Νομίζω πως οι μπίζνες μαζί σου, Βάρδα, είχαν τελειώσει. Τί θέλεις τώρα; Με την χαρακτηριστική του βάρβαρη ευγένεια

- Ηρέμησε τζένεραλ, σαν φίλος έρχομαι. Να σου σώσω το τομάρι.

- Δεν είχα καταλάβει πως το τομάρι μου βρίσκεται σε κίνδυνο! Εξήγα το στα γρήγορα και δίνε του. Έχω δουλειές σ' εκκρεμότητα.

Αυτός ο άξεστος απολίτιστος βάρβαρος ζούσε εδώ και μερικά χρόνια στην Πόλη και δεν είχε μάθει τίποτα από τρόπους και ευγένειες ή καλύτερα τίποτα δεν είχε χάσει απ' την προηγούμενη βάρβαρη κατάστασή του. Η βαρβαρότητα ήταν εγγενής μέσα του.

- Είναι επί προσωπικού, στρατηγέ και αφορά την μεταφορά σκλάβων απ' το λιμάνι της Λέπτις Πάρβα (Μοναστήρι, Τυνησία σήμερα) και την λεηλασία του. Μαθεύτηκε το μυστικό. Ο πιστός σου λαθρέμπορος εκατόνταρχος Πάτερνος πρόκειται να συλληφθεί και δεν νομίζω πως θ' αντέξει σε σκληρή ανάκριση. Νόμιζα πως σ' ενδιέφερε να το γνωρίζεις και να φυλάξεις τα νώτα σου.

- Μα τί στον πούτσο μαλακίες μου ξεφουρνίζεις ρε χαμένε; Τσακίσου από μπροστά μου. Φρουροί !

- Υπερβάλλεις στρατηγέ. Άγγιξα μήπως παλιές πληγές;

- Και τι σκατά σε νοιάζει εσένα βρε αχρείε; Πάρε δρόμο μην σε περιλάβουν οι φρουροί μου. Μπρούτζινα παπάρια πρέπει να φοράς για να 'ρθεις εδώ μέσα να μου τσαμπουνάς μαλακίες, αυτό στο αναγνωρίζω.

- Άσε, θα την βρω μόνος μου την έξοδο.

Την έκανα προς την πόρτα την στιγμή που έμπαιναν οι Ούννοι φρουροί και βιαστικά πέρασα ανάμεσά τους. Μετά συγκράτησα λίγο τον βηματισμό μου κι έτσι μπόρεσα ν' ακούσω τον Ούννο να ζητάει απ' τον ευνούχο του να κοιτάξει αν ήταν ελεύθερη η αυτοκράτειρα. Στο σωστό μονοπάτι περπατούσα.

Γύρισα στο σπίτι με τα πόδια. Η πόλη έσφυζε από ζωή και ρυθμό. Οι έμποροι διαλαλούσανε τηνπραμάτεια τους και οι γυναίκες βάδιζαν ανέμελες και σέξι. Χάζευα κι εγώ, τις γυναίκες ή τα εμπορεύματα δεν μπορώ να το πω με σιγουριά. Εκείνο που με σιγουριά μπορώ να πω είναι πως οι μηλόπιτες του Προκόπιου ήταν πάντα ασυναγώνιστες. Η εγκράτεια με προστάτεψε απ' το να φάω άλλη μία.

Όταν έφτασα στο σπίτι με περίμενε ο Ιγνάτιος, φουριόζος και νευριασμένος.

- Πριν λίγο ήρθα, Θεόφιλε. Έλα σε παρακαλώ μαζί μου. Ο εκατόνταρχος, ο θετός πατέρας της Απολλωνίας, βρέθηκε δολοφονημένος.

Ο Ούννος είχε δράσει αστραπιαία. Έκανα δεν έκανα μισή ώρα μέχρι να φτάσω στο σπίτι. Πήδηξα μες την καρότσα μαζί με τον Ιγνάτιο και τραβήξαμε προς τον τρίτο Λόφο.

Το σπίτι που ο Ιγνάτιος από κάπου είχε κατασχέσει και το είχε εκχωρήσει στην οικογένεια της Απολλωνίας ήταν όπως το είχε περιγράψει η Βασιλεία στο γραφείο. Απ' έξω τουλάχιστον διότι από μέσα ήταν σαν να 'χε περάσει τυφώνας. Σχεδόν εντελώς κατεστραμμένο. Ζήτημα ήταν να μπορούσε να σωθεί το ένα τέταρτο απ' αυτά που είχε μέσα. Ανάμεσα στα συντρίμια, η Βασιλεία καθισμένη ανακούρκουδα με τα χέρια της να κρατάν το κεφάλι της και σαν παγωμένη. Ανέκφραστη, κανενός είδους συναίσθημα στο πρόσωπό της. Όταν σήκωσε το κεφάλι της και μας είδε χωρίς κουβέντα τέντωσε το χέρι της με προταγμένο τον δείκτη προς το μέρος μιας ανοιχτής πόρτας. Ο εκατόνταρχος Πάτερνος ήταν ανάσκελα πάνω στο κρεβάτι με τον λαιμό του κομμένο απ' το ένα αντί ως το άλλο και το κεφάλι του γερμένο δεξιά έτοιμο ν' αποκοπεί απ' το υπόλοιπο σώμα. Καθαρή η εκτέλεση. Ο χώρος είχε γίνει άνω-κάτω ψάχνοντας για τί; Τι ενοχοποιητικό μπορεί να έκρυβε εκεί ο υπασπιστής του στρατηγού; Αρχισα να σκαλίζω τα συντρίμια και τίποτα δεν μου χτύπησε στο μάτι. Σκαλίζοντας όμως μερικά σκόρπια χαρτιά έπεσα πάνω σε αντίγραφα πιστοποιητικών γεννήσεως με διάφορες ημερομηνίες, όλες πριν 20-21 χρόνια και με διάφορα ονόματα. Η Απολλωνία έκανε εξάσκηση στο σπίτι! Μ' ένα σεντούκι χρυσά και καινούργια ταυτότητα θα μπορούσε να παραμείνει κρυμμένη για όλη της την ζωή. Έξυπνη κοπέλα. Τα νέα απ' την εκστρατεία της Ιταλίας έλεγαν πως ο Βελισάριος είχε επανακτήσει ένα μεγάλο μέρος της αλλά ήταν αποδεκατισμένος. Ο Μπάλαμπερ με τους Ούννους του και ο ηλικιωμένος πια στρατηγός Ναρσής ετοιμάζονταν να σπεύσουν. Μπροστά σ' αυτά τα νέα για την Απολλωνία ήταν καλά. Το καλύτερο ήταν πως τα ποντίκια άρχισαν ν' αλληλοτρώνονται.

Γιοζίμπο !

Ο κόμης Ιγνάτιος ανάγγειλε την ετυμηγορία.

- Όλες οι ενδείξεις συνηγορούν στην ληστεία μετά φόνου με θύμα τον αφέντη του σπιτιού. Μαζέψτε τους συνήθεις ύποπτους, ανακρίνατε τους και μετά αφήστε τους ελεύθερους. Ο φάκελος της υπόθεσης στο αρχείο.

Σαν να ψιλο χαμογέλαγε όταν ήρθε προς το μέρος μου.

- Αρχίζω να διακρίνω την παραβολή με την ποντικοπαγίδα, γιέ μου. Να περιμένω τώρα τον Βελισάριο να την πέσει στον Ούννο;

- Ένα απ' τα βασικά χαρακτηριστικά του «συνδρόμου Γιοζίμπο», αρχηγέ είναι ότι έχει απρόβλεπτες συνέπειες. Τούτο δω όμως, είναι μια καλή αρχή.

***Yojimbo. 1961. Akira Kurosawa ένα κλασσικό κινηματογραφικό αριστούργημα. Η ίδια ιστορία έγινε αργότερα απ' τον Sergio Leone Γουέστερν σπαγγέτι «Για μια χούφτα δολάρια» και ακόμα αργότερα απ' τον Walter Hill γκάνγκστερ νουάρ το 1996 “Last man standing”*

****James Bond -Skyfall, η ιστορία με τα ποντίκια.*

ΠΕΝΤΕ

Working on a dream

Το Εξεμπλάρουμ θηλέων ήταν ακριβώς όπως το περιγράφει η λέξη. Παραδειγματικό. Άμα έχεις δει ένα τα έχεις δει όλα. Όλες οι μαθήτριες που κυκλοφορούσαν στους διαδρόμους και στο προαύλιο ήταν σαν μα φορούσαν μια ταμπέλα κολλημένη στο κούτελο «κακομαθημένο πλουσιόπαιδο». Ο Σχολάρχης όμως, μάστερ Γεννάδιος φάνηκε συμπαθητικός. Η αλαζονεία και το πομπώδες στήσιμο του ήταν σίγουρα άγνωστες λέξεις. Αυστηρός κι ευθυτενής με τις τυπικότητες, όταν άρχισε να μιλάει έβγαλε γλύκα.

- Α! Επιτέλους. Κάποιος ακόμα που ενδιαφέρεται για την Απολλωνία!
- Εκτός από;
- Εμάς! Το σχολείο! Τους καθηγητές. Συνάντησα τους γονείς της μερικές φορές τα πρώτα χρόνια και κατόπιν τίποτα. Κανείς. Πολύ κακό που χάνει το τελευταίο τρίμηνο. Το μέλλον της διαγραφόταν λαμπρό. Πρώτη για το Πανεπιστήμιο σε οποιονδήποτε κλάδο ήθελε να διαλέξει. Ποτέ στην καριέρα μου δεν συνάντησα μαθητή ή μαθήτρια με τις επιδόσεις της. Ποτέ δεν έλειψε μια μέρα, από κανένα μάθημα ή διαγώνισμα και σε όλα ήταν πρώτη. Ακόμα και στις ασκήσεις φυσικής αγωγής. Σπάνιο άτομο με σπάνιες επιδόσεις. Πολύ κρίμα που τα παράτησε το τελευταίο τρίμηνο. Αλλά θα σου πω ένα μυστικό... πως είπαμε πως σε λένε;
- Θεόφιλος Βάρδας, εξοχότατε, απόφοιτος του Εξεμπλάρουμ αρρένων.
- Συγχαρητήρια Θεόφιλε Βάρδα. Το μυστικό λοιπόν, φίλτατε είναι πως έχουμε συμφωνήσει όλοι μετά από μια βδομάδα απουσίες πως εάν ξαναέλθει αμέσως, θα την βοηθήσουμε να κερδίσει το χαμένο έδαφος και στο τέλος θα είναι πανέτοιμη για το Πανεπιστήμιο. Να της το πεις όταν την βρεις.

- Πολύ ευγενικό από μέρους σας, δάσκαλε, και να 'σαι σίγουρος πως θα της το πω. Πως ήταν τα πρώτα χρόνια;

- Α! στο σφύριξε κάποιος νομίζω! Οφείλω να ομολογήσω με πάσα ειλικρίνεια πως τα δυο πρώτα χρόνια της εδώ ήταν ... δύσκολα. Η μοναδική με κρατική Υποτροφία. Από φτωχή οικογένεια, η ενδυμασία της δεν ήταν λουξ όπως των περισσοτέρων αλλά ούτε και κουρέλια. Αξιοπρεπέστατη. Εκεί όμως που έβαλε σε όλους γυαλιά ήταν οι επιδόσεις της. Κι αν τα δυο πρώτα της χρόνια υπέμεινε στωικά τα πάντα χωρίς ποτέ ν' αντεπιτεθεί, και μα την πίστη μου είχε λόγους να το κάνει, με την συμπεριφορά της και τις επιδόσεις της κατάφερε να κερδίσει αυτό που γύρευε κι από κει κι έπειτα όλα κύλησαν ήρεμα.

- Τι γύρευε να κερδίσει δάσκαλε;

- Παντελή αδιαφορία. Δεν μιλούσε με κανέναν, ποτέ δεν αντιγύρισε προσβολές και ποτέ δεν πέρασε στην απερίθωτη όπως σου είπα. Ήταν εδώ για να προσλάβει παιδεία, όχι να κάνει γνωριμίες. Όλοι, σχεδόν όλοι, μετριότητες στην πλειοψηφία τους, σταμάτησαν ν' ασχολούνται μαζί της και αυτό ήταν που ζήταγε. Εκτός από μία, μάλλον.

- Είχε κάποια κολλητή φίλη στο σχολείο;

- Ναι, τη Παύλα, ένα χρόνο μεγαλύτερή της. Αταίριαστο κόλλημα κατά την άποψή μου.

- Πως κι έτσι;

- Διαφορά τάξεων πρώτα απ' όλα. Η Παύλα είναι η κόρη του Καλλίνικου. Τον ξέρεις;

- Εάν εννοείς τον διάσημο Καλλίνικο με το υποφορβείο, τους στάβλους, τα διαλεχτά άλογα και την σχολή εκπαίδευσης αναβατών για τις Ιπποδρομίες, τον έχω ακουστά, δεν τον ξέρω προσωπικά

- Αυτόν ακριβώς εννοώ. Ο πατέρας της, τούτος ο Καλλίνικος την είχε κακομάθει σε βαθμό που να γίνει δύστροπη σαν φοράδα. Ειδικά μετά τον θάνατο της μητέρας της πριν δυο χρόνια.

- Που μπορώ να την βρω την Παύλα, δάσκαλε;

- Ιδέαν δεν έχω. Κι αυτή το παράτησε το σχολείο.

- Μήπως έχει σχέση με την εγκατάλειψη της Απολλωνίας;

- Η Παύλα παράτησε το σχολείο απ' την αρχή του χρόνου, η Απολλωνία λείπει μόνον μια βδομάδα, δεν το παράτησε. Δεν βλέπω τι σχέση μπορεί να έχουν.

- Σ' ευχαριστώ δάσκαλε, με βοήθησες πολύ.

Τριγύριζα στο προαύλιο ρωτώντας και οι μοναδικές απαντήσεις που έπαιρνα ήταν «δεν ξέρω» και «δεν ξέρω, ρώτα την Παύλα»

- Και πού θα την βρω την Παύλα; Ρώτησα ένα τσούρμο χαζοχαρούμενα όταν νεύριασα.
- Έχει παρατήσει το σχολείο απ' την αρχή του χρόνου.
- Και πως θα ξέρει τότε που είναι η Απολλώνια βρε χαζό;

Μου γύρισαν την πλάτη χαχανίζοντας. Μια ντροπαλή που το έτρωγε όλο το φαΐ της και μπορεί να ζηταγε κι άλλο, έμεινε διστακτικά πίσω.

- Να σε κεράσω ένα καραμελωμένο μήλο;
- Και μετά να σου πω για την Παύλα και την Απολλωνία, ε;
- Έξυπνη μικρούλα. Θα το κάνεις με ή χωρίς μηλαράκι;
- Δεν μπορώ ν' αντισταθώ σ' ένα καραμελωμένο μήλο.

Η καντίνα δεν ήταν μακριά. Πηγαίνοντας εκεί, άρχισε να μιλάει.

- Η Παύλα έχει παχύνει πάρα πολύ, τις είδα μαζί και τις δύο στα πίσω σοκάκια και η Παύλα σχεδόν έτρεχε πίσω της.

- Πότε έγινε αυτό;

- Ο! βδομάδες, μήνες πριν. Η Απολλώνια ήταν ακόμη στο σχολείο, η Παύλα το είχε παρατήσει απ' την αρχή του χρόνου.

- Και τι έκαναν στα κακόφημα πίσω σοκάκια.

- Δεν ξέρω, κάπου πήγαιναν. Ερείπια και μισοκατεστραμένα μόνον υπάρχουν εκεί. Δεν ξέρω το δουλειά είχαν

- Δεν μπορώ να πάω να ρωτάω έτσι ξεκάρφωτα στα πίσω σοκάκια για δυο κορίτσια μόνον μ' αυτά που μου λες. Δεν έχεις τίποτα άλλο πιο... έγκυρο;

- Όχι. Ο φίλος μου, και μην ρωτήσεις ποιος είναι, τις είδε ένα βράδυ πάνω από μια φωτιά σ' ένα χέρσο έρημο κομμάτι ανάμεσα στα τείχη του Θεοδόσιου και στο υδραγωγείο του Βάλενς.

Δεν ήταν αρκετά για να τα ψάξεις αλλά κάτι ήταν.

Άλλοι καθηγητές αποδείχτηκαν το ίδιο και περισσότερο αφείδωλοι με τα σχόλια τους όπως ο Σχολάρχης. Ένας απ' αυτούς, ο καθηγητής της Φιλοσοφίας Αριστόβουλος, πρόσθεσε μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία.

- Η Παύλα είχε κυριολεκτικά κολλήσει επάνω της. Δεν την άφηνε ποτέ. Και δεν ήταν μόνο επειδή η Απολλωνία την βοηθούσε στα μαθήματα. Όλοι ξέραμε πως η Παύλα ήταν μια

μετριότητα. Προόδευε δια μέσου της Απολλωνίας. Αυτή ήταν η γενικότερη εντύπωση. Η Παύλα είναι από εκείνες τις κοπέλες που έχουν ανάγκη από έναν ηγέτη. Τελικά, ίσως όλοι μας να ήμαστε. Περιμένουν όλη τους την ζωή κάποιον να τους πει ή να τους δείξει τι να κάνουν και τι να γίνουν. Μόνο αυτό. Το αν θα είναι ένας πολιτικός που ψάχνουν ή ένας σύζυγος ή ένας θρησκευτικός ηγέτης, δεν έχει σημασία. Όλοι περιμένουν τον άλφα.

- Αδυνατώ να σχηματίσω μια καθαρή εικόνα γι' αυτήν!

- Επειδή δεν υπάρχει !!! η Παύλα είναι μια κοπέλα που μπήκε στην εφηβεία χωρίς δεξιότητες, χωρίς φιλοδοξίες, με μηδενική αίσθηση του είναι της. Είναι αρκετά έξυπνη για να γνωρίζει πως έχει ατέλειες αλλά όχι αρκετά για να τις ξεχωρίζει. Μα κι αν ακόμα τις ξεχώριζε, τι θα μπορούσε να κάνει; Δεν μπορείς έτσι ξερά ν' αποφασίσσεις να είσαι παθιασμένος με κάτι. Δεν μπορείς να κατασκευάσεις μια κλίση σε κάτι. Η Παύλα είναι αυτό που εγώ λέω «επιπλέον σώμα». Αιωρείται στον αέρα ή στον αφρό περιμένοντας κάποιον να έρθει να της πει τι να κάνει. Το να βρίσκεσαι σε αρμονία με το τομάρι σου είναι μια σπάνια αρετή που αν την βρεις ποτέ, είναι στα 60, όχι στα 17. Η Απολλωνία γνωρίζει ακριβώς ποια είναι.

- Κι αυτό είναι;

- Δεν σε καταλαβαίνω

- Άκουσα περί του αριστείου της Απολλωνίας απ' όλους κι από σένα. Εσύ την περιγράφεις σαν κάποια που γνωρίζει ακριβώς ποια είναι. Η ερώτησή μου είναι... ποια είναι;

- Είναι οτιδήποτε πρέπει, οτιδήποτε χρειάζεται να είναι. Είναι η προσαρμοστικότητα προσωποποιημένη.

Ένας δάσκαλος της Φιλοσοφίας στην κατάλληλη θέση. Κι αν τα δίδακτρα για το Εξεμπλάρουμ ήταν εξωφρενικά, τί αξία έχουν τα λεφτά μπροστά σε ποιοτική παιδεία.

ΕΞΙ

My lucky day

Έκατσα κάτω από έναν κέδρο και κοίταζα τις σημειώσεις μου. Δεν έβγαιναν συμπεράσματα, μόνον απορίες. Τι δουλειά είχε μια κοπέλα σαν την Απολλωνία να συναναστρέφεται με μια κοπέλα σαν την Παύλα; Ήταν εντελώς αταίριαστες. Ίσως θα ‘πρεπε να βρω πρώτα την Παύλα για να συνεχίσω. Προς το παρόν, το δίλημμά μου ήταν άλογα ή κουρέας; Ο Καλλίνικος μπορούσε να περιμένει. Είχα κανονίσει να πάω στον κουρέα σήμερα και λαχταρούσα το ξύρισμα. Ο «θείος» κουρέας ήταν παλιός φίλος του παππού και σχεδόν συνομήλικος. Το κουρείο βρισκόταν εκεί από την εποχή του Βύζαντα του Μεγαρέα και πήγαινε πάππου προς πάππων. Η περιοχή ήταν ανέκαθεν φτωχική αλλά τώρα εντελώς υποβαθμισμένη. Γέρικα κτίρια παντού, μισοκατεστραμένα και άδεια αλλά ο κουρεύς πάντα εκεί. Παράδοση και ατέρμων αξία. Είχε μόνον παλιούς και σταθερούς πελάτες και του ήταν αρκετοί. Δεν ήτανε δα και μειράκιον. Για μένα, εκτός απ’ τον καλλωπισμό, ήταν μια στιγμή απόλυτης ηδονής. Από την πρώτη στιγμή στην εφηβεία μου που άρχισα να βγάζω τρίχες στο πρόσωπο σιχαινόμουν το ξύρισμα. Όταν το ... ξέχναγα για κάνα δυο μέρες τα σχόλια με κούραζαν και άντε πάλι στα ξουράφια. Ο Τούρκος το ήξερε και είχε προσφερθεί πολλές φορές να με ξυρίζει αλλά πάντα το αρνιόμουν. Το έβλεπα υποτιμητικό για τον φίλο κι αδερφό μου. Έτσι πάντα, η μέρα κ’ η ώρα του κουρέα ήταν πάντα κάτι που το περίμενα. Ας περίμενε λίγο ο Καλλίνικος, οι στάβλοι δεν θα κουνούσαν από κει που ήτανε.

Την απόλαυσα την διαδικασία, ειδικά το δεύτερο κομμάτι της που μου έκανε την επιδερμίδα στο πρόσωπο βρεφική. Βγήκα έξω λαμπερός κι έπεσα πάνω σ’ έναν ζητιάνο που κούτσαινε με τεντωμένο χέρι λέγοντας « για να φάνε τα παιδάκια μου αφέντη, τέσσερα

πεινασμένα έχω» μια φράση καρμπόν για όλους τους ζητιάνους της Πόλης αλλά αυτόν τον λυπήθηκα γιατί σκέφτηκα πως μπορεί να είναι και τραυματίας πολέμου. Ξένοιαστα άνοιξα την τσάντα μου που σαν βλάκας είχα απρόσεκτα κρεμάσει στον ένα ώμο κι όχι σταυρωτά όπως πάντα και ούτε που τον κατάλαβα τον χαμούρη που μου την άρπαξε κι άρχισε να τρέχει. Η τσάντα μου , δώρο του Τούρκου χειροποίητο που αν την έχανα θα με σκότωνε, εκτός από ένα πουγκί με σολδία είχε όλες μου τις σημειώσεις και δυο μαχαίρια. Παραμύθι κουτσός ήτανε, σαν Ολυμπιονίκης έτρεχε. Τον πήρα στο κατόπι αλλά ήταν γρήγορος ο μούγκρος. Χώθηκε σ' ένα ερείπιο που φαινόταν ακατοίκητο και μόλις μπήκα από πίσω του μου ήρθε ο ουρανός σφοντύλι κατάμουτρα. Ούτε που είδα τι με χτύπησε και σωριάστηκα.

Όταν άνοιξα το μάτι μου και είδα φως, το ένα μάτι το άλλο ήταν κλειστό και το ένοιωθα σαν μήλο, ήμουνα ξάπλα στο πάτωμα με τρεις όμορφους. Ο πιο κακομούτσουνος, βρωμερός κι αηδιαστικός κρατούσε ένα ρόπαλο σαν του Ηρακλή που το χτύπαγε μέσα στην παλάμη του χαμογελώντας μ' ανοιχτό το στόμα για να φαίνονται τα μαύρα δόντια του που ήταν πολύ λιγότερα απ' αυτά που του έλειπαν. Οι άλλοι δύο ήταν πιο καθαροί αλλά το ίδιο άσκημοι με τον ροπαλοφόρο. Ο καθένας τους είχε δυο δόρατα, ένα μακρύ κι' ένα κοντό και τα τέσσερα δόρατα κοντά στο στήθος μου. Ένας απ' αυτούς που φορούσε πράσινο χιτώνιο είπε.

- Δώσε του μια πετσέτα να σκουπιστεί, ανόητε. Δεν σου ζήτησα να τον σκοτώσεις, να τον ρίξεις κάτω μόνο.

Ο ξεδοντιάρης που ακόμα χαμογελούσε σαν ηλίθιος μου έφερε ένα βρωμόπανο και πριν πάει στην γωνία του μου χάιδεψε το σβέρκο με το ρόπαλο. Τον κοίταξα αγριεμένος και του είπα

- Κόντεψες να μου βγάλεις το μάτι, κάθαρμα.
- Κρίμα που μου ξέφυγε το δεύτερο ρε όμορφε.

Την συνέχεια δεν την είχε φανταστεί και έκανε τον ζόρικο. Τίναξα ξαφνικά το πόδι μου σημαδεύοντας το γόνατό του και με τα δυο μου χέρια κράτησα κόντρα το ρόπαλό του. Τινάχτηκε πίσω στον τοίχο σφαδάζοντας έκπληκτος και κάνοντας το ρόπαλο ακόντιο του το εξεσφενδόνισα. Καρφί στο μάτι! Από τον κρακ που ακούστηκε μπορεί και να του έσπασα το σαγόνι. Τα τέσσερα δόρατα με τσίμπησαν στο στήθος.

- Αρκετά.

Ο άλλος, με το μπλε χιτώνιο που φαινόταν αρχηγός. Ο σιχαμένος φορούσε καφέ.

- Μου κλέψατε την τσάντα. Την θέλω πίσω.
- Δεν την κλέψαμε! Την βρήκαμε.

- Όπως και να 'χει, την θέλω πίσω.
- Ότι βρίσκουμε μας ανήκει

Ο καφέ είχε συνέλθει αλλά πρέπει να πονούσε πολύ

- Θα σε σκοτώσω, μούγκρισε
- Βγάλε το σκασμό Μάρκο κι ούτε να βλεφαρίσεις. Ο μπλε

Δεν επρόκειτο για την τσάντα, ήταν φανερό. Ούτε ήθελαν να με σκοτώσουν, αυτό ήταν ολοφάνερο. Θα ήμουν ήδη νεκρός κι αυτοί μακριά. Να με τρομάξουν; Μήνυμα; Γιατί κι από ποιόν; Για να δούμε

- Τι θέλετε από μένα;
- Να σταματήσεις να χώνεις την μύτη σου και να ξεχάσεις την Απολλωνία.
- Κι αν δεν το κάνω;
- Έξυπνο παιδί είσαι. Μάντεψε
- Εντάξει, τα παρατάω. Ποτέ δεν μου είχε ανατεθεί τέτοια υπόθεση τελικά.

Είχα αποφασίσει να υποκλιθώ στην συμβατική σοφία. Καθόλου δεν μ' αρέσει να πονάω. Ήθελα να έχω και τα δυο μου μάτια.

- Καλά θα κάνεις να το πιστέψεις. Πάρε δρόμο τώρα κι άντε να σε δει ένας γιατρός.
- Θέλω πίσω την τσάντα μου όμως.
- Να 'σαι ευχαριστημένος που έχεις και τα δυο σου πόδια και θα περπατήσεις όρθιος φεύγοντας και την τσάντα ... ξεχασέ την. Να θυμάσαι, αλάργα γιατί μπορεί και να ξανασυναντηθούμε.

- Πολύ ευχαρίστως! Με στεναχωράει πάντα όταν ξινίζει μια καινούργια φίλια.

Γύρισα περπατώντας στο σπίτι κρατώντας αυτό το βρωμόπανο στο μάτι μου που το ένιωθα να φουσκώνει συνεχώς κι από μήλο είχε γίνει φράπα. Σε τί γαμημένη εποχή ζούμε! Κινδυνεύεις ακόμα κι όταν πας στον κουρέα.

Πανικός στα όρια της υστερίας μόλις έφτασα. Με βοήθησαν ν' ανέβω πάνω, κατέφθασε ο Ιωνάς με την βαλίτσα του γεμάτη, μου καθάρισε την πληγή και άπλωσε επάνω μια απ' τις θαυματουργές αλοιφές του. Δυο ράμματα στο φρύδι και επίδεσμο με κατάπλασμα στο μάτι. Ο μονόφθαλμος ντέντεκτιβ.

- Πως αισθάνεσαι;

Ο Τούρκος ανήσυχος. Η Ελένα μου χαίδευε τα μαλλιά στο κεφάλι, η Φάυστα είχε ήδη φύγει να ετοιμάσει την κοτόσουπα- βάλσαμο που ήταν σπεσιαλιτέ της.

- Πεντ'- έξι φορές χειρότερα απ' αυτό που φαίνεται.
- Και σου πήραν την τσάντα; Αυτήν που σου έφτιαξα με τα χέρια μου; - ολοφάνερη

περιφρόνηση στα μούτρα του - Πάμε να την πάρουμε πίσω.

- Όχι αμέσως, αδέρφι. Αισθάνομαι χάλια. Αύριο.
- Έχεις κάποιο λόγο που δεν φόραγες γιλέκο;
- Τον θεό σου δεν έχεις!!! Ρε στον κουρέα πήγα. Τι να το κάνω το γιλέκο;

Ευτυχώς που ήρθε η Φάυστα με την σούπα της και τελείωσε ο καυγάς. Έμεινε όμως η περιφρόνηση. Του είπα τι έγινε.

- Δεν θα μου την γλυτώσει αυτός ο ζητιάνος, στο υπόσχομαι.
- Αύριο, αδέρφι, αύριο.

Εγώ περισσότερο ήθελα τις σημειώσεις. Δεν έπασχα από έλλειψη μνήμης αλλά μερικές φορές οι σημειώσεις έχουν λεπτομέρειες που μπορεί ν' αποδειχτούν σημαντικές. Περισσότερο απ' όλα όμως μ' ενδιέφερε να μάθω ποιος μου έστελνε μήνυμα.

ΕΦΤΑ

One step up

Το επόμενο πρωί έβγαλα τον επίδεσμο και με κοίταξα στον καθρέφτη. Δεν ήμουν εγώ αυτός! Αυτός ήταν ο μονόφθαλμος μπαμπούλας με το μπλε μάτι που φοβέριζε τα παιδάκια να φάνε το φαί τους ή να πάνε για ύπνο. Μ' αυτή την μούρη δύσκολα θα εύρισκε γκόμενα. Η γοητεία και το χιούμορ δεν είναι πάντα αρκετά εκτός βέβαια εάν πρόκειται για καμιά άσκημη κι απελπισμένη. Ο πόνος είχε υποχωρήσει σημαντικά όμως χάρη στα θαυματουργά γιατροσόφια του Ιωνά και το πρήξιμο ήταν σαν αυγό αντί σαν φράπα. Ι Ιωνάς ήρθε να μου βάλει καινούργια στρώση αλοιφής και συνέστησε τον επίδεσμο κατάπλασμα για άλλη μια μέρα αλλά ο Μονόφθαλμος Ντέντεκτιβ βιαζότανε.

Ο ζητιάνος αποδείχτηκε υπάλληλός μας !!! ανήκε στο δίκτυο του Τούρκου. Δεν κουράστηκε πολύ να τον βρει, οι σύντροφοί του τον έδωσαν αμέσως. Τον βρήκαμε έξω από μια εκκλησία καθισμένο ανακούρκουδα με το γνωστό τροπάρι, τέσσερα πεινασμένα παιδιά. Όρθιοι από πάνω του, ο Τούρκος δεν του χαρίστηκε μ' ευγένειες.

- Τον ξέρεις αυτόν; Είπε δείχνοντάς με
- Όχι! Εσένα μόνο ξέρω, όχι αυτόν. Πρώτη τούρκικη σφαλιάρα
- Αυτός ο άνδρας, βρωμερέ και τρισάθλιε είναι το αφεντικό μου και κατ' επέκταση το δικό σου. Με δικά του λεφτά πληρώνεσαι, όχι με δικά μου. Το πρόσωπό του έδειχνε καλύτερα εχθές πριν σε συναντήσει.

- Δεν το ήξερα, αφέντη, συγχώρα με. Λυπάμαι ειλικρινά πάρα πολύ. Μια δουλειά μου ζήτησαν να κάνω και ήταν καλοπληρωμένη. Δεν μου είπαν λεπτομέρειες. Μόνο ν' αρπάξω την τσάντα και να τον κάνω να μ' ακολουθήσει σ' εκείνο το έρημο σπίτι που είναι εγκαταλειμμένο και το χρησιμοποιούμε μερικές φορές για να κοιμόμαστε τα βράδια.

- Που είναι η τσάντα μου;
- Δεν ξέρω αφέντη! Αλήθεια, δεν ξέρω. Την παρέδωσα, πληρώθηκα αλλά μετά δεν ξέρω. Αλλά ξέρω που βρίσκονται!

- Που βρίσκονται; Ο Τούρκος στο δολοφονικό του
- Τσάμπα πληροφορία, αφεντικό;

Ο ζητιάνος άπλωσε το χέρι του. Ο Τούρκος τον άρπαξε απ' τον λαιμό και τον σήκωσε πέντε πόντους απ' το χώμα κι εκεί τον πλάκωσε στις ξανάστροφes. Μια δεξιά μια αριστερά.

- Λέγε τώρα που πληρώθηκες. Που βρίσκονται;
- Έχουν μια έκθεση με μεταχειρισμένες άμαξες και καρότσες στο δυτικό κομμάτι της Μέσης κοντά στο Σίγμα.

- Ξέρω που είναι. Σε μένα. Και μετά στον ζητιάνο
- Απολύεσαι. Δεν σε χρειάζομαι άλλο. Εγώ στην θέση σου θα μετακόμιζα σε άλλη πολιτεία. ΑΜΕΣΩΣ.

Ο κακόμοιρος ζητιάνος άρχισε να τρέχει με κατεύθυνση αντίθετη απ' αυτήν που είχαμε έρθει.

Η έκθεση μεταχειρισμένων ιππήλατων ήταν ακριβώς εκεί που υποτίθεται πως έπρεπε να είναι. Διασχίσαμε την αυλή περνώντας ανάμεσα από καρότσες και ορμήσαμε κατ' ευθείαν στο γραφείο. Ήταν και οι τρεις εκεί. Ο πράσινος ο μπλε και ο καφέ Μάρκος. Τούτος δω είχε το πρόσωπό του μέσα σ' επιδέσμους και φαινόταν να υποφέρει, Ιωνάς με θαυματουργές αλοιφές μόνο στο Βαρδέϊκο. Αυτό μαζί με το γεγονός που μόλις μας είδε χέστηκε απ' το φόβο του, τον έκανε εντελώς ακίνδυνο. Ο μπλε καθόταν πίσω από ένα τραπέζι πάνω στο οποίο μου χαμογελούσε η τσάντα μου.

- Τι σκατά γυρεύεις εδώ ρε ηλίθιε; Ξέχασες αυτά που είπαμε χθες; Δεν συμφωνήσαμε να τα παρατήσεις;
- Δεν το ξέχασα αλλά θέλω πίσω την τσάντα μου. Είμαι συναισθηματικά δεμένος μαζί της και περιέχει μερικά σημαντικά έγγραφα που ελπίζω να είναι ακόμα μέσα.
- Πάρτε δρόμο και στα τσακίδια απ' την περιουσία μου ανόητοι βλάκες αμέσως. Την τσάντα την βρήκα και θα την κρατήσω.

Γαυγίζοντας σαν λυσσασμένος σκύλος σηκώθηκε πίσω απ' το γραφείο του. Η Τούρκικη απάθεια βγήκε πολύ ήρεμα

- Συγχωρέστε μας , ευγενικέ κι αξιότιμε κύριε αλλά αυτή η δερμάτινη τσάντα είναι προσεκτικά χειροποίητη απ' τα ίδια μου τα χέρια και δώρο στον αφέντη μου με το πονεμένο μάτι, εδώ παρόντα. Πρέπει να την πάρει πίσω.

- Στο διάολο κι εσύ κι ο αφέντης σου, μόνγκολο. Πάρτε δρόμο αμέσως. ΑΜΕΣΩΣ.

Πήγε να κάνει ένα βήμα προς ένα δόρυ που ήτανε γυρτό στον τοίχο αλλά δεν πρόλαβε, όχι το δόρυ, ούτε το μισό βήμα. Ένα τεράστιο μαχαίρι σαν σπαθί καρφώθηκε στην κοιλιά του χαμηλά, κάτω απ' τον αφαλό του. Πριν προλάβει να πέσει στο πάτωμα ο Τούρκος ήταν επάνω του και τον χαστούκιζε. Ο καφέ Μάρκος είχε ήδη βγει απ' την πρίζα κι ο πράσινος είχε γίνει ασορτί με το χιτώνιο που φόραγε. Πράσινος απ' το φόβο του.

- Πεθαίνω, κλαψούρισε αιμόφυρτος ο μπλε με τα δυο του χέρια στην κοιλιά του.

- Πάρε την τσάντα σου, αφέντη.

Κοίταξα και δεν έλειπε τίποτα, ούτε καν το πουγκί.

- Πεθαίνω!!! Έναν γιατρό γρήγορα. Θα πεθάνω!

- Δεν θα πεθάνεις. Μπορεί να μην μπορείς να γαμίσεις αλλά δεν πειράζει, πάντα πούστης ήσουν. Πες μου ποιος σε προσέλαβε και θα σε πάω στο νοσοκομείο.

- Δεν ξέρω γαμώ το!! Μεγαλόσωμος και ψηλός με μαύρη κάπα και κουκούλα, πάντα φορούσε μια λευκή μάσκα. Ότανμίλαγε, είχε αλλάξει την φωνή του κι έμοιαζε σαν ευνούχος ή σαν αδελφή. Γυναικεία, μπορεί και να ήταν ηθοποιός, δεν τον είδα ποτέ! Πλήρωνε καλά λεφτά για να σε τρομάξουμε αλλά να μην σε χτυπήσουμε. Μετά την μαλακία με την ροπαλιά αυτουνού του ηλίθιου αρνήθηκε να μας πληρώσει το δεύτερο μέρος απ' τα λεφτά. Ένα γιατρό σε παρακαλώ, πεθαίνω.

Τον πιστέψαμε και φύγαμε. Ένας ετοιμοθάνατος δεν έχει κανένα λόγο να λέει ψέματα. Ο Τούρκος είπε στον χεσμένο καφέ να πάει να φωνάξει ένα γιατρό ή να τον φορτώσουν σε μια άμαξα και να τον πάνε στο νοσοκομείο, κρέμασα την τσάντα μου όπως έπρεπε, σταυρωτά στον ώμο.

- Δεν χρειαζότανε να τον σκοτώσεις, αδέρφι.

- Την πήρες πίσω την τσάντα, δεν την πήρες;

- Σύμφωναι αλλά δεν χρειαζόταν να τον σκοτώσεις.

- Δεν τον σκότωσα!!! Θα ζήσει. Μπορεί με κάποιο κουσούρι αλλά θα ζήσει.

Μεγαλώνεις, αφεντικό. Όλοι μας μεγαλώνουμε αλλά εσύ το έχεις παρακάνει. Μαλάκωσες πολύ. Σαν βούτυρο έχεις γίνει.

- Το να πιπιλās την ίδια καραμέλα συνέχεια δεν θα σε βγάλει πουθενά, αδελφέ μου.

- Σου ζητάω να το ξανασκεφτείς και να με παίρνεις μαζί σου όταν βγαίνεις για έρευνα αντί να μ' έχεις πίσω να σε προσέχω.

- Δεν ξέρω, θα το σκεφτώ.

ΟΧΤΩ

Hello sunshine

Το μάτι μου είχε ανοίξει εντελώς κι έβλεπα κανονικά. Οι αλοιφές του Ιωνά ήταν θαυματουργές, δεν πονούσα αλλά το πρήξιμο δεν είχε εξαφανιστεί εντελώς, το αυγό είχε πλατύνει. Το χρώμα δεν ήταν το ίδιο βαθύ μπλε ήταν το ίδιο μπλε. Τα κορίτσια θα έπρεπε να περιμένουν λίγο ακόμα. Με τον Τούρκο παρέα πήγαμε για ιππασία.

Το ιπποφορβείο του Καλλίνικου μύριζε πλούτο από μακριά. Απλωμένο σε μια τεράστια έκταση ανάμεσα στον 5ο και τον 6ο Λόφο στα βόρεια κοντά στη Δεξαμενή του Αέτιου, φιλοξενούσε μερικά απ' τα πιο αξιοθαύμαστα ζωντανά της αυτοκρατορίας, υπερ.-πρωταθλητές και υπερηφάνεια για τους ιδιοκτήτες τους. Όταν παρουσιαστήκαμε στο πόρτικο ζητήσαμε να δούμε το ίδιο τ' αφεντικό για κάποιο «σπουδαίο θέμα» χωρίς να το διευκρινίσουμε κι έτσι αποφύγαμε τα πολλά-πολλά κι ο Καλλίνικος μας δέχτηκε από περιέργεια μάλλον.

Μας υποδέχτηκε στο ιδιαίτερο, ένα μαρμάρينو τερατούργημα, δημιουργία διεστραμμένου διακοσμητή, καθισμένος πίσω από ένα όχι λιγότερο τερατώδες μαρμάρينو γραφείο. Ο Φίλιππος αλογολάτρης ήταν πάμπλουτος και έκανε ότι μπορούσε να το δείχνει. Εκτός απ' αυτό ήταν ένας κοινός άνδρας σαν κι εμάς λίγο πιο βαρύν απ' το κανονικό με σημάδια καλπάζουσας φαλάκρας. Είχε όμως σήμα κατατεθέν. Ήταν κοκκινομάλλης! Κι αν αυτό συνδυάζεται με λευκή επιδερμίδα και φακίδες, τα είχε και τα δύο για να μην χαρακτηριστεί κίβδηλος. Ένα θηλυκό κοκκινομάλλα με λευκή επιδερμίδα και φακίδες μπορεί να είναι πολύ γοητευτικό και σαν σπάνιο υπάρχει σχεδόν σε όλους τους αρσενικούς σαν ερωτική φαντασίωση αλλά αρσενικός κοκκινοτρίχης...; Δεν ξέρω, ρωτήστε μια κοπέλα.

- Ψάχνουμε να βρούμε μια κοπέλα, την Απολλωνία, και μας είπαν πως είναι καλή φίλη στο Εξεμπλάρουμ με την κόρη σου, Παύλα. Μπορούμε να της μιλήσουμε; Με την άδειά σου πάντα.

- Δεν είναι εδώ. τραχιά κι άξεστη φωνή σαν γρύλλισμα.

Αν ήθελε να μας ξεφορτωθεί είχε πάρει στραβό δρόμο. Ο τρόπος που το είπε ήταν σαν να έλεγε ξέρω αλλά δεν λέω.

- Ίσως στο σπίτι; Μπορούμε να την βρούμε στο σπίτι;

- Ούτε κει είναι. Έχει φύγει.

- Δηλαδή εννοείς... αγνοείται; Κι αυτή; Από πότε;

- Πριν οχτώ μήνες. Παράτησε το σχολείο κι εξαφανίστηκε.

- Το ανέφερες στο Πραιτόριο;

- Όχι. Γιατί;

- Ξέρω γω; Από πατρική στοργή ίσως. Ίσως να σου 'λειπε η αγαπημένη σου κορούλα και να 'θελες να την ξαναβρείς

- Της μαμάς της παιδί ήτανε. Μετά που πέθανε έγινε πολύ εχθρική μαζί μου. Με θεωρούσε υπεύθυνο για τον θάνατο της μητέρας της. Τέλοσπάντων, οικογενειακές υποθέσεις που δεν έχουν καμία σχέση με το αντικείμενό σας. Την είχα ακούσει μερικές φορές να μιλάει για κάποια Απολλωνία με τη μάνα της. Δεν ξέρω τίποτα άλλο.

- Τολμώ να πω, αγαπητέ, ότι μου κάνει μεγάλη εντύπωση ένας πατέρας που αδιαφορεί για την επί οχτώ μήνες εξαφανισμένη κόρη του.

- Και ποιος είσαι του λόγου σου που θα με κρίνεις εάν αγαπάω την κόρη μου ή όχι;

- Έχετε απόλυτο δίκιο, φίλτατε. Τα οικογενειακά σας δεν αφορούν παρά μόνον εσάς. Να μας συγχωρείτε κι ευχαριστώ για τον χρόνο σας.

Όταν βρεθήκαμε έξω ο Τούρκος δεν κρατήθηκε.

- Το είδες φαντάζομαι πως είναι κάθαρμα.

- Το είδα. Και ίσως ο όρος κάθαρμα είναι επιεικής.

- Καλά λέω ότι μαλάκωσες. Και γιατί δεν τον ταρακουνήσαμε λιγάκι; Ο τύπος είναι απόβρασμα.

- Και κατά την άποψή σου οφείλουμε να καθαρίσουμε την Πόλη απ' όλα τ' αποβράσματα.

- Δεν θα ξαναρχίσουμε τα ίδια πάλι, νεαρέ αφέντη. Ένα μόνο σου λέω, θα τον ψάξω και θα βρω τις βρωμιές του.

- Αυτό μπορεί να μας είναι πολύ χρήσιμο, αδέρφι, όχι οι σφαλιάρες. Και ίσως δημιουργικό διότι όπως κατάλαβες, από τώρα και μετά ψάχνουμε για δυο εξαφανισμένες δεσποινίδες.

. . .

Ο Κόμης στρατηγός Ιγνάτιος μας περίμενε στο μεγάλο σαλόνι επάνω.

- Ασυνόδευτος ήρθε με σκούρο μανδύα και κουκούλα στα κρυφά, μας πληροφόρησε η Υπατία.

Ο Κόμης Ιγνάτιος είχε τα χάλια του. Στριφογύριζε πάνω-κάτω στο μεγάλο σαλόνι και φαινόταν πολύ ανήσυχος. Σαν να είχε πέσει μέσα σ' ένα βαρέλι με σκατά. Χωρίς τυπικότητες πέρασε στην επίθεση.

- Θεόφιλε αγόρι μου, είμαι μέχρι το λαιμό μέσα σ' ένα βαρέλι με σκατά. Είμαι περικυκλωμένος από ηλίθιους υφιστάμενους και δεσποτικούς προϊστάμενους.

- Πολλοί δημόσιοι λειτουργοί βρίσκονται στην ίδια θέση, αρχηγέ. Ποιο είναι το πραγματικό πρόβλημα;

- Κατ' αρχήν Τέο, βρίσκομαι δω εντελώς κρυφά κι ανεπίσημα, μόνον σαν φίλος με μεγάλη ανάγκη. Κανείς δεν πρέπει να μάθει πως ήρθα να σου ζητήσω βοήθεια και, εάν αποφασίσεις να με βοηθήσεις τ' όνομά μου δεν θ' αναφερθεί πουθενά.

- Δεν χρειάζονται τέτοια, αρχηγέ. Έχουμε περάσει πολλά μαζί και ο σεβασμός είναι αμοιβαίος. Πιες μια κούπα απ' το Σαμιώτικο που σ' αρέσει, ηρέμησε και πες τα μου όλα.

- Έχω έναν μανιακό κατά συρροή σίριαλ κίλερ εκεί έξω, παιδί μου. Και είναι πολύ γρήγορος, τρεις έχει φάει σε μια βδομάδα τον τρίτο εχθές. Μόνον παπάδες, τον έναν μετά τον άλλον. Οι επίσκοποι παραπονιούνται στον αρχιεπίσκοπο και όλοι μαζί στον Πατριάρχη που βάζει τις φωνές στον αυτοκράτορα κραυγάζοντας περί εξολόθρευσης του κλήρου και στο τέλος ποιος τρώει τα σκατά στα μούτρα; Εγώ! Κι όλοι οι κρετίνοι κάτω από μένα δεν μπορούν να βρουν ούτε ένα στοιχείο, ένα πειστήριο, ένα σχεδιασμό, μια αλληλουχία ανάμεσα στα θύματα, κάτι τελοσπάντων να μας βοηθήσει να βρούμε μιαν άκρη. Τίποτα! Αυτοί οι ηλίθιοι δεν μπορούν να βρουν ούτε άμμο σε παραλία. Δηλαδή, ποιος έξυπνος άξιος άνθρωπος σήμερα

γίνεται Πραιτοριανός; Μόνον άχρηστοι ηλίθιοι να κάθονται να ζύνονται όλη μέρα περιμένοντας τον μισθό βρέξει- χιονίσει. Έξυπνοι κι άξιοι άνθρωποι βρίσκουν πάντα κάτι άλλο να κάνουν πιο ενδιαφέρον και προσοδοφόρο. Οι άλλοι βλάκες είτε κατατάσσονται στο στρατό είτε κάνουν αίτηση για το Πραιτόριο και άλλες παρόμοιες υπηρεσίες. Όλα για ένα σίγουρο μισθουλάκι. Το έγκλημα είναι στα πάνω του κι αυτοί στο γραφείο αναρωτιόνται «γιατί να πάω να τα βάλλω μ' έναν απελπισμένο τρελό και να σκοτωθώ για έναν μισθό»; Κανείς δεν τολμάει να έρθει αντιμέτωπος μ' έναν επικίνδυνο κακοποιό. Χεσμένοι απ' τον φόβο τους είναι όλοι. Ρε με το ζόρι σε βάλανε σ' αυτό το πόστο; Ας γινόσουν α φούρναρης, ανόητε. Αυτοί δεν βρίσκουν στάρι σ' αχυρώνα, παιδί μου, σίριαλ κίλερ θα βρουν;

- Ηρέμησε αρχηγέ γιατί είσαι σε ηλικία εμφράγματος. Καλά τα λες, δεν λέω αλλά, c'est la vie. Δώσε μου κάτι να ξεκινήσω.

- Το modus operandi, ο τρόπος εκτέλεσης, είναι το ίδιο. Ένα βέλος κοντό από βαλλίστρα (το μεσαιωνικό τόξο σε ξύλινη βάση σε σχήμα T με σκανδάλη και μηχανισμό). Καθαρό χτύπημα από απόσταση, όχι μακριά απ' το θύμα αν δούμε προσεκτικά το βάθος του βέλους στο σώμα. Σιχαίνεται προφανώς τη σφαγή και το αίμα στα ρούχα του. Σου έφερα τους τρεις φακέλους, κάπου πίστευα πως δεν θα μου το αρνηθείς, και βλέπω πως η αδελφή σου έχει ήδη αρχίσει να τους ταξινομεί. Αυτός ο ξύλινος πίνακας με τις χρωματιστές κλωστές είναι πολύ έξυπνα περίτεχνος!

- Τζιμάνι η αδερφούλα αρχηγέ. Μαμά πλέον κι εγώ θείος.

- Αγαπημένε μου φίλε, κάνε κάτι σύντομα γιατί βλέπω να έρχεται και τέταρτος παπάς ξάπλα και βρίσκομαι σ' ένα αδιέξοδο που κάποιος του χτίζει την είσοδο.

- Θα σ' ενημερώσω αμέσως όταν βρω κάτι, αρχηγέ.

ENNEA

Long time comin'

Ο Καλλίνικος ήταν αναστατωμένος μετά απ' την επίσκεψη αυτών των δύο ενοχλητικών που ρωτούσαν για πράγματα που ήθελε να ξεχάσει. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η καλύτερη θεραπεία για τον Καλλίνικο ήταν το κρασί και η νεαρή τρυφερή σάρκα. Δεν είχε κανένα νέο για την κόρη του από τότε που έφυγε και ήλπιζε πως μέχρι σήμερα θα ήταν νεκρή μέχρι που ήρθαν αυτοί οι δυο και με τις ερωτήσεις τους του έξιζαν παλιές πληγές. Το γραφείο του προμηθευτή του σε αγνή τρυφερή σάρκα δεν ήταν μακριά και δίπλα του ήταν μια πολύ βολική ταβέρνα για την «θεραπεία» του. Την χρειαζόταν σαν το τζάνκι την δόση του.

Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα όταν πήρε το δρόμο της επιστροφής για το σπίτι του. Μισομεθυσμένος αλλά ευτυχισμένος ανακουφισμένος μ' αυτήν την καινούργια πιτσιρίκα απ' την Ιλλυρία που το σύστησε ο πουτανοβοσκός. Είχε αρχίσει να συνηθίζει το να γυρίζει σπίτι μόνος και να μην τον περιμένει κανείς. Όταν πέρασε την εξώπορτα του φάνηκε σαν να είδε κάποιον να κάθεται στα μαρμάρινα σκαλοπάτια της εισόδου. Εκείνο που σίγουρα δεν είδε ήταν μια σκιά σαν φάντασμα πίσω απ' την κλαίουσα ιτιά κοντά στο πλακόστρωτο που οδηγούσε στη είσοδο. Όταν πλησίασε η εικόνα καθάρισε. Μια νεαρή κοπέλα, αρκετά εύσωμη και πολύ έγκυος τον περίμενα στα σκαλιά της εισόδου.

- Πα...πα...Παύλα; τραύλισε
- Καλησπέρα μπαμπά/

Κάτι τον χτύπησε πίσω απ' το κεφάλι και σωριάστηκε στα σκαλοπάτια μ' έναν βαθύ αναστεναγμό. Όταν συνήλθε μετά από μερικά λεπτά, ήταν καθιστός σε μια καρέκλα στο σαλόνι του, η κόρη του Παύλα τον κοίταζε παγερά – μα πώς διάολο είχε παχύνει έτσι; - και μια μαυροντυμένη φιγούρα σαν σκιά όρθια δίπλα στο τζάκι με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και

μια βαλλίστρα στα πόδια της. Ήταν δεμένος με τα χέρια πίσω απ' την πλάτη του και τα πόδια του στα πόδια της καρέκλας. Το στόμα του ήταν μπουκωμένο με μια πετσέτα που η άκρη της κρεμόταν στο σαγόνι του. Η ... σκιά προχώρησε προς το μέρος του και είχε τον δείκτη του χεριού κάθετα στα χείλια της σημάδι να μην μιλήσει και του έβγαλε το φίμωτρο. Ξαναβρήκε την αυτοπεποίθησή του ξαφνικά, δυο νεαρές έφηβες ήταν, γιατί να τρομάξει ;

- Καλησπέρα μωράκι μου. Πού χάθηκες τόσο καιρό.
- Να σου λείπουνε οι γλύκες βρωμερό κτήνος. Ήρθα να σε σκοτώσω.
- Αλήθεια; Μόνη σου θα τα καταφέρεις ή με την αγαστή βοήθεια της φίλης σου

Απολλωνίας, αν δεν κάνω λάθος, που σε κανακεύει τόσο καιρό; Αυτή τα κάνει όλα στη θέση σου.

- Μόνη μου. Αυτή μόνο θα βλέπει.
- Θα σκοτώσεις τον πατέρα του παιδιού σου;
- Δεν μπορώ να διακρίνω ακόμα αν αυτό που μεγαλώνει στην κοιλιά μου είναι παιδί μου ή αδερφή μου, κτήνος. Γιατί έπρεπε να σκοτώσεις τη μαμά;

- Ήταν μια ξεφτιλισμένη μοιχαλίδα. Τι έπρεπε να κάνω;
- Είσαι ένας καταραμένος ψεύτης, πατέρα. Σε λέω πατέρα και μου 'ρχεται να ξεράσω.

Ήταν έτοιμη να σ' εγκαταλείψει όταν κατάλαβε πως με βίαζες. Γι' αυτό την σκότωσες.

- Σε πανδοχείο την βρήκα με τον εραστή της.
- Δεν ήταν εραστής της, πανύβλακα. Πληρωμένος δολοφόνος να σε σκοτώσει ήτανε αλλά τον πρόλαβες, τυχερό σκουλήκι. Απόψε όμως θα την τελειώσω εγώ την δουλειά.
- Δεν έχεις το κουράγιο, μωρό μου, σε ξέρω καλά. Μάλλον η φιλενάδα σου θα το αναλάβει.

Η Απολλωνία έκανε δυο βήματα μπροστά και τον κοίταξε με μάτια που έβγαζαν φωτιές.

- Εγώ, μάστορα, έχω τους δικούς μου δαίμονες ν' ασχοληθώ και μου φτάνουν. Όταν τελειώσει η Παύλα μαζί σου θα σου καρφώσω ένα βέλος και θα το πάρω επάνω μου.

- Κατάλαβε. Το έχετε μελετήσει καλά το σχέδιο βλέπω. Και πως θα γίνει;
- Με πολύ πόνο, λυπάμαι.

Λέγοντας αυτό η Απολλωνία τον μπουκωσε ξανά με την πετσέτα πολύ σφιχτά και γύρισε πίσω εκεί που στεκόταν πριν.

Η Παύλα έκανε ένα βήμα μπροστά. Στο χαμηλό φως που έριχνε ένα λαδοκάντηλο, ήταν σαν να φορούσε μια μάσκα Τζακ Νίκολσον απ' την «Λάμψη» με την διαφορά ότι στα χέρια της

δεν κράταγε ένα τσεκούρι αλλά ένα πελώριο μαχαίρι. Άρχισε να τον πετσοκόβει αρχίζοντας απ' τα γεννητικά του. Έχασε τις αισθήσεις του κι αυτή συνέχισε να κόβει. Άστραφτε στο χαμόγελό της με την μακάβρια δουλειά που είχε αναλάβει. Ακόμα κι όταν ήταν φανερό πως ήταν νεκρός, αυτή συνέχισε να κόβει. Σταμάτησε όταν ένοιωσε το χέρι της Απολλωνίας στον ώμο της. Το πάτωμα ήταν όλο μια λίμνη αίμα. Η Απολλωνία είχε παρακολουθήσει το σφαγείο απαθής κι αμίλητη. Το ίδιο αμίλητη όταν πριν φύγουν όπλισε την βαλλίστρα της και κάρφωσε ένα βέλος στο άψυχο σώμα του Καλλίνικου.

- Θα σε πάω πίσω στην κρυψώνα και θα στείλεις κάποιον να φωνάξει τον γιατρό του Βάρδα Παύλα. Είσαι σαν ένα μάτσο σκατά.

- Μπορεί να δείχνω χάλια, καλή μου αλλά αισθάνομαι περίφημα. Την περίμενα μήνες αυτή την στιγμή. Σ' ευχαριστώ, τίποτα δεν θα κατάφερνα χωρίς την βοήθειά σου.

- Αυτοί η ηλίθιοι που έβαλα να τον τρομάξουν το χτύπησα άσχημα! Δεν τους πλήρωσα το υπόλοιπο της αμοιβής τους.

- Δεν έπαθε τίποτα, μην ανησυχείς. Θα καταλάβει

- Δεν είμαι σίγουρη. Τέλοσπάντων, το σίγουρο είναι πως εσύ χρειάζεσαι ιατρική φροντίδα. Μπορεί να γεννήσεις από μέρα σε μέρα κι αυτό δεν μπορεί να γίνει στα χαλάσματα. Ο Εβραίος γιατρός που είναι στο σπίτι του Βάρδα είναι εξάαιρετος. Εγώ έχω μερικές ακόμα εκκρεμότητες να τελειώσω. Ελπίζω να τα καταφέρω πριν με ανακαλύψει. Γιατί σίγουρα κάποια στιγμή θα μ' ανακαλύψει. Θα τον περιμένω κάθε νύχτα όπως κάνω αυτές τις τελευταίες μέρες. Φρόντισε να διαβιβάσεις το μήνυμα.

- Θα το μεταβιβάσω, αδελφούλα, στο υπόσχομαι. Άσε με τώρα κι άντε να κρυφτείς. Καλά τα καταφέραμε ως εδώ, σε λίγο θα τελειώσει.

Τα δυο κορίτσια σφιχταγκαλιάστηκαν και χώρισαν, Η Παύλα ξάπλωσε εξουθενωμένη σ' ένα αχυρένιο στρώμα κι η Απολλωνία σήκωσε την κουκούλα της πάνω απ' τον μανδύα κι εξαφανίστηκε μες την νύχτα

ΔΕΚΑ
Thunder road

Παρατηρούσα με θαυμασμό τον ξύλινο πίνακα με τις χρωματιστές κλωστές την Υπατίας όταν ο Τούρκος όρμησε μέσα φουριόζος.

- Κάτσε αναπαυτικά και άκου, είπε βγάζοντας μερικές σημειώσεις απ' την τσέπη του
- Μπα! Αρχίσαμε να κρατάμε και σημειώσεις τώρα ;
- Πολλές οι πηγές πολλές οι λεπτομέρειες, δεν τα θυμάμαι όλα. Έμαθα απ' τον αφέντη.

Θα σκάσεις επιτέλους να μ' αφήσεις να στα πω;

- Όλος αυτιά, αδέρφι, ξαναμμένος μου φαινότανε και καλύτερα να το βουλώνω.
- Η γυναίκα του Καλλίνικου δεν πέθανε απλώς. Βρέθηκε σκοτωμένη ! κι αυτή και ο άνδρας που ήταν μαζί της, εραστής μάλλον, στο δωμάτιο ενός μακρινού πανδοχείου. Ο αλογομούρης τους βρήκε και τους ξεπάστρεψε και τους δύο.

- Καταγγελία; Ενδείξεις; Αποδείξεις;
- Τίποτα. Ληστεία μετά φόνου η επίσημη εκδοχή.
- Ή δεν το 'κανε αυτός ή έχει πανίσχυρους φίλους.
- Το πρώτο σβήστο. Έχω κι άλλα. Τον ανάφεραν σαν ιδιαίτερα βίαιο. Η γυναίκα του συχνά κυκλοφορούσε μελανιασμένη και με πρησμένο μάτι. Είναι ο καλύτερος πελάτης σ' ένα μπουρδέλο κι' έχει προτίμηση στις νεαρές κι άγουρες. Θες κι άλλα;

- Έχει κι άλλα;
- Ναι, έχει. Δεν είχε μελανιές μόνο η μάνα αλλά κι η κόρη, από φήμες έμαθα ότι τελευταία την βίαζε. Δεν μπόρεσα να τις διασταυρώσω. Αλλά αν είναι αλήθεια, αυτό είναι που συνδέει τα δυο κορίτσια, δεν νομίζεις;

- Έτσι είναι, αδέρφι. Καλή δουλειά.

- Κι ακόμα δεν στα ‘πα όλα! Οι ζητιάνοι τις έχουν δει πολλές φορές μαζί. Σπάνια σε φτηνά πανδοχεία και συχνά σε ερειπωμένα κι εγκαταλειμμένα σπίτια στα πίσω σοκάκια. Οι περιγραφές διαφέρουν όμως. Η Παύλα, που ήταν πάντα στρουμπουλή, τελευταία είναι σαν να ‘χει πάρει είκοσι κιλά και να έχει μεγαλώσει δέκα χρόνια σε σχέση με παλαιότερες περιγραφές.

- Κατάλαβα. Έκανες σπουδαία δουλειά, φίλε μου αλλά δεν έχουμε ακόμη κάτι να πιαστούμε. Ειδοποίησε τους ζητιάνους να τις εντοπίσουν και να μας ενημερώσουν, ειδικά την Παύλα που μπορεί να χρειάζεται βοήθεια μ’ αυτό το κάθαρμα πατέρα της και θα μας οδηγήσει στην Απολλωνία.

- Το έκανα ήδη, αφέντη.

Τα κορίτσια ήταν μαζί. Αν βρίσκαμε την μια θα βρίσκαμε και την άλλη. Η Παύλα αλήτεψε στους δρόμους μετά που το έσκασε και η Απολλωνία την βοηθούσε μετά το σχολείο. Μισογκρεμισμένα κι ακατοίκητα σπίτια είχε παντού, ειδικά στα πίσω σοκάκια, για ζητιάνους και γι’ άστεγους. Γιατί όμως όλα αυτά; Τα λεφτά της Απολλωνίας δεν θα κρατούσαν για πάντα. Αυτό το μούτρο ο Καλλίνικος ήταν ένας πατέρας για θάνατο. Ίσως να ‘χει δίκιο ο Τούρκος, έχω μαλακώσει πολύ.

. . .

Ο Ιγνάτιος ήρθε νωρίς στο σπίτι.

- Καινούργιο θύμα και όχι παπάζ αυτή την φορά, Θεόφιλε. Και δεν είναι το μόνο παράξενο. Ο ιδιοκτήτης των ιπποφορβείων του Καλλίνικου, ο ίδιος ο ευγενής Καλλίνικος!

- Και το άλλο παράξενο;

- Κοίτα, μπορεί να έχει ένα βέλος από βαλλίστρα στο στήθος σαν όλους τους προηγούμενους αλλά ο παθολόγος με διαβεβαίωσε πως είναι ποστ μόρτεμ. Ήταν ήδη νεκρός όταν τον κάρφωσαν.

- Λεπτομέρειες θέλω, αρχηγέ, λεπτομέρειες.

- Ο άνθρωπος βρέθηκε στο σαλόνι του γυμνός και κολυμπούσε στο αίμα. Είχε σφαγιαστεί απάνθρωπα σε όλο του το σώμα και πέθανε από μεγάλη απώλεια αίματος στις πληγές του. Τα γεννητικά του όργανα ήταν πετσοκομμένα, παντού ήταν πετσοκομμένος. Θανατηφόρο χτύπημα δεν είχε άλλο εκτός απ’ το βέλος αλλά αυτό του το κάρφωσαν όταν ήταν ήδη νεκρός.

- Μπορώ να έχω τον φάκελο με τα στοιχεία αυτά, αρχηγέ;
- Το πρόβλεψα και τον έχω μαζί μου.

Κέρασα ένα ποτήρι κρασί τον Κόμη πριν φύγει και παρακολουθούσα την Υπατία να τακτοποιεί το αρχείο προσθέτοντας καινούργια σημειώματα στον πίνακά της.

- Τι συμπέρασμα βγάζεις εσύ απ' όλα αυτά, αδερφούλα;
- Να σου πω, αδελφέ, τα κοιτάω και τα ξανακοιτάω, σπάω το κεφάλι μου και πάντα στο ίδιο καταλήγω.

- Τι ;;;; , ρώτησα ανυπόμονα
- Τίποτα, αδελφέ μου. Δεν βγαίνει άκρη, κάποιο στοιχείο να το ερευνήσουμε.

Αναρωτιέμαι μήπως είμαι χαζή.

- Δεν είσαι χαζή Υπατία, αν αυτό σε κάνει να αισθανθείς καλύτερα.

Ο Τούρκος, που όλη αυτήν την ώρα στεκόταν παράμερα και παρακολουθούσε, έμεινε αμίλητος. Δεν είχε τίποτα να προσθέσει.

- Λοιπόν παιδάκια, όπως είπε κάποιος σοφός κάποτε, και μια φάλαινα αν πρέπει να φας, με μια μπουκιά την κάθε φορά θα το κάνεις. Ας πάμε μια βόλτα να δούμε για έναν παπά.

ENTEKA

Devils and dust

Ο επίσκοπος Μεθόδιος είχε ξεκινήσει σαν διάκονος στη Παντάνασσα και την ενορία της και σύντομα σκαρφάλωσε τα μονοπάτια της ιεραρχίας για να καταλήξει Επίσκοπος. Ενεργός κληρικός, σημαντικό πρόσωπο στην συλλογή δωρεών και τις μετέπειτα αγαθοεργίες, ήταν ανέκαθεν υπεύθυνος των Κατηχητικών σχολείων της εκκλησίας με σπουδαία συμμετοχή στην θρησκευτική εκπαίδευση των νέων. Απ' τα νιάτα του είχε έφεση στα γράμματα και τις γραφές και είχε συχνές επαφές κι επισκέψεις στην Βιβλιοθήκη των Βλαχερνών, πασίγνωστη για τον θησαυρό θρησκευτικών κειμένων που έκρυβε στα σπλάχνα της. Εδώ φαινόταν να υπάρχει μια σύνδεση με τον άλλο νεκρό επίσκοπο Αγάθωνα, της ενορίας του Αγίου Λαζάρου, ο οποίος στα νιάτα του είχε περάσει βιβλιοθηκάριος απ' το μοναστήρι των Βλαχερνών πριν χειροτονηθεί επίσκοπος. Υπήρχε σχέση, επαφή μεταξύ των δύο ανδρών ; η απάντηση βρισκόταν σ' αυτό το «κρησφύγετο» που λεγόταν Βλαχέρνες. Δεν τους είχε ξεχάσει.

Μαζί με τον Τούρκο πήγαμε πρώτα απ' την Παντάνασσα. Άφησα τον Τούρκο να κάνει μια γύρα έξω στην περιοχή για να ρωτήσει τους ζητιάνους του και μπήκα στην εκκλησία όπου βρήκα τον διάκονο Λουκά που είχε προσωρινά αναλάβει τις εκκρεμότητες του εκλιπόντος ιεράρχη και ήταν σοβαρός υποψήφιος να τον διαδεχθεί. Με το παραμύθι ότι ενδιαφερόμουν να κάνω μια δωρεά στην εκκλησία για την επισκευή του ανατολικού της τμήματος που υπέφερε απ' την αλμύρα της θάλασσας, κατάφερα να κεντρίσω το ενδιαφέρον του.

- Ήταν ένας εξαιρετικός κληρικός, ξεκίνησε να λέει. Πάντα διαθέσιμος να συντρέξει τους φτωχούς και τους άπορους με φαγητό και ρούχα κι ανοιχτόκαρδος με τους αδαείς να τους δείξει τον δρόμο του Θεού. Είχε μια σπάνια γλυκύτατη μελωδική φωνή όταν έψελνε αλλά και

όταν σου μιλούσε. Από τα λαμπρότερα έργα του ξεχωρίζει το Κατηχητικό μας που κατάφερε να προσελκύσει παιδιά κι απ' τις γειτονικές ενορίες, ειδικά τις Κυριακές το απόγευμα όπου δίδασκε ο ίδιος. Μια μεγάλη απώλεια για την εκκλησία.

- Ξέρεις πώς πέθανε;

Είχα διαβάσει τα στοιχεία του φακέλου αλλά ήθελα να προσπαθήσω να δω τι αυτός ήξερε.

- Ήταν μόνος του στην εκκλησία μια μέρα αργά το απόγευμα για τις εξομολογήσεις.

Έλεγαν πως ο τελευταίος στην σειρά που κανείς δεν μπόρεσε να δει καθαρά, φορούσε έναν μακρύ σκούρο μανδύα και το κεφάλι του καλυμμένο με κουκούλα. Κατά τα φαινόμενα, όταν ήρθε η σειρά του κι είχαν φύγει όλοι, τον κάρφωσε με μια βαλλίστρα που έκρυβε κάτω απ' τον μανδύα του. Δεν ήμουν εκεί εγώ, έτσι μου τα είπαν.

- Τι επαφές είχε με τον επίσκοπο Αγάθωνα του Αϊ Λάζαρου; Απ' ότι ξέρω γνωρίζονταν. Ήταν φίλοι ;

- Δεν έχω ιδέα για τους φίλους του. Όσο για τον επίσκοπο που ανέφερες, δεν τον είδα ποτέ με τον Μεθόδιο. Δεν νομίζω ότι γνωρίζονταν.

- Ο Μεθόδιος συχνά πήγαινε να μελετήσει τις γραφές στις Βλαχέρνες εκεί που ο Αγάθωνας ήταν κάποτε βιβλιοθηκάριος.

- Ιδέα δεν έχω γι' αυτά που μου λες, άνθρωπέ μου. Πιστεύεις πως οι θάνατοί τους συνδέονται ;

- Κληρικοί και οι δύο, Επίσκοποι κιόλας. Ήδη εκεί συνδέονται.

- Έτσι δείχνει. Δεν έχω ιδέα όμως για τον βιβλιοθηκάριο των Βλαχερνών.

- Είχε τίποτα εχθρούς ο επίσκοπος ; κάποια υποψία για ατασθαλίες ;

- Ο επίσκοπος Μεθόδιος ;;;; εάν δεν αστειεύεστε, κύριε, η ερώτησή σας είναι βλάσφημη.

Ήταν ένας άγιος !!

- Δεν έχεις δει αυτά που έχω δει εγώ, διάκονε. Όσο για την βλασφημία, δεν δίνω δεκάρα και σίγουρα η ερώτησή μου δεν ήταν αστείο. Θα μου απαντήσεις σε παρακαλώ ;

- Όχι !!

- Τι όχι δηλαδή; Δεν θ' απαντήσεις ή όχι σαν απάντηση σ' αυτό που σε ρώτησα;

- Ζητώ να φύγετε αμέσως απ' τον οίκο του θεού, κύριε. Προσπαθείτε να σπιλώσετε την εξαιρετή προσωπικότητα του εκλιπόντος ιεράρχη.

- Άκου διάκο, και σκέψου το σοβαρά. Απάντα σ' αυτά που σε ρωτάω να βοηθήσεις την έρευνά μου διότι μ' έχουν κατηγορήσει τελευταία ότι έχω παραμαλακώσει και σκέφτομαι σοβαρά να τ' αλλάξω.

- Με απειλείτε, κύριε ;
- Σίγουρα ναι, παπά. Θα μου αποκαλύψεις τα μυστικά του επισκόπου ή θα...
- Δεν σας φοβάμαι, κύριε, ειδικά μέσα στον οίκο του θεού κι ο επίσκοπος δεν είχε μυστικά. Περάστε έξω αμέσως.

Τον χαστούκισα στο πρόσωπο. Δεν μου πρότεινε και το άλλο μάγουλο, παπάς να σου πετύχει.

- Με το επόμενο θα ματώσεις, τραγόπαπα. Πες τα όλα.
- Τίποτα το τόσο τρομερό για να δολοφονηθεί !! μια μικρή υπεξαίρεση απ' τα ενεργητικά της ενορίας κι' αυτό για όχι προσωπική χρήση. Τα μοιράστηκε με όλους μας, τους κληρικούς χαμηλότερου βαθμού. Φύγε τώρα, σε παρακαλώ.

Φεύγοντας σκεφτόμουνα πως την στιγμή που θα συναντήσω έναν 100% γνήσιο, αγνό και τίμιο παπά, οι πουτάνες θ' αρχίσουν να το δίνουν τσάμπα. Ο Τούρκος όμως, είχε νέα. Και ήταν ... πικάντικα.

- Ο επίσκοπος είχε θεαθεί συχνά με νεαρά παιδιά, μαθητές του όπως λεγότανε. Η συμπεριφορά του ήταν κάτι περισσότερο από φιλική, ειδικά με τα κοριτσάκια. Τα κάθιζε στα γόνατά του και συχνά τα χάιδευε. Αυτά έμαθα απ' τους ζητιάνους.

Ενδιαφέρον αν και πολύ ενοχλητικό. Κι οι γονείς που ήταν ;

Ο δεύτερος επίσκοπος με το βέλος από βαλλίστρα στο στήθος πού ταξίδευε ήδη στα ψηλά, ο Αγάθων που είχε περάσει τα νιάτα του σαν βιβλιοθηκάριος των Βλαχερνών, είχε περιγραφεί ως ιδιαίτερα γραμματιζούμενος και σπουδαγμένος κληρικός και στην ενορία του του Αγίου Λαζάρου και αυτός υπεύθυνος του Κατηχητικού σχολείου! Να η σύνδεση που έψαχνε η Υπατία να δέσει την κλωστούλα της. Αλλού έπρεπε να τον κοιτάξω αυτόν αλλά και η σκέψη μόνο να ξαναμπώ στις Βλαχέρνες με χάλαγε. Οι αναμνήσεις μου απ' την τελευταία φορά που είχα μπει εκεί μέσα ήταν δυσκολοχώνευτες. Τώρα, όταν ζήτησα άδεια εισόδου, την αρνήθηκαν. Ήξεραν τα πάντα για μένα και την σχέση μου με το μοναστήρι. Ο νόμος της σιωπής, η ομερτά, δεν είναι ανακάλυψη της Μαφίας, ξεκίνησε πολύ πριν με την θρησκεία. Ο ηγούμενος περιτριγυρισμένος από συμβουλάτορες δέχτηκε να με δεχτεί με συνοδεία από έξι μοναχούς που

κράδαιναν τσεκούρια! Δεν απάντησε σε καμία ερώτηση που έκανα. Οι μόνες απαντήσεις που είχε, κι αυτός κι οι άλλοι, ήταν δεν ξέρω ή δεν θυμάμαι.

- Πως είστε από υγεία, αγιότατε;
- Δεν ξέρω
- Το περσινό κρασί σας ήταν εξαιρετικό.
- Δεν θυμάμαι.

Τέτοιες γελοιότητες. Κατάπια την αγανακτισμένη περηφάνεια μου κι έφυγα άπραγος. Καμία πληροφορία για τον νεαρό βιβλιοθηκάριο κι έπειτα επίσκοπο Αγάθωνα. Κανείς δεν ήξερε, κανείς δεν θυμόταν τίποτα. Οι οδηγίες είχαν έρθει με όραμα απ' τον θεό στην καθημερινή επικοινωνία που έχουν όλοι οι παπάδες μαζί του. Ακόμα και μετά που εφευρέθηκε το τηλέφωνο, το ιντερνέτ και τέτοια, αυτοί έχουν οράματα και όνειρα. Ανεπιβεβαίωτα βέβαια αλλά ποιος δίνει σημασία. Σημασία έχει να πιστεύεις

ΔΩΔΕΚΑ

Hunter of invisible game

Ο Κόμης Πατρίκιος απολάμβανε το δείπνο του. Ο μάγειράς του απόψε είχε υπερβεί τον εαυτό του. Ορτύκια με ξεφλουδισμένες ρόγες Μοσχάτου και πουρές από σελινόριζα. Εξάισιο ! αλλά τα καλύτερα ήταν στον δρόμο, αργότερα. Αυτός ο καινούργιος προαγωγός απ' την Καισαρεία είχε ένα θαυμαστό δίκτυο. Γι' απόψε του είχε στείλει μια μικρούλα 14 χρονών που τον περίμενε επάνω στην κρεβατοκάμαρά του. Λίγο μεγαλούτσικη για τα γούστα του, τις προτιμούσε μεταξύ 8 και 10 αλλά αυτές οι δοξασμένες μέρες είχαν κρατήσει πολύ λίγο. 14 χρονών ήταν μια καλή ηλικία για τον Κόμη Γενικό διαχειριστή των Τελωνείων και προσωπικό φίλο του αυτοκράτορα απ' τα παιδικά του χρόνια. Υπήρχαν επτασφράγιστα μυστικά για την εργένικη ζωή του τα οποία γνώριζε μόνον ο φίλος του Ιουστινιανός και πιθανόν και η σύζυγός του Θεοδώρα που μαζί της μοιραζόταν τα πάντα. Ο Κόμης Πατρίκιος ήταν ένας "άρρωστος" παιδόφιλος. Πριν δέκα χρόνια είχε καταφέρει να γλυτώσει λόγω της φιλίας του με τον αυτοκράτορα απ' ένα τεράστιο σκάνδαλο που είχε ξεσπάσει στην Πόλη αλλά ευτυχώς κουκουλώθηκε κι από τότε ήταν προσεκτικός. Δεν έμεινε "στεγνός" για πολύ. Είχε αμέτρητες επαφές στα Τελωνεία και μέσω αυτών είχε βρεί άλλες διόδους για τις "ανάγκες" του αλλά τίποτα δεν συγκρινόταν μ' εκείνο το δίκτυο των διακόνων πριν δέκα χρόνια. Οι καλύτεροι ψαράδες για μικρά ψαράκια. Αυτή η σχέση κληρικών και μικρών παιδιών δεν είναι σύγχρονο ή μονάχα Δυτικό φρούτο. Ήταν η ίδια απ' την πρώτη ημέρα. Είχε πάντα τον τρόπο του και τις κατάλληλες επαφές να βρίσκει "εμπόρευμα" για τα γούστα του, όχι πάντα πρόθυμο αλλά αυτό ήταν το κάτι παραπάνω που έκανε τις ηδονές του εκστατικές διότι του άρεσε οι αγριάδες ή το να τους δώσει ένα μικρό μαθηματάκι αλλά όχι πολύ άγριο διότι κάποτε που του ξέφυγε, την είχε πληρώσει με πολύ χρυσάφι στον νταβατζή εκείνη την μικρούλα που της είχε χαλάσει την πρόσοψη.

Η κοπελίτσα που καθόταν συνεσταλμένα στη άκρη του κρεβατιού όταν μπήκε μέσα ήταν τρομαγμένη και σχεδόν γυμνή. Ένα λεπτό αραχνούφαντο τόγκα ήταν τυλιγμένο γύρω απ' το κορμάκι της. Είχε κοντοκομμένα καστανά μαλλιά και δυο πελώρια αμυγδαλωτά μάτια και δεν ζύγιζε παραπάνω από σαράντα κιλά. Είχε σχεδόν επίπεδο στήθος αλλά δυο υπέροχα και μακριά

πόδια. Άρχισαν να του τρέχουν τα σάλια. Όταν κινήθηκε προς το μέρος της έβαλε τις στριγκλιές. Όρμησε επάνω της και την χαστούκισε δυνατά. Υπέροχα ! δεν ήταν απ' τις πρόθυμες.

Πέρασε μian υπέροχη άγρια νύχτα κι όταν τελειώσε επέστρεψε το κοριτσάκι, που ήταν μελανιασμένο και πονούσε σε περισσότερο από ένα σημεία, στον προαγωγό. Κρίμα που δεν ήτανε παρθένα, θα ήταν το κερασάκι στην τούρτα. Αλλά μετά, τα λεφτά που θα πλήρωνε ήταν ήδη υπερβολικά, αν ήτανε και παρθένα θα ήταν διπλάσια. Όταν άδειος και πανευτυχής επέστρεψε δεν πρόσεξε μια αθέατη σκιά πίσω από ένα δέντρο απέναντι απ' την είσοδο του μεγάρου του.

Η Απολλώνια παρακολουθούσε το σπίτι του Κόμη κάμποσες μέρες και δεν μπορούσε να βρει κάποιο σημείο εισόδου. Είχε δει το κοριτσάκι να μπαίνει στο σπίτι και να βγαίνει αργότερα παραπατώντας κι έσφιξε τα χείλια της. Αυτό το κτήνος δεν είχε αλλάξει καθόλου. Θα έπρεπε να πάρει το ρίσκο να τον ξεκάνει στην μέση του δρόμου με το φως της ημέρας την στιγμή που θα βγαίνει απ' το σπίτι του και πριν μπει στην άμαξα. Ο κόμης μόλις είχε απολαύσει την τελευταία του ανήλικη. Το επόμενο πρωί θα ήταν νεκρός. Πολύ σπάνια η Απολλώνια δεν είχε καταφέρει να κάνει κάτι που το είχε από πριν αποφασίσει. Αυτό το ανθρωποειδές δίποδο θα ήταν μια απειλή για νεαρές κοπέλες, ανήλικες, για πάντα, το ήξερε από πρώτο χέρι. Κάποιος έπρεπε να το τελειώσει πριν πληγωθούν κι άλλες νεαρές. Το είχε αποφασίσει. Πέρασε σχεδόν όλη την νύχτα ψάχνοντας δρόμους διαφυγής. Κατόπιν, πήγε να βρει το άλογό της.

Ο γερουσιαστής Μαξέντιος ήταν κάποτε φίλος και κολλητός του Ιωάννη της Καππαδοκίας απ' την πρώτη μέρα που πάτησε το πόδι του στην Πόλη. Όταν ο Καππαδόκης ονομάστηκε υπουργός των Οικονομικών και φοροεισπράκτορας της αυτοκρατορίας απ' τον Ιουστινιανό, ο Μαξέντιος έγινε το δεξί του χέρι. Και στις κοινές τους απολαύσεις. Ήταν όμως ένας αποτελεσματικός κι αξιόπιστος δημόσιος υπάλληλος και σεβαστή προσωπικότητα ανάμεσα στους "αρίστους" της Πόλης κι ακόμα μετά την εξορία του Καππαδόκη, ο νέος Υπουργός Πέτρος Βαρσύμης τον κράτησε στην θέση του. Το μυστικό του το ήξερε μόνον ο Καππαδόκης κι ήταν πολύ μακριά και ξεχασμένος τώρα αλλά οι δαίμονες του απελθόντος επέστρεψαν. Η νέμεσή του ήταν ξανθιά και την έλεγαν Απολλώνια.

Η βίλλα του Μαξέντιου δεν είχε φρουρούς στο πόρτικο. Η Απολλωνία ντυμένη με στενά μαύρα ρούχα και την κουκούλα στο κεφάλι δεν είχε κανένα πρόβλημα να μπει στον κήπο. Το

μοναδικό φως που φαινόταν στο σπίτι ερχόταν απ' το ισόγειο, την τραπεζαρία του γερουσιαστή. Ήταν ώρα φαγητού άλλωστε. Ο άλλος, ο Κόμης Πατρίκιος, είχε πεθάνει νωρίτερα, το πρωί. Ήξερε πως το σπίτι του Μαξέντιου δεν παρουσίαζε κάποιο πρόβλημα για να μπει κι αποφάσισε να το κάνει την ίδια νύχτα. Η σκοτεινή βίλλα μαρτυρούσε ότι δεν υπήρχε άλλο προσωπικό. Ή είχαν φύγει ή είχαν πάει νωρίς για ύπνο. Περπατώντας στις μύτες των ποδιών αθόρυβα σαν γάτα, πλησίασε την πόρτα του μοναδικού φωτισμένου δωματίου και πήρε μια βαθιά ανάσα. Δεν ήταν ποτέ εύκολο αλλά όφειλε να το κάνει. Με την βαλλίστρα στο χέρι έσπρωξε την πόρτα και βρήκε τον γερουσιαστή να τρώει σούπα. Η έκπληξη δεν του επέτρεψε να συνεχίσει την κίνηση του κουταλιού προς το στόμα του, ένα βέλος καρφώθηκε στο στήθος του. Πέταξε το κουτάλι κι έβαλε και τα δυο του χέρια στην άκρη του βέλους που προεξείχε απ' το στήθος του με την έκπληξή του να μετατρέπεται σε τρομάρα. Με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του ψιθύρισε ξεψυχισμένα

- Ποιος είσαι ;;

Η Απολλωνία κατέβασε την κουκούλα της και φάνηκαν τα ξανθά μαλλιά της.

- Πριν δέκα χρόνια κακοποίησες βάνανυσα ένα κοριτσάκι 10 χρονών με ξανθές πλεξούδες. Τώρα μεγάλωσε κι ήρθε να σε δει να πεθαίνεις.

Του κάρφωσε ένα δεύτερο βέλος στο στήθος και γυρνώντας την πλάτη της βγήκε απ' το δωμάτιο. Δεν είδε το κεφάλι του να πέφτει μες το πιάτο και να σκορπίζει την σούπα ολόγυρα

ΔΕΚΑΤΡΙΑ

Glory days

Τα πτώματα άρχισαν να συσσωρεύονται. Ο Αρχηγός Ιγνάτιος μας ήρθε με δυο φακέλους αυτή την φορά. Όχι παπάδες τούτη την φορά προς μεγάλη ανακούφιση του Πατριάρχη που είχε αρχίσει να πιστεύει πως ήταν ένα μοχθηρό σχέδιο του Αντίχριστου για να καταστρέψει τη εκκλησία. Το δήλωσε πεντακάθαρα και δεν αστειεύοταν. Από πίσω του, ι Ιουστινιανός το ενστερνίστηκε.

Ο Κόμης Πατρίκιος, ένας πλούσιος φίλος του αυτοκράτορα πριν ακόμα αυτός να γίνει βασιλιάς, Κόμης διαχειριστής των Τελωνείων, μια θέση που απαιτούσε ειδικά προσόντα κι επαφές. Δολοφονήθηκε μέρα μεσημέρι ακριβώς έξω απ' το σπίτι του. Ένας έφιππος ντυμένος στα μαύρα και με κατεβασμένη βαθιά την κουκούλα περνούσε μ' ελαφρύ καλπασμό απ' τον δρόμο, μόλις έφτασε στο ύψος του Κόμη που έβγαине εκείνη την ώρα απ' την πόρτα του μεγάρου του, σταμάτησε κι έβγαλε μια βαλλίστρα που είχε κρεμασμένη στην σέλα του αλόγου του και κάρφωσε ένα βέλος ακριβώς επάνω στην καρδιά του Κόμη που έπεσε νεκρός και τότε ανέπτυξε γρήγορο καλπασμό κι εξαφανίστηκε στα παρακείμενα δαιδαλώδη σοκάκια.

Ο γερουσιαστής Μάξιμος, υφυπουργός των Οικονομικών πρώτα επί εποχής Καπαδόκη και τώρα με τον Βαρσύμη, χήρος με μια παντρεμένη κόρη που ζούσε μακριά εδώ και κάμποσα χρόνια, δειπνούσε στο σαλόνι του ολομόναχος όπως έκανε κάθε βράδυ τα τελευταία χρόνια εκτός κι αν συνευρίσκετο με κάποια πουντάνα. Βρέθηκε καθισμένος στην καρέκλα μπροστα στο τραπέζι που έτρωγε με το κεφάλι του μες το πιάτο με την σούπα και δυο βέλη από βαλλίστρα στο στήθος από έναν υπηρέτη που μπήκε πολύ αργότερα για να μαζέψει τα πιάτα. Κανείς δεν είδε ούτε άκουσε τίποτα απ' αυτούς που βρίσκονταν στο σπίτι.

Τα καινούργια στοιχεία με τους φόνους τακτοποιημένα κολλήθηκαν πάνω στον πίνακα της Υπατίας, χρωματιστές κλωστούλες συνέδεαν τα κοινά τους στοιχεία και καθόμουνα πολλή ώρα να θαυμάζω την εξαιρετική δουλειά της αδελφής μου έχοντας πάντα το ίδιο συναίσθημα.

Ήταν εκεί πάνω, σε όλα αυτά, κάτι που δεν έβλεπα. Με τους δυο τελευταίους φόνους επικολλημένους, αυτό το συναίσθημα έγινε δυνατότερο. Μα τι σκατά είναι αυτό που δεν μπορώ να δω κι είμαι σχεδόν σίγουρος ότι βρίσκεται στον πίνακα της Υπατίας ; Όσο το κοίταγα τόσο πιο πολύ ηλίθιος ένιωθα. Καλύτερα να βγω να πάρω λίγο αέρα να ξελαμπικάρει το μυαλό μου και να κάνω και καμιά δουλειά "βρωμοποδαρά"

Ο επίσκοπος Άνθιμος της ενορίας την Θεοτόκου Κυριώτισσας ήταν ο διάκονος του παρεκκλησιού του παλατιού στα νιάτα του σαν διάκονος και προσωπικός εξομολογητής του Καππαδόκη στις μέρες της δόξας του. Εξ' αντικειμένου ήταν γνώστης πολλών μυστικών του Καππαδόκη, γνωστών ή αγνώστων. Αναρωτιόμουν εάν ό θάνατός του είχε κάποια σχέση με κάτι τέτοιο του παρελθόντος τώρα που ο Καππαδόκης είχε εξοριστεί και κανείς δεν είχε ακούσει γι' αυτόν. Ίσως θα έπρεπε να βάλω τον Πρόβο και τον Φλόριαν να ρίξουν μια ματιά πάνω σ' αυτό. Ουπς, τον Πρόβο μόνον, ο νιόπαντρος Φλόριαν βρισκόταν σε ταξίδι του μέλιτος με την σύζυγό του, αδελφή μου Σιδωνία, στο παλιό αρχοντικό του παππού στην Σάμο παρέα με τον Νικόμαχο, αυτόν τον φοβερό τύπο από το Βάρδας #2.

Στην άδεια εκκλησία της Κυριώτισσας κατάφερα να βρω τον νεωκόρο. Ένα γεροντάκι ντυμένο στα μαύρα που είχε μια καμπούρα και κούτσαινε ή μάλλον έσερνε τ' αριστερό του πόδι. Μια αγαθοεργής καλή πράξη της εκκλησίας σε μια φτωχή κι ανήμπορη ψυχή όμως... τώρα που θα πρέπει να μ' έχετε μάθει, ένας αμισθί ευσεβής εθελοντής που εργαζόταν μόνο για την δόξα της πίστης. Διαλέγετε.

- Δεν θα βρεθεί ποτέ κάποιος να του μοιάσει, ξεκίνησε να λέει και τον πήραν τα ζουμιά. Ήταν πάντα δίπλα στους φτωχούς, τους εξαθλιωμένους και τους ανήμπορους. Ρώτα όποιον θες στην ενορία. Το κήρυγμά του απ' τον άμβωνα κάθε Κυριακή, το Κατηχητικό σχολείο που με τόση επιμέλεια κρατούσε, μίλαγαν μόνον γι' αγάπη και φροντίδα. Εις το όνομα του πατρός και του υιού και του αγίου πνεύματος, αμήν.

Έμπλεξα πάλι με φανατικό. Που να βγάλεις άκρη με δαύτους που πιστεύουν ότι οι παπάδες είναι οι αντιπρόσωποι του Θεού επί γης και είναι όλοι άψογοι, χωρίς κανένα ψεγάδι δηλαδή, καθ' εικόνα και ομοίωση του Πανάγαθου. Δεν βγάζεις άκρη, τα παρατάς. Αυτή η σχέση των θυμάτων με τα Κατηχητικά ήταν κοινή όμως.

- Δεν αμφέβαλλα ποτέ για την ακεραιότητα του επισκόπου και την μεγάλη του ανοιχτή καρδιά, γέροντα. Το μόνο που με νοιάζει είναι να συλλάβω τον δολοφόνο του και να τον οδηγήσω στον αυτοκράτορα. Για πες μου, μήπως είχε τίποτα εχθρούς ;;

- Εχθρούς ;!!! Αυτός ο άγιος άνθρωπος ;; ακόμα κι από άλλες ενορίες πιστοί έρχονταν να εξομολογηθούν σ' αυτόν, να πάρουν την ευχή του και την συγχώρεση. Ευγενείς, παλατιανοί, αριστοκράτες... δεν το χωράει ο νους σου. Όλοι σ' αυτόν ήθελαν να εξομολογηθούν. Τόσο μεγάλη καρδιά !

- Ευγενείς και παλατιανοί ;; Κάποιος γνωστός ;

- Ο γερουσιαστής Μαξέντιος κάθε μήνα! Άλλοι λιγότερο συχνά.

Μπίνγκο αδελφούλα Υπατία. Κι άλλη επαφή. Ο Άνθιμος ήταν ο εξομολογητής του Μαξέντιου κι εκεί μέσα, μονάχα μυστικά λέγονται. Αλλά ποτέ δεν αποκαλύπτονται, το επιβάλλει το Δόγμα.

Επέστρεψα σπίτι κενός και άχρηστος. Ο Ιγνάτιος ήταν εκεί και με περίμενε μ' ένα φάκελο στο χέρι.

- Αρχηγέ, είμαι πτώμα, νιώθω απαίσια και φαντάζομαι ότι μου φέρνεις ακόμα ένα θύμα για να μου χαλάσεις περισσότερο την διάθεση.

- Δεν μπορεί να είσαι χειρότερα από μένα, αγόρι μου. Ο αυτοκράτορας σύντομα θα ζητήσει το κεφάλι μου στο πιάτο, ο Πατριάρχης ξαναγύρισε στην προηγούμενη του άποψη για τον αντίχριστο και μας απειλεί όλους στο Πραιτόριο με αφορισμό και δωρεάν ταξίδι χωρίς επιστροφή στην Κόλαση all-inclusive. Έχω τέταρτο νεκρό επίσκοπο, είπε και μου έδωσε τον φάκελο.

- Κι αυτός υπεύθυνος του Κατηχητικού στην ενορία του ;;

- Το παρατήρησα κι εγώ αυτό, παιδί μου. Λες να υπάρχει σύνδεση ;

- Δεν ξέρω απολύτως τίποτα, αρχηγέ. Αυτός είναι άλλωστε κι ο λόγος που είμαι έτσι όπως είμαι.

- Υπάρχει κάποιο νέο στοιχείο σ' αυτόν τον τελευταίο φόνο, Θεόφιλε.

- Έλα !! Για λέγε.

-.. Ο δολοφόνος μας είναι καμπούρης ! ο Επίσκοπος θανατώθηκε έξω ακριβώς από την εκκλησία από έναν μαυροντυμένο καβαλάρη. Υπήρχαν αρκετοί άνθρωποι στο προαύλιο. Όλοι είπαν ότι ο μαυροντυμένος καβαλάρης με την κουκούλα είχε καμπούρα ! κάποιοι είπαν ότι τον είδαν κι είναι άτριχος, ευνούχος ή γυναίκα ! το πιστεύεις ;;

- Μπορώ να πιστέψω τα πάντα έτσι όπως είναι τώρα, αρχηγέ. Ακόμα κι ότι υπάρχει Θεός. Ένα είναι σίγουρο, κανείς απ' τους μέχρι τώρα νεκρούς δεν ήταν άλφα.

- Σαν να μου φαίνεται ότι έχεις μπει σε κάποιο μονοπάτι. Για μια στιγμή πίστεψα ότι οι υφιστάμενοί μου μπορεί να μην ήταν τόσο ανίκανοι όσο νόμιζα και όντως δεν υπήρχε τίποτα αλλά, έχω μεγάλη εμπιστοσύνη σε σένα, παιδί μου. Θα σ' αφήσω να ξεκουραστείς λίγο τώρα.

Ο αρχηγός έφυγε το ίδιο αθόρυβα έτσι όπως είχε έρθει. Ένας καμπούρης; Μια γυναίκα ; Ο νεωκόρος της Κυριώτισσας ; Μπά, δεν νομίζω. Ο κακοποιός που μου είχε κάνει το μάτι μπλε, καλά είμαι μου πέρασε ευχαριστωπαραπολύ που ρωτήσατε, μου είπε για κάποιον με ψιλή φωνή σαν γυναικεία. Τι να πάρεις στα σοβαρά ; έναν κακοποιό και κάποιον που είδε γυναίκα με κουκούλα εκεί που όλοι οι άλλοι είδανε καμπούρη ; Γρίφος.

ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ

The rising

Είχα μια μάλλον περίεργη επίσκεψη την επομένη το πρωί. Η Υπατία ήρθε να μου αναγγείλει ότι ένας γεράκος μοναχός που δεν μπορούσε ν' ανέβει τις σκάλες με περίμενε στην αυλή. Συνοδευόταν από έναν νεαρό μοναχό για να τον βοηθάει κατά πως φαινόταν.

Απορημένος, κατέβηκα κι οδήγησα τον γέροντα στην τραπεζαρία που είχε αδειάσει μετά τα πρωϊνά. Ο γερο-μοναχός, έστειλε τον νεαρό βοηθό του για κατούρημα κι αρνήθηκε οτιδήποτε προσφέρθηκα να τον φιλέσω. Είχε έρθει μάλλον για σοβαρή και ιδιαίτερη συζήτηση.

- Σε θυμάμαι καλά !! Πριν δέκα χρόνια έκανε τεράστια ζημιά στην εκκλησία.
- Εγώ δεν σε θυμάμαι, γέροντα και πριν δέκα χρόνια έκανα ζημιά στην σάπια εκκλησία.

Ή μήπως πιστεύεις πως δεν υπάρχει τέτοια ;

- Δυστυχώς, παιδί μου, όχι, δεν μπορώ. Μπορεί να έχω γεράσει αλλά δεν είμαι ούτε τυφλός ούτε κουφός.

- Γιατί ήρθες να με δεις, γέροντα ; Έχεις κάποιο όνομα ;

- Όχι, δεν έχω. Και ποτέ δεν ήρθα να σε δω. Ο νεαρός που με βοηθάει είναι πολύ έμπιστος. Εσύ ;

- Θα μπορούσα, αν είχα κάποιο καλό λόγο.
- Είμαι όλη μου την ζωή στις Βλαχέρνες και είναι μονάχα για την πίστη και την θρησκεία. Δεν είμαι κάποιος εγκληματίας που ζήτησε καταφύγιο.
- Δηλαδή, θες να πεις πως υπάρχουν κι ευσεβείς και τίμιοι άνθρωποι που γίνονται μοναχοί ; το σαρκαστικό μου χαμόγελο βγήκε αυθόρμητα
- Θα προσπεράσω τον σαρκασμό σου επειδή δεν έχεις εντελώς άδικο. Αλλά, ομολογώ ότι νιώθω μια απέραντη ντροπή για μερικά πράγματα που συνέβησαν στις Βλαχέρνες. Ακόμα μεγαλύτερη ντροπή για την υποκρισία που σε αντιμετώπισαν εχθές στο μοναστήρι. Ήρθα σήμερα να σε δω μήπως καταφέρω να ξεπλύνω λίγη απ' την ντροπή μου.

- Εάν μου φέρνεις πληροφορίες που δεν έμαθα εχθές στο μοναστήρι, γέροντα, σου δίνω τον λόγο μου ότι θα σου είμαι έμπιστος και ποτέ δεν θα μαρτυρήσω σε κανέναν ότι ήρθες να με δεις.

- Αυτό ήθελα ν' ακούσω και θα σου μιλήσω ανοιχτά. Ο επίσκοπος Αγάθων, ο πρώην βιβλιοθηκάριος των Βλαχερνών, ήταν πάντα ένα αμαρτωλό μίasma της πίστης για όσο καιρό τον γνωρίζω. Ένας παιδεραστής, παιδόφιλος, ανίκανος να ελέγξει τα ζωώδη ένστικτά του, τις σαρκικές απολαύσεις. Ντροπή και όνειδος για την εκκλησία. Γιατί να έχει αλλάξει όταν έγινε επίσκοπος ;

- Οι κακές συνήθειες πεθαίνουν πολύ αργότερα απ' το σώμα, σοφέ γέροντα. Αυτό πρέπει να το γνωρίζεις.

- Αλήθεια είναι. Τώρα, αυτά που ήρθες εχθές να ρωτήσεις για τον Μεθόδιο και τον βιβλιοθηκάριο και όλοι σου δώσανε ανόητες δικαιολογίες, έχουν κάποια εξήγηση. Τους είδα με τα ίδια μου τα μάτια, είχαν κοινά μυστικά. Ο τρόπος που κοιτάζονταν, ο τρόπος που συζητούσαν το μαρτυρούσε. Είχαν μυστικά και μάλλον ίδια ενδιαφέροντα.

- Κι αφού ο Αγάθων ήτανε παιδόφιλος, συμπεραίνεις ότι κι ο Μεθόδιος ήτανε το ίδιο.

- Δεν το συμπεραίνω, γιέ μου, είμαι σίγουρος ! κι εγώ και μερικοί ακόμα απ' αυτούς που εχθές σε φούσκωσαν στα δεν ξέρω και δεν θυμάμαι.

- Κι εσύ φοβήθηκες να βγεις μπροστά και να μου μιλήσεις.

- Δεν έκλεισα μάτι όλη νύχτα παιδί μου. Προσευχόμουν. Παραδέχομαι ότι φοβήθηκα αλλά την νύχτα που το καλοσκέφτηκα, είπα γιατί ; τι θα μου κάνουν ; Γέρασα πιά και μόνον ο θάνατος θα με λυτρώσει, τι άλλο κακό μπορεί να μου συμβεί ; Γι' αυτό αποφάσισα να έρθω να σε δω σήμερα.

- Το εκτιμώ αφάνταστα, σοφέ γέροντα. Το κακό είναι ότι υπάρχουν λίγοι σαν κι εσένα στους κόλπους της εκκλησίας. Δεν είναι έκπληξη που είσαι ακόμα απλός μοναχός.

- Ποτέ δεν γύρεψα υλική ευτυχία στην ζωή μου, νεαρέ. Μόνον την επουράνια.

Ο γέρο-μοναχός έφυγε και πήγε να βρει τον νεαρό βοηθό του για να επιστρέψει στο μοναστήρι παρ' όλο που επέμεινα να μείνουν και οι δύο για φαγητό. Έμεινα μόνος μου καθισμένος σ' ένα τεράστιο τραπέζι και... ήταν μπροστά στα μάτια μου όλο αυτόν τον καιρό και δεν το 'βλεπα. Σαν να με κορόιδευε πάνω στον πίνακα της Υπατίας. Την στιγμή που ήμουν έτοιμος ν' ανέβω επάνω να επιβεβαιώσω τον ενθουσιασμό μου, εμφανίστηκε ο Ιωνάς χλωμός και φανερά ταραγμένος.

- Τι συμβαίνει, αδερφέ μου ;
- Πρέπει να έρθεις μαζί μου, Θεόφιλε. Θα σου τα εξηγήσω στο δρόμο.

Φαινόταν πολύ σίγουρος κι αποφασισμένος. Με τον τρόπο που το είπε ήταν περισσότερο σαν διαταγή κι όχι σαν παράκληση. Πήγα μαζί του προς το κέντρο της Πόλης. Ξεκίνησε να μιλάει μόλις βγήκαμε απ' το πόρτικο.

- Πριν δυο μέρες με καλέσανε να ξεγεννήσω μια φτωχή κι εξαθλιωμένη ψυχή. Βρισκόταν εκεί που πάμε τώρα. Μια κάπως υπέρβαρη παχουλή νεαρή κοπέλα σε άθλια κατάσταση. Ήταν ξαπλωμένη πάνω σε κάτι άχυρα μέσα σ' ένα μισό-ερειπωμένο κτίριο. Μαζί της βρισκόταν και μια άλλη κοπέλα με ανέκφραστο και παγερό πρόσωπο που της κρατούσε το χέρι. Η παχουλή νεαρή έγκυος ήτανε στην μέρα της αλλά σε πολύ κακή κατάσταση. Κατάφερα να σώσω το μωρό, ένα κοριτσάκι, με Καισαρική*

**Μια ασυγχώρητη πρακτική-αμαρτία που τιμωρείτο πολύ αυστηρά και απ' την εκκλησία και απ' το κράτος. Μόνον οι Εβραίοι γιατροί την επιχειρούσαν εντελώς μυστικά με κίνδυνο να τιμωρηθούν με αποκεφαλισμό. Η αμείλικτη πίστη προτιμούσε ν' αφήσει να πεθάνει μάνα και βρέφος αντί να σωθεί τουλάχιστον ένας σε πολλές περιπτώσεις και οι δύο.*

Αλλά η μητέρα χειροτέρεψε. Μελλοθάνατη, δεν μπόρεσα να κάνω τίποτα να την γλυτώσω. Ήταν πολύ ευτυχισμένη με το μωρό της αγκαλιά. Η άλλη προσφέρθηκε να με πληρώσει κι αρνήθηκα. Πήγα πάλι πίσω σήμερα να δω πως πάει και, πρώτον, το μωρό δεν ήταν εκεί και δεύτερο, μου ζήτησε επίμονα να σε φωνάξω ! Ναι, εσένα, τον Θεόφιλο Βάρδα. Είναι ετοιμοθάνατη, Τέο κι όπως έτρεχα πίσω να σε βρω κάτι μου χτύπησε ! είναι μερικές μέρες που ακούω την Υπατία να λέει για μια υπόθεση με δυο κοπέλες που ψάχνετε και απ' την περιγραφή, η άλλη η ξανθιά μου φαίνεται πως μοιάζει μ' αυτή που γυρεύετε. Ας τρέξουμε τώρα.

Και τρέξαμε. Στα πίσω σοκάκια, βρώμικα και παραμελημένα, εγκαταλειμμένα και μισό-ερειπωμένα σαν κι εκείνο που κόντεψαν να μου βγάλουν το μάτι. Ήμουν βέβαιος ότι θα συναντούσα την Παύλα.

- Πως ήξερε για μένα, γιατρέ ;
- Η φίλη της σε ήξερε ! Ζήτησε τον "γιατρό που είναι στου Βάρδα". Έτσι την βρήκα την πρώτη φορά που με καλέσανε.
- Ταιριάζει απόλυτα, αδερφέ μου.

Το σπίτι, ή καλύτερα το ερείπιο, ήταν ακριβώς όπως το είχε περιγράψει ο Ιωνάς. Άθλιο. Βρήκαμε την Παύλα κατάχλωμη πάνω σε μια στοίβα άχυρα. Μόνη της.

- Που είναι το μωρό, Παύλα :
- Α ! Κατάλαβες ποια είμαι ! η Απολλωνία θα το χαρεί πολύ.
- Που είναι η κόρη σου, Παύλα ;
- Η αδελφή μου εννοείς.
- Όχι η Απολλωνία, η νεογέννητη κόρη σου.
- Είναι και κόρη μου και αδελφή μου, Θεόφιλε !
- ΤΙ ;;;;;;; Θες να πεις πως το κτήνος ο πατέρας σου σε άφησε έγκυο ;;
- Θες να πεις ότι δεν το 'ξερες ; Ντέντεκτιβ να σου πετύχει. Αυτό είχαμε κοινό με την

Απολλωνία. Εγώ όμως είχα ένα ... ατύχημα κι ο πατέρας μου με πέταξε στον δρόμο. Η Απολλωνία μ' έσωσε.

- Πρέπει να την συναντήσω, Παύλα. Αυτό πρέπει να σταματήσει.
- Θέλει πολύ κι αυτή να σε συναντήσει... ανόητε !

Έβηξε χαχανίζοντας δυσκολεύοντας την κατάσταση. Ο Ιωνάς φάνηκε απελπισμένος. Της έδωσε κάτι να πιεί από ένα φλασκί που έβγαλε απ' την τσάντα του κι αυτή τον κοίταξε μ' ευγνωμοσύνη... κι ένα σβηστό χαμόγελο.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

Dancing in the dark

- Η Απολλωνία σ' αγαπάει απ' την πρώτη ημέρα, ανόητε. Δεν έπαψε στιγμή να σε ονειρεύεται απ' την πρώτη στιγμή που την έσωσες. Παιδικός έρωτας, εφηβικός έρωτας, ανόητος έρωτας, όπως θέλεις πες το κοριτσάκι μεγάλωσε κι έγινε γυναίκα κι εσύ ήσουν πάντα στα όνειρά της. Την κακομεταχειρίστηκαν όλοι εκτός απ' την μάνα της, από σένα και... κάποιον Τούρκο, και το έβαλε σκοπό της ζωής της να σου μοιάσει και γιατί όχι να γίνει και καλύτερη. Αυτός ο βλάκας ο πατέρας μου επιτάχυνε την διαδικασία ένα χρόνο νωρίτερα αλλά ήταν προετοιμασμένη. Πάντα ήταν προετοιμασμένη. Για όλα. Αλλά μάλλον τα έχεις καταλάβει, ντεντέκτιβ, έτσι δεν είναι;

- Μόνο πριν από μερικές ώρες ομολογώ. Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ την Απολλωνία καβάλα σ' ένα άλογο να καρφώνει θανατηφόρα βέλη με μια βαλλίστρα αλλά κάποια καινούργια στοιχεία μου το αποκάλυψαν. Θέλει να με συναντήσει είπες ;; Αυτό πώς ;

- Από την πρώτη ημέρα που το ξεκίνησε ήταν σίγουρη πως θα την έψαχνες και θα έβγαινες στο κατόπι της. Έτσι, κάθε νύχτα τα μεσάνυχτα, μετά τον πρώτο επίσκοπο, σε περιμένει κάτω απ' την τελευταία καμάρα του υδραγωγείου του Βάλενς ανατολικά στον Τρίτο Λόφο. Ήταν η κρυψώνα μας. Κάθε βράδυ τα μεσάνυχτα. Εκεί είναι και σε περιμένει.

- Έχει μαζί της και το μωρό σου, έτσι ;

- Είμαι έτοιμη να πεθάνω, Θεόφιλε. Ο φίλος σου ο καλός γιατρός κατάφερε να σώσει το μωρό μου. Μου υποσχέθηκε ότι θα το μεγαλώσει σαν δικό της. Τουλάχιστον, έχει λεφτά.

- Μίλησέ μου για σας τις δύο, Παύλα.

- Τι να σου πώ ; Αυτή ήταν η φτωχή του σχολείου κι εγώ η χοντρή. Και οι δυο εξοστρακισμένες. Κολλήσαμε και τα μοιραστήκαμε όλα. Τα ξέρουμε όλα απ' το παρελθόν μας,

και η μια και η άλλη. Αλλά εγώ τον ξέκανα τον βασανιστή μου. Τον έκοψα κομματάκια πριν τον σκοτώσω και τον είδα να κλαίει και να παρακαλάει, να σκούζει σαν γουρουνόπουλο.

- Και η Απολλωνία του κάρφωσε μετά το βέλος για να το πάρει πάνω της. Έχεις καμιά ιδέα για το πότε ή το που πρόκειται να σταματήσει ;

- Δεν ξέρω αλλά τώρα έχει την Μάρθα, έτσι το είπαμε το μωρό. Η αδελφή του Λάζαρου που τον βοήθησε να βγει απ' τον τάφο, και μ' αυτό το επιπλέον βάρος πρέπει να σταματήσει. Μου υποσχέθηκε πως θα γίνει αυτή η μητέρα του και δεν είναι απ' αυτούς που δεν κρατάνε τις υποσχέσεις τους. Η Μάρθα θα είναι η πρώτη της προτεραιότητα.

- Με το μωρό δεμένο στην πλάτη της σκότωσε κάποιον χθες, δεν της ήτανε βάρος. Όλοι νόμιζαν ότι είδαν ένα καμπούρη !

- Αυτή είναι η δουλειά που κάνει ένας ντεντέκτιβ ;

Έβηξε χαχανίζοντας ξανά και... πέθανε. Ο Ιωνάς της έκλεισε τα μάτια, την σκέπασε και μετά που του το ζήτησα, έτρεξε να κανονίσει μια αξιοπρεπή κηδεία. Η κοπελίτσα είχε γλυτώσει απ' τα βάσανα αυτού του βίαιου κόσμου.

Γύρισα πίσω στο σπίτι και μαζί με τον Τούρκο και την Υπατία πήγαμε εκεί που φύλαγα το σεντούκι που μου είχε αφήσει ο παππούς όταν πέθανε κι έψαξα βαθιά στον πάτο του. Σ' αυτό το ανεκτίμητο σεντούκι-κληρονομιά του παππού γεμάτο από σπάνια βιβλία, εγώ είχα προσθέσει μόνο δύο όσο καιρό το είχα. Το ένα, πρόσφατο, οι επτά σωσμένες κωμωδίες του Αριστοφάνη απ' το ίδιο του το χέρι (Βάρδας #6) και πριν από δέκα χρόνια, δυο Καθολικά. Το ένα του νταβατζή Μελέτιου και το άλλο του δικαστή Μάουρου με όλους τους παιδόφιλους κληρικούς κι αριστοκράτες πριν δέκα χρόνια απ' την υπόθεση των 14 εξαφανισμένων παιδιών. Αντίγραφα ήταν, τα ορίτζιναλ τα είχα παραδώσει στον αυτοκράτορα. Κι αν το θυμάστε, κανείς και τίποτα δεν έγινε μ' αυτά.

- Ο αυτοκράτορας θα σε σκοτώσει, Τέο !!! ξεφώνισε η Υπατία.

- Δεν θα το μάθει, αδελφούλα. Θα του πω ότι τα είχα απομνημονεύσει και τα θυμήθηκα.

Τα ονόματα όλων όσων είχαν δολοφονηθεί τις τελευταίες μέρες ήταν όλα εκεί !

Επίσκοποι, γερουσιαστές, Κόμηδες... και στα δυο Καθολικά! Όπως ήτανε καρφίτσωμένα και στον πίνακα της Υπατίας με τα χρωματιστά νήματα μπροστά στα μάτια μου όλες αυτές τις ημέρες και δεν μπορούσα να τα δω, ο βλάκας. Όλοι τους παιδόφιλοι και βιαστές και όλοι τους πιθανόν είχαν βιάσει και κακοποιήσει την Απολλωνία όταν ήταν δέκα χρονών κι η μικρούλα δεν

τους είχε ξεχάσει. Και μετά την έστειλαν στα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής απ' όπου την απελευθερώσαμε. Σκλάβο του σεξ ; Ο Ούννος στρατηγός Μπάλαμπερ μήπως είχε κάποιο ρόλο στο έργο ; Ένα ακόμη στοιχείο που θα 'πρεπε να κοιτάξω. Πρώτα η Απολλωνία τα μεσάνυχτα όμως.

- Θα έρθω κι εγώ. Ο Τούρκος.
 - Όχι, θα πάω μόνος.
 - Θα εμπιστευθείς κάποια που κρατάει μια βαλλίστρα ;
 - Την εμπιστεύομαι, Αχμέτ αδελφέ μου. Εκδικείται το παρελθόν της εκεί που εγώ έχω ρόλο καλού.
 - Είναι μόνη της μ' ένα νεογέννητο, αδελφέ, πετάχτηκε η Υπατία. Μια γυναίκα θα μπορούσε να είναι χρήσιμη μαζί σου.
 - Και ο Ιγνάτιος με μια ντουζίνα Πραιτοριανούς για να συλλάβει έναν κατά συρροή δολοφόνο μήπως ; Θα πάω ολομόναχος.
 - Αυτό το θέμα θα πρέπει να το συζητήσουμε, αφέντη.
 - Τίποτα δεν θα συζητήσουμε πριν πάω και την δω ! Πρώτα θα της μιλήσω και μετά θ' αποφασίσουμε. Τέλος.
 - Θα πάω μια ώρα νωρίτερα να τσεκάρω την περίμετρο.
- Τούρκικο κεφάλι φορεμένο πάνω σε ώμους ενός Τούρκου δεν είναι πλεονασμός ;

ΔΕΚΑΕΞΙ Badlands

Πριν από δέκα χρόνια, μου είχε ζητηθεί απ' τον ίδιο τον αυτοκράτορα να συνεργαστώ με τους Πραιτοριανούς σε μια υπόθεση εξαφάνισης 14 μικρών παιδιών. Μια ιστορία που θα προκαλούσε πανικό στις οικογένειες με μικρά παιδιά αν έβγαινε στο φως. Τότε συνάντησα για πρώτη φορά το αρχι-δικαστή τότε Ιγνάτιο που μετά απ' το τέλος αυτής της υπόθεσης προήχθη σε Κόμη στρατηγό.

Η υπόθεση των 14 παιδιών όταν ξετυλίχτηκε αποκάλυψε ένα τεράστιο σκάνδαλο όπου κληρικοί κι αριστοκράτες είχαν στήσει ένα περίτεχνο δίκτυο απαγωγής κι εκμετάλλευσης μικρών παιδιών για να ικανοποιήσουν τ' αρρωστημένα τους σεξουαλικά γούστα και διαστροφές και, όσα δεν τα σκότωναν μετά από τέτοια ταλαιπωρία και ήταν υγιή τα πούλαγαν στα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής. Οι εγκέφαλοι αυτής της φάμπρικας είχαν όλοι τους εξολοθρευθεί, οι περισσότεροι με το ίδιο μου το χέρι και δυο Καθολικά πελατολόγια το ένα κάποιου προαγωγού και το άλλο του αρχιδικαστή εγκέφαλου του δικτύου είχαν κατασχεθεί και παραδοθεί στα χέρια του αυτοκράτορα Αυτά που εγώ ο προνοητικός είχα φροντίσει να κάνω ένα αντίγραφο και να τα καταχωριάσω στο σεντούκι με τα έγγραφα του παππού.

Η Απολλωνία ήταν το 15ο παιδάκι που είχε απαχθεί. Είχε κακοποιηθεί για κάμποσες μέρες και είχε σταλεί να πουληθεί σκλάβα στην Ανατολή σ' έναν Άραβα χαλίφη που μπορεί να 'τανε και Βεζίρης. Είχαμε ήδη φτάσει στο τέλος της υπόθεσης κι αποφασίσαμε πριν την αποκαλύψουμε στον αυτοκράτορα να οργανώσουμε μια επιχείρηση στα βάθη της Ανατολής και να σώσουμε το κοριτσάκι, το 15 γνωστό θύμα. Μια εκστρατεία 4000 χιλιομέτρων στην Ερημοχώρα, μια άγονη κι ερημική ουδέτερη περιοχή ανάμεσα στα σύνορα της αυτοκρατορίας και της Περσικής που τ' όνομά της τα λέει όλα, καταφέραμε να βρούμε τον Άραβα χαλίφη (βεζίρη ;) και ν' απελευθερώσουμε, όχι αναίμακτα, το κοριτσάκι και να το επιστρέψουμε στην

οικογένειά του και τον αυτοκράτορα. Παραθέτω εδώ ένα απόσπασμα απ' το Βάρδας #2 , 14 Εσπερινοί.

. Να σας παραδώσω μια πλήρη αναφορά των όσων συνέβησαν και δύο βιβλία με ονόματα που αν και στο ένα τα ονόματα δεν είναι το ίδιο σπουδαία όσο στο άλλο, αφορούν όμως τα ίδια εγκλήματα.

Ο αυτοκράτορας άρχισε να διαβάζει, μετά το πρώτο σούφρωσε τα φρύδια του, κάθε φύλλο που τελείωνε το πέρναγε στην Θεοδώρα κι αυτή με την σειρά της στην συνέχεια στους διεφθαρμένους συμβούλους των. Μακάβρια μουγκαμάρα στο Πορφυρό Δώμα. Ο Καππαδόκης από χλωμός που ήταν έγινε κίτρινος σαν λεμόνι. Όταν όλοι τελείωσαν το διάβασμα ο Ιουστινιανός έβγαλε όλο τον κόσμο έξω και κράτησε μόνο την συμβία του, τον Ιγνάτιο και το Βάρδας φαντάστικ τριο. Όταν μίλησε ήταν σαν να έκλεγε.

- Τι να κάνω με όλα αυτά;
- Θανάτωσέ τους όλους, βασιλιά! Στο λεπίδι.

Ο Τούρκος πετάχτηκε σε κλάσμα δευτερολέπτου από πίσω σχεδόν πρίν τελειώσει ο Ιουστινιανός την κλαούρα του

- Συγχώρεσε τον συνεργάτη μου και καλύτερό μου φίλο, εξοχότατε. Έχει πολύ ριζοσπαστικές απόψεις και πάντα μιλάει χωρίς να σκέφτεται πρώτα. Δεν το εννοούσε αυτό που είπε.
- Και τι ακριβώς εννοούσε αζιότιμε Βάρδα;
- Αν είχα απάντηση σ' αυτό, Κύριε, θα καθόμουν στον θρόνο που κάθεστε εσείς τώρα στην θέση σας. Μόνον εσείς μπορείτε να το απαντήσετε. Με την ευγενική συνδρομή των συμβούλων σας βεβαίως.

Αυτό το τελευταίο κοιτάζοντας την Θεοδώρα δίπλα του που σχεδόν ψιθυριστά είπε

- Αυτό κάλλιστα μπορεί να καταστρέψει την αυτοκρατορία και όλη την Χριστιανοσύνη. Θα βγει ο όχλος στους δρόμους και θα μας λυντσάρει αφού πρώτα κάψει τα πάντα.
- Με όλοι αυτοί; Στον στρατό, την κυβέρνηση, στον κλήρο... όλοι παιδόφιλοι βιαστές των παιδιών μας;
- Όσο λυπηρό κι αν ακούγεται, μεγαλειότατε, τα στοιχεία και οι αποδείξεις δείχνουν πως είναι αλήθεια. Νομίζω πως η δική μας δουλειά τελείωσε και θα σας αφήσουμε ν'

αποφασίσετε με την σοφία που σας διακρίνει και την συμβουλή της αυτοκράτειρας. Η δική μας εχεμύθεια είναι δεδομένη.

Πήρα την Υπατία και τον Τούρκο απ' το χέρι κι αρχίσαμε να πισωβαδίζουμε με χαμηλωμένο κεφάλι.

- Σοφά και αιτιολογημένα λόγια, Βάρδα, ακόμα και σε ευαίσθητες ώρες. Η Δέσποινά μου κι ο Ιγνάτιος έχουν εγγυηθεί για το ακέραιο και το εμπιστευτικό του προσώπου σου. Θα ανταμειφθείς πλουσιοπάροχα απ' τον ίδιο τον Ιωάννη. Όσο για σένα Ιγνάτιε, απ' αυτήν την στιγμή ονομάζεσαι Κόμης στρατηγός και υπεύθυνος υπουργός εσωτερικών και ασφάλειας της αυτοκρατορίας. Και... Βάρδα, μια καρέκλα με τ' όνομά σου θα σε περιμένει πάντα στο Συμβούλιό μου, να το ξέρεις.

- Δεύτερη φορά μου γίνεται η πρόταση, βασιλιά μου αλλά και πάλι, όχι ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ αλλά δεν θα πάρω. Είθε να βρεις την σοφία που χρειάζεται για να καθαρίσεις αυτό το σκάνδαλο.

Δεν περίμενα. Αρκετά με τούτες τις γλοιώδεις γελοιότητες. Άρπαξα τον Τούρκο και την Υπατία και πήραμε δρόμο σχεδόν τρέχοντας

Και μετά; Τι και μετά; Εκτός από ένα σεντούκι γεμάτο χρυσά που έφερε στο σπίτι ο Καππαδόκης μαζί μ' ένα αυτοκρατορικό διάταγμα για την πλήρη απαλλαγή του Βαρδέϊκου από φόρους εφ' όρου ζωής, τίποτα. Δεν συνέβη απολύτως τίποτα. Κάτι λίγοι εξαφανίστηκαν απ' το προσκήνιο, εξομολογήθηκαν, δώσανε όρκους και κλείστηκαν σε μοναστήρια, ο Καππαδόκης συνέχισε το έργο του στα φανερά, κανείς δεν ξέρει τι έκανε στα κρυφά, το κράτος είχε υπέρογκα έξοδα και τον χρειαζόταν, οι εκκλησίες και τα Κατηχητικά συνέχισαν να διδάσκουν την δόξα και την παντοδυναμία του Κυρίου και χέστηκε η μύγα στ' αλώνι. Κλασσικά και εις τον αιώνα των αιώνων αμήν. Μετάνοια και θεία χάρη, και δεν πα να 'σαι όποιος θες. Όλος ο μετέπειτα πολιτισμός στηρίχτηκε σ' αυτούς τους πυλώνες. Με συνεχείς μεταλλαγές και μεταρρυθμίσεις που όταν συμβαίνουν συχνά δεν αλλάζει σχεδόν τίποτα. Αλλά για μερικούς από εμάς, η ζωή θα μπορούσε να είχε πάρει άλλο δρόμο

Έλληνας είμαι, όχι λόγω του ότι εκεί γεννήθηκα κι έχω ένα και μοναδικό διαβατήριο αλλά λόγω παιδείας. Δηλώνω ευθαρσώς άπατρις και κατά συνέπεια αντι-πατριώτης. Ο πατριωτισμός τελευταίο καταφύγιο για τα καθάρματα και τους απατεώνες είπε κάποτε ο Σάμιουελ Τζόνσον και

μετά το *Paths of glory* του Kubrick έγινε καραμέλα που δεν λειώνει. Πιστεύω ακράδαντα πως αν ο Χριστιανισμός δεν ΕΠΙΒΑΛΟΝΤΑΝ, με το ζόρι δηλαδή, στην Ελλάδα ειδικά και στον κόσμο γενικά, η ανάπτυξη και ο πολιτισμός θα ήταν διαφορετικές. Δεν λέω καλύτερες ή χειρότερες αλλά διαφορετικές, άγνωστη μεταβλητή. Η Ελλάδα ήταν ανέκαθεν ανοιχτόμυαλη σε ότι αφορά θρησκεία και ιδέες. Αφομοίωσε, επεξεργάστηκε, φίλτραρε, μεταποίησε και αναγέννησε σχεδόν τα πάντα μέσα στην τεράστια χοάνη της Δημοκρατίας και την ελεύθερη βούληση κι επιλογή των μελών της. Καμία πίστη, θρησκεία ή θεός δεν επιβάλλονταν, ο καθένας στην ίδια πόλη, στην ίδια γειτονιά μπορούσε να λατρεύει όποιον θεό ήθελε. Όταν επιβλήθηκε ο Χριστιανισμός, η Ελλάδα έπαψε πλέον να είναι μια ελεύθερη χώρα, έγινε μια χώρα υπό Χριστιανική κατοχή/υποταγή.

Κι αυτό από μόνο του είναι πολύ ταπεινωτικό για ένα τόπο με τέτοια Ιστορία πίσω του, για τον οποιονδήποτε τόπο σε τελική ανάλυση. Η παιδεία των Ελλήνων στηρίχτηκε πάνω σ' έναν τυφλό ποιητή και όχι πάνω σε κάποιο προφήτη, παντογνώστη ή ταχυδακτυλουργό. Οι Έλληνες, πριν από χιλιάδες χρόνια είχαν ανακαλύψει την τραγωδία της ύπαρξης και του γίνεσθαι. Και μετά ήρθε ο Χριστιανισμός και οι Ιουδαίοι προφύτες του για να γίνει το υπερόπλο σε χέρια φανατικών, καιροσκόπων και αδίστακτων ηγετών. Η πίστη δισεκατομμυρίων ανθρώπων από μόνη της δεν είναι πρόβλημα, αναφαίρετο δικαίωμα κι επιλογή του κάθε υγιώς σκεπτόμενου ατόμου. Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ όμως αυτής της πίστης σε χέρια επιτηδίων ηγετών (Ρωμαίων, Βυζαντινών, Ισπανών, Ανατολικών και άλλων «πολιτισμένων» εποίκων και σκλαβο-έμπορων) μέχρι τις μέρες μας ίσως χρειάζεται περισσότερη μελέτη. Αυτοί οι ΗΓΕΤΕΣ αντιλήφθηκαν την ακατανίκητη δύναμη αυτού του «εργαλείου», ΠΙΣΤΗ και την εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρον. Και μου είναι αδύνατον να κατανοήσω τον συσχετισμό του Χριστιανισμού σε σχέση με την ανάπτυξη του πολιτισμού εναντίον της «βαρβαροποίησης». Αλλά όλοι αυτοί οι μεγάλοι στοχαστές έβλεπαν μόνον την ειρηνική διάσταση του Χριστιανισμού που κρύβεται πίσω απ' την λέξη ΑΓΑΠΗ. Για το πόσο αυτή εφαρμόζεται ή είναι καν εφαρμόσιμη στην εξέλιξη του ανθρώπου... ακόμα συζητείται. Μια θρησκεία που απαγορεύει το χορό και το γέλιο, λοιδορεί σαν αηδιαστικό το ανθρώπινο σώμα, ακυρώνει Ολυμπιακούς αγώνες και καταστρέφει μνημεία, γλυπτά έργα τέχνης και βιβλία ελεύθερης σκέψης ή αμφιβολίας, η οποία είναι η μοναδική υπεύθυνος για σφαγές και κάθε άλλου είδους αποτρόπαιες πράξεις... εμένα μου μοιάζει σαν κάθε έναν απ' αυτούς τους «ηγέτες» που χειρίζονται και μανουβράρουν τους υπηκόους τους για να κάνουν ότι γουστάρουν. Κατά συνέπεια, ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΩ (ντετέκτιβ είμαι), μια τέτοια θρησκεία, ξένη με τις κάθε είδους θρησκευτικές

ηθικές, είναι εχθρική προς το σώμα και το πνεύμα, τον ελεύθερο λόγο δηλαδή. Μια θρησκεία που επιβάλλεται σ' έναν λαό του οποίου οι ακρογωνιαίοι λίθοι είναι η Δημοκρατία και η ελεύθερη σκέψη, βούληση κι επιλογή προς την πίστη, δεν μπορεί ποτέ να είναι αρεστή ούτε αποδεκτή. Η ανάδειξη του θέματος εγείρει και άλλο ερώτημα. Γιατί γνωρίζουμε τόσα λίγα ή γιατί δεν έχουν ασχοληθεί τόσο οι Ιστορικοί με την Ελληνιστική όπως λέγεται περίοδο. Μετά τον θάνατο του Αλέξανδρου, βασιλέα των Μακεδόνων και μέχρι την ίδρυση της πρώτης Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και την ανάδειξη του Χριστιανισμού, υπάρχει ένα αρκετά μεγάλο καινό. Τι ψάχνω να βρω στα γεράματα!

Νύχτα με πανσέληνο. Ήσυχη και φωτισμένη. Το υδραγωγείο του Βάλενς φάνταζε πολύ εντυπωσιακό στο φεγγαρόφωτο. Προχωρούσα με ελαφρύ καλπασμό. Ο Τούρκος εμφανίστηκε απ' το πουθενά σαν να τον είχε γεννήσει η νύχτα.

- Εκεί είναι και είναι ολομόναχη. Μαζί με το μωρό κι ένα άλογο δεμένο βόσκει στο χορτάρι δίπλα

- Εξαφανίσου αμέσως, Αχμέτ. Δεν σ' έχω δει καθόλου και ούτε αυτή θα σε δει.
- Εσύ διατάξεις, αφέντη. Εξαφανίστηκε όπως είχε εμφανιστεί.

Πλησίασα περισσότερο προς το μέρος της. Τρομακτικό κι έρημο σημείο ακόμα και με φεγγαρόφωτο. Όταν με είδε, τακτοποίησε το μωρό στο στήθος της κι ανέβηκε πάνω στ' άλογό της. Φαντάζομαι πως θα 'χε κρεμάσει την βαλλίστρα στην σέλα.

- Καλησπέρα Απολλωνία. Έχεις αλλάξει πολύ.

- Καλησπέρα, Τέο, εσύ δεν έχεις αλλάξει καθόλου.

- Ευχαριστώ για την φιλοφρόνηση. Μεγάλωσες κι ομόρφηνες είναι αλήθεια και όλοι λένε ότι είσαι ιδιαίτερα έξυπνη και τώρα τελευταία ... θανατηφόρα. Αλλά παρ' όλα αυτά, η μοναδική εικόνα που έχω συγκρατήσει στο μυαλό μου για σένα είναι ένα τρομαγμένο μικρό κοριτσάκι με πλεξούδες. Δεν μπορώ να σε δω ακόμα σαν μια όμορφη γυναίκα που είσαι σήμερα και ίσως να μην μπορέσω ποτέ.

- Η Παύλα μιλάει πολύ.
- .. Το παρατήρησα κι εγώ.
- Πέθανε ;

- Φοβάμαι πως έχω κακά νέα εδώ, φρόντισα να ταφεί αξιοπρεπώς όμως.
- Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου. Ο Τούρκος είναι μαζί σου ;
- Δεν τον είδα πουθενά. Εσύ τον είδες ;
- Δεν είναι απ' αυτούς που φαίνονται τούτος, χαχάνισε ελαφριά. Φώναξέ τον μαζί μας αν

θέλεις.

- Θες να πεις ότι δεν πρόκειται να μου ρίξεις με την βαλλίστρα ;
- Αυτή είναι η Μάρθα, Τέο, δεν είναι βαλλίστρα.
- Κρέμεται κάτω απ' το μπούτι σου Απολλωνία.
- Είναι για να διώχνει τα κουνούπια. Ύψωσε την φωνή της και φώναξε
- Εεε !! Τούρκε! Εμφανίσου αν θες, φιλικά είναι.

Ο Τούρκος εμφανίστηκε στα δυο μέτρα. Στο χέρι του κρατούσε ένα μαχαίρι έτοιμο να πετάξει.

- Δεν το χρειάζεσαι αυτό κύριε Τούρκε. Το ίδιο μου κάνει να το κρύψεις ή να το κρατάς.

Δεν έχει σκοτωμούς απόψε. Αν είχατε έρθει για να με σκοτώσετε θα ήμουν ήδη νεκρή.

- Είσαι ακόμα οπλισμένη με την βαλλίστρα, Απολλωνία.
- Αυτή είναι μονάχα για τους ειδικούς εγκληματίες, Τέο. Τέτοιος είσαι ;

Μου φαινόταν απίστευτο! Καθόμουν εδω μες την φωτισμένη νύχτα και μιλούσα για φόνους και θανάτους μ' ένα κοριτσάκι που το είχα γνωρίσει όταν ήταν δέκα χρονών κι είχε ακόμα πλεξούδες. Πως μπορούσα να την δω σαν αιμοσταγή δολοφόνο ;

- Και τώρα τι κάνουμε, Απολλωνία ; Τι υπάρχει στην συνέχεια ;
- Εσύ θα μου πεις.

- Έχεις την προίκα του αυτοκράτορα. Ένα νεογέννητο που χρειάζεται φροντίδα κι ένα γερό άλογο. Βάλε ρότα δυτικά κι εξαφανίσου, ξεκίνα μια νέα ζωή.

- Μια νέα ζωή σαν τί, Θεόφιλε ; Μια νεαρή ανύπαντρη μητέρα ; Δεν είμαι μια γυναίκα πια, μπορεί ίσως για κάποιον που δεν τον ενδιαφέρει, είμαι ένα κομμάτι κρέας. Απ' ότι θυμάμαι απ' την ζωή μου ήμουν πάντα ένα κομμάτι κρέας, εκτός από εκείνη την βδομάδα που επιστρέψαμε μαζί απ' την Ανατολή. Καμπούριασε η πλάτη μου, έβγαλε ο κόλπος μου κάλους να διαπρέψω, να γίνω η καλύτερη στο σχολείο... για ποιο λόγο ; Ένα κομμάτι κρέας είμαι, Τέο, όλοι και πάντα έτσι θα με αντιμετωπίζουν, ειδικά σαν μια νεαρή ανύπαντρη μητέρα. Με το που θα γυρίσω το κεφάλι μου κάποιος θα με βιάσει. Ακόμα κι η μικρούλα Μάρθα θα κινδυνεύει με

το που θα γίνει έξι. Να τους σκοτώνω όλους τους αρσενικούς δίπλα μου για να 'μαι σίγουρη ή μόνον όσους μου κάνουν κακό ;

- Θα σε ξαναρωτήσω, Απολλωνία. Και τώρα τι κάνουμε ;

- Έχω ακόμα έναν να κανονίσω και μετά θα φύγω, Θεόφιλε. Θα περάσω πρώτα για λίγο απ' την μητέρα μου να της αφήσω τα μισά απ' την προίκα του αυτοκράτορα και μετά θα φύγω και θα προσπαθήσω να κάνω το καλύτερο για την Μάρθα. Να της δώσω όλα αυτά που εμένα κανένας δεν μου έδωσε.

- Φοβάμαι πως δεν μπορώ να σ' αφήσω να κάνεις κάτι τέτοιο, Απολλωνία.

- Σκότωσέ με τότε, εδώ και τώρα και υιοθέτησε το μωρό. Διότι δεν τα παρατάω αν δεν τελειώσω αυτό που άρχισα.

- Θα σ' εμποδίσω, Απολλωνία.

- Θα με σκοτώσεις, όχι θα μ' εμποδίσεις. Δεν δέχομαι τίποτα άλλο.

- Ποιος είναι ο τελευταίος μελλοθάνατος, Απολλωνία ;

- Ο στρατηγός Μπάλαμπερ, ο Ούννος που με πήγε στην Ανατολή και με βίαζε βάνουσα τρεις και τέσσερις φορές κάθε μέρα για μια βδομάδα και δεν μπορούσα να περπατήσω ίσια. Τον θετό μου πατέρα δεν τον έκανα, με πρόλαβε κάποιος άλλος. Θέλεις να το αφήσω αυτό το κτήνος ζωντανό ;

- Φυσικά δεν θέλει, ούρλιαξε ο Τούρκος δίπλα μου. Έτσι σε θέλω, κοπέλα μου.

Η Απολλωνία μόλις βρήκε σύμμαχο και βοηθό στα θανατηφόρα σχέδιά της.

- Εάν κλείσω τα μάτια μου, Απολλωνία, μου υπόσχεσαι ότι μετά τον Ούννο θα πάρεις την Μάρθα και θα εξαφανιστείς ;

- Στο υπόσχομαι, με μισή και κρύα καρδιά.

- Γιατί αυτό ;

- Είχα ονειρευτεί μιαν άλλη κατάληξη.

- Ποια ;;

- Να, πως να το πω, ονειρευόμουν ότι μόλις ξεκάνω τον Ούννο, θα μου ζητούσες να σε παντρευτώ. Το χαμόγελό της δεν ήταν ούτε γοητευτικό ούτε σαρκαστικό. Πικρά γυναικείο.

- Δεν ξέρεις τι λες, Απολλωνία. Τα έχεις χάσει.

Έστριψα απότομα το άλογό μου και κίνησα για πίσω. Ο Τούρκος έμεινε και τον άκουσα να της λέει.

- Θα είσαι εντάξει εδώ, κοπέλα μου ; Χρειάζεσαι τίποτα που μπορώ να σου φέρω ; Θα τρέξω καλπάζοντας γρήγορα.

- Εντάξει θα είμαι, φίλε μου. Άντε να προσέχεις και να φροντίζεις τον αφέντη σου όπως κάνεις πάντα.

ΔΕΚΑΕΦΤΑ

Born to run

Είχα τον Τούρκο καθισμένο από πίσω μου πάνω στ' άλογο στην επιστροφή. Κανείς δεν έβγαλε λέξη όσο πηγαίναμε μ' ελαφρύ καλπασμό μες την νύχτα. Ο Τούρκος έσπασε την σιωπή.

- Το καταλαβαίνει ότι αυτή είναι η πραγματική αγάπη, έτσι ;
 - Δεν ξέρω τι είναι η αγάπη, αδέρφι.
 - Είναι αυτό που έχουμε εμείς μεταξύ μας μπουμπούνα κι ευτυχώς που ήμαστε και οι δυο μουνάκηδες.
 - Είναι πολύ μικρή. Η εικόνα της σαν παιδούλα έχει σφηνωθεί στο μυαλό μου, δεν μπορώ να την δω σαν γυναίκα.
 - Ξέρεις ότι η ηλικία είναι μόνο ένας αριθμός, δεν χρειάζεσαι εμένα να στο πω. Εμένα πάλι, μου φάνηκε σαν μια πολύ όμορφη νέα κοπέλα.
 - Αδυνατώ να την δω έτσι σου λέω ! Κι αν πρέπει ν' απαντήσω στην ερώτηση, μάλλον αυτό είναι αληθινή αγάπη αλλά στα μάτια μιας έφηβης που μόλις μεγάλωσε είναι περισσότερο θαυμασμός και σεβασμός.
 - Εγώ την είδα πολύ συναισθηματική με σημάδια απ' τον δικό σου σαρκασμό.
 - Ας το αφήσουμε στην άκρη, αδέρφι. Η απάντηση είναι πάντα όχι.
 - Η μόνη εξήγηση που θα μπορούσα να δεχτώ είναι πως δεν έχεις πρόθεση να κάνεις οικογένεια. Για μένα είμαι σίγουρος, δεν έχω.
 - Η πρώτη αντίδραση είναι ούτε κι εγώ αλλά δεν είμαι απόλυτα σίγουρος ακόμα.
- Διάλεξα να ζω μες τον κίνδυνο κάθε μέρα.

- Είναι ένα σπάνιο κόσμημα ανεκτίμητης αξίας, αφέντη, βγαίνει μόνο μια φορά. Σίγουρα δεν πρόκειται να ξαναβρείς κάτι σαν κι αυτήν. Γιατί δεν κοιμάσαι μια φορά μαζί της να δεις πως είναι ;

- Όχι, όχι και πάλι όχι. Κι αν δεν σταματήσεις θα σε κατεβάσω να γυρίσεις με τα πόδια.
- Με φόβισες τώρα. Με τα πόδια ήρθα εγώ.

Τον φόβισα ή όχι ο Τούρκος έκλεισε το ενοχλητικό στόμα του μέχρι που φτάσαμε σπίτι. Αυτό όμως δεν σταμάτησε τις ενοχλητικές σκέψεις στο κεφάλι μου. Απ' όποια μεριά και να το κοιτάγα, στην ίδια απάντηση κατέληγα. ΟΧΙ

Η Υπατία μπήκε μέσα λίγο πριν το μεσημέρι.

- Είναι μια νεαρή κοπέλα μ' ένα μωρό στην αγκαλιά και ζητάει να σε δει. Απ' τα λίγα που ξέρω είναι μάλλον η Απολλωνία.

- Δεν μπορούμε να την πετάξουμε στον δρόμο, έτσι δεν είναι. Φερ την μέσα

Η Απολλωνία πέρασε μέσα με την μικρή Μάρθα να κοιμάται ήρεμα στην αγκαλιά της. Ο Τούρκος στεκόταν πίσω μου στην γνωστή του θέση και στάση.

- Ήρθα να σου ζητήσω δυο πράγματα, Τέο και δεν χρειάζεται να σου εξηγήσω πολλά, τα ξέρεις σχεδόν όλα. Το ένα είναι μια χάρη και το άλλο είναι δουλειά. Ποιο θέλεις πρώτο.

- Την χάρη, αν και θα μου είναι δύσκολο να στην αρνηθώ.

- Ήθελα να σου ζητήσω να βάλεις κάποιον να φροντίσει την μικρή Μάρθα για καναδυό ώρες επειδή έχω μια πολύ σημαντική δουλειά να τελειώσω.

- Για δύο ή και περισσότερες ώρες μπορώ να σου υποσχεθώ ότι το μωρό θα έχει την καλύτερη φροντίδα και δεν χρειάζεται να ξέρω τίποτα για την ... σημαντική δουλειά που έχεις. Την φαντάζομαι.

- Κερδίζουμε χρόνο έτσι. Τώρα, θέλω να σε προσλάβω να μου καλύψεις τα νώτα όσο θ' ασχολούμαι με τον Ούννο στρατηγό. Πόσα ζητάς ;

Ο Τούρκος πετάχτηκε πριν καλά-καλά τελειώσει την φράση της.

- Πολύ ευχαρίστως και θα είναι δωρεάν !!

- ΠΩΣ ;!!!!!!!!!!!!!! Αχμέτ !!!!!!!!!!!!!

Τινάχτηκα απ' την καρέκλα μου και γύρισα να τον κοιτάζω στα μάτια. Και τότε συνέβη !!! δεν το είχα ξαναδεί ποτέ. Ο Τούρκος φοβήθηκε. Και καλά, τον είχα ξαναδεί φοβισμένο όταν

θύμωνε ο παππούς και μας αγριοφώναζε, χεσμένος όπως κι εγώ αλλά μαζί μου... ποτέ δεν τον είχα ξαναδεί ! Χρειάστηκε η Απολλωνία για να το δω για πρώτη φορά.

- Θέλω να πω... εμείς θα... το σκεφτούμε πολύ σοβαρά αυτό το θέμα, ψέλλισε
- Αχά !! Ωστε ο Τούρκος έχει όνομα !! γειά σου, Αχμέτ.
- Δεν έχει !! Μόνον εγώ τον φωνάζω έτσι, κανένας άλλος. Απολλώνια, καλή μου, δεν υπάρχει κάποιος τρόπος ν' αλλάξεις γνώμη ;

- Και βέβαια υπάρχει !! Σκότωσέ με αμέσως και πάρε την μικρή Μάρθα. Θα είναι σε πολύ καλύτερα χέρια απ' τα δικά μου.

Το εννοούσε! Έκατσα κάτω μέσα σε σκέψεις. Ο Τούρκος δίπλα μου ήταν σαν δαρμένος σκύλος. Ήταν κατηγορηματική.

- Το αίτημά της είναι δίκαιο, αφέντη, ο Τούρκος αναθάρρησε.
- Εσύ, βγάλε τον σκασμό! Απολλωνία, κοριτσάκι μου, καταλαβαίνεις ότι δεν είμαι καθόλου σύμφωνος με όλα αυτά παρ' όλο που παίρνω στα σοβαρά αυτό που είπε ο Τούρκος. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως για δυο λεπτά εγώ κι ο συνεργάτης μου σε παρακαλώ ;

- Τι έχουμε να πούμε που δεν θα πρέπει να το ξέρει, αφέντη ; Δική της υπόθεση είναι. Την αναλαμβάνουμε ή όχι ;

Σε κρίσιμο σημείο βρισκόμουν κι ακροβατούσα σε τεντωμένο σκοινί. Ο Τούρκος είχε πάρει φανερά πλέον το μέρος της κι έπρεπε να κάνω πίσω. Δύο εναντίων ενός, να τους πολεμήσω θα τους χάσω και τους δυο. Να πάω μαζί τους θα έχανα μόνον ένα. Δεν μπορούσα να με φανταστώ να χάσω τον Τούρκο.

- Εντάξει, Απολλωνία, κέρδισες. Θα είμαστε και οι δύο εκεί να σου καλύψουμε τα νώτα σ' αυτήν την ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ... σημαντική σου δουλειά.

Ο Τούρκος ήρθε κοντά και με πήρε στην αγκαλιά του.

- Σύμφωνοι αλλά μ' έναν όρο. Ο Ούννος είναι δικός μου. Θα το κάνω ακριβώς όπως τα προηγούμενα μπορείτε να βλέπετε αν το θέλετε. Σας χρειάζομαι επειδή το παλάτι του Ούννου θα έχει ισχυρή φύλαξη και δεν θα μου είναι εύκολο να φτάσω κοντά του. Και... ναι, αυτή είναι η τελευταία μου δουλειά, αυτούς που δεν έκανα τους έκανες εσύ για μένα πριν δέκα χρόνια. Μετά θα πάρω την μικρή Μάρθα και θα εξαφανιστώ.

- Έχεις κάπου να μείνεις μέχρι εκείνη την ώρα ;
- Θα τα καταφέρω, μην ανησυχείς. Όπως τα κατάφερα μέχρι σήμερα.
- Μπορεί να πάρει το δωμάτιό μου για καναδυό νύχτες, αφέντη.

- Αυτό είχα στο μυαλό μου να της προτείνω.
- Κι ο Αχμέτ που θα μείνει ;
- Δεν τον λένε Αχμέτ !! Τούρκο τον λένε κι έχει... παράξενες συνήθειες.

Ο Τούρκος πάντα κοιμόταν στο χαλάκι που έστρωνε στο διάδρομο μπροστά στην πόρτα μου. Εκτός από μερικές φορές που έφευγε αζημέρωτα να πάει να φυστικώσει την γυναίκα του φούρναρη στις 3 το πρωί. Ξ μικρή Μάρθα ξύπνησε κλαίγοντας και η Απολλωνία έβγαλε ένα μπουκάλι με -πολύ στενό στόμιο που είχε γάλα και το έβαλε στο στόμα της. Ο Τούρκος, πολύ τρυφερά την συνόδευσε στο δωμάτιό του κι επέστρεψε αμέσως.

- Θα πάω απόψε να ρίξω μια ματιά στο παλάτι του Ούννου. Πολύ θα το 'θελα να το έκανα εγώ αντί αυτή.

- Θα πας να τσεκάρεις το παλάτι και μόνον αυτό. Έχει περπατήσει δρόμο μακρύ κι επικίνδυνο για να φτάσει ως εδώ. Ας την αφήσουμε να το τελειώσει όπως θέλει.

ΔΕΚΑΟΧΤΩ **Murder incorporated**

Κουβέντιασα με την Υπατία για την κατάσταση της Απολλωνίας και της ζήτησα να φροντίσει αυτήν και το μωρό της χωρίς να το μάθει κανείς άλλος. Αν το καλοσκεφτείς, προσφέραμε καταφύγιο σ' έναν κατά συρροή δολοφόνο. Κατόπιν, χτύπησα την πόρτα της. Την βρήκα να κάνει μπάνιο την μικρή Μάρθα.

- Άλλαξες γνώμη για κάτι, Τέο ;
- Όχι, θα κάνω μια τελευταία προσπάθεια να κάνω ΕΣΕΝΑ ν' αλλάξεις γνώμη και να εξαφανιστείς και ν' αφήσεις εμένα και τον Τούρκο να το ... τακτοποιήσουμε.
- Κατάλαβα, ήρθες για να με σκοτώσεις. Να προσέχεις την μπέμπα.
- Μην κάνεις την χαζή, δεν σου ταιριάζει. Δεν το συζητάς καθόλου, βλέπω.
- Το ήξερες πριν μπεις μέσα, όχι ; Για μια στιγμή νόμισα πως είχες αλλάξει γνώμη για μας τους δύο.
- Όχι, δεν άλλαξα γνώμη και αυτό είναι κάτι που δεν θα το ξανασυζητήσουμε ποτέ.
- Εντάξει. Αλλά, μιας κι είσαι εδώ, υπάρχει κάτι ακόμα που δεν σου έχω πει.
- Θα με στείλεις να βρω ακόμα ένα πτώμα, Απολλωνία ;
- Όχι, αν και θα το ήθελα. Πάρε μια καρέκλα και κάτσε, θα σου πω μια ιστορία.

Ξέρω που κρύβει ο Τούρκος τα γιατρικά του κι άνοιξα εκείνο το ντουλάπι να βρω ένα αμφορέα κρασί. Σέρβιρα ένα για μένα και όταν της πρότεινα, αρνήθηκε.

- Ούτε που το έχω δοκιμάσει στην ζωή μου, δεν ξέρω καν τι γεύση έχει. Λοιπόν, όπως θα έχεις ήδη καταλάβει, έχω αρχίσει να το σχεδιάζω αυτό από πολύ νωρίς. όταν τους εντόπισα όλους, πέρασα στην δράση. Η Παύλα κι οι επαφές την, οι επαφές του πατέρα της ειδικά, μου πρόσφεραν μια μεγάλη βοήθεια, είναι αλήθεια αλλά... ακόμα μου έχει ξεφύγει ένας. Μπορώ να ελπίζω ότι θα κάνεις κάτι να τον βρεις ;

- Θ' ακούσω την ιστορία σου, Απολλωνία αλλά δεν σου υπόσχομαι τίποτα. Θα σου θυμίσω μόνο την δική σου υπόσχεση ότι ο Ούννος στρατηγός θα είναι ο τελευταίος. Όχι άλλοι σκοτωμοί.

-..Δεν το έχω ξεχάσει, Τεο. Σου προσφέρω μια δουλειά. Άκουσέ την και πες μου αν σ' ενδιαφέρει.

- Εντάξει, σ' ακούω.

- Το μοναστήρι του Στούδιου ήταν το πρώτο μέρος που με πήγαν μόλις με άρπαξαν. Δεν θα μπω σε λεπτομέρειες, τις γνωρίζεις. Το παρακολούθησα το μοναστήρι για πολύ καιρό, έκανα αμέτρητες ερωτήσεις τριγύρω και δεν βρήκα κανέναν απ' αυτούς που μ' ενδιέφεραν. Εκτός από έναν, ένα χαμηλόβαθμο κτήνος, βοηθός στις κουζίνες και θεληματάρης εκείνο τον καιρό που ήταν ιδιαίτερα βίαιος και βάνανσος μαζί μου.

- Δεν εντόπισες κανέναν γιατί τους είχα συλλάβει και τους οχτώ τότε. Σίγουρα βρίσκονται και σαπίζουν ακόμα σε μια σκοτεινή φυλακή.

- Ε, λοιπόν, κύριε ντεντέκτιβ, ήταν εννιά !! αυτός ο βοηθός ατις κουζίνες είναι ακόμη ελεύθερος ! τον είδα.

- Η ιστορία σου γίνεται ενδιαφέρουσα. Συνέχισε.

- Τον είδα μια μέρα να μπαίνει οδηγώντας μια άμαξα που μετέφερε τυριά στο μοναστήρι. Τον περίμενα να βγει, τα είχε παραδώσει τα τυριά, και τον ακολούθησα. Επέστρεψε σε μια φάρμα, όχι μακριά απ' τα τείχη, στον Έβδομο λόφο.

- Πως τον λένε ;

-..Νομίζεις ότι μου συστήθηκε όταν μου έκανε ότι έκανε πριν δέκα χρόνια ;;; Δεν ξέρω.

- Πες μου γι' αυτήν την φάρμα στον Έβδομο λόφο.

- Ρώτησα ολόγυρα κι έμαθα. Είναι μια φάρμα που ανήκει στον Στούδιο και την φροντίζουν 20-25 μοναχοί με ζώα και μποστάνια. Όλη τους η παραγωγή πάει στο μοναστήρι. Γάλα, τυριά, κρέας και λαχανικά. Κάθε τόσο, κάποιος απ' αυτούς, ποτέ δεν είναι ο ίδιος, οδηγεί μια άμαξα γεμάτη προϊόντα της φάρμας στο μοναστήρι κι επιστρέφει αμέσως. Εκτός απ' αυτό, κανείς τους δεν βγαίνει ποτέ απ' την φάρμα που έχει μια βαριά σιδερόφραχτη είσοδο κι έναν πανύψηλο τοίχο ολόγυρα χωρίς καμιά άλλη πόρτα. Αυτό το κάθαρμα είναι ακόμα ζωντανός και κρύβεται εκεί. Αυτόν σου ζητώ να βρεις και, μιας και δεν μπορώ να σου ζητήσω να τον σκοτώσεις, να τον συλλάβεις όπως έκανες με τους άλλους.

- Θα το σκεφτώ.

- Θα σε πληρώσω !! Αυτή δεν είναι η δουλειά που κάνεις για να ζεις ;
- Αυτή είναι η δουλειά που κάνω αλλά δεν την κάνω για να ζω. Κληρονόμησα τον

πλούσιο παππού μου όταν πέθανε για να ζω.

- Γιατί την κάνεις τότε ;
- Καληνύχτα, Απολλωνία. Ο τούρκος θα σου φέρει νέα σύντομα.

Πως μπορούσα ν' απαντήσω σε μια ερώτηση που η μοναδική απάντηση που είχα ήταν "δεν ξέρω" ;

Ο Τούρκος δεν ήταν έξω απ' την πόρτα κι ήταν κάπως νωρίς για να 'χει πάει στην φουρνάρισα. Περίεργο. Πήρα ένα λυχνάρι κι άρχισα να τον ψάχνω. Τον βρήκα σε μια αποθήκη δίπλα απ' το σιδεράδικο να ράβει δέρμα ! μέσα στη άγρια νύχτα !

- Ανησύχησα, αδέρφι. Τί σκαρώνεις ;
- Καλά είμαι. Ετοιμάζω κάτι για το μωρό της Απολλωνίας.
- Πολύ ευγενικό, φίλε μου. Θα της κάνεις και πρόταση γάμου ;
- Μερικές φορές, αφέντη, γίνεσαι τόσο βλάκας που καταντάει ενοχλητικό. Παραδέχομαι

ότι την θαυμάζω αυτήν την μικρούλα. Έχει καταφέρει τόσα πολλά ολομόναχη, έχει ταλαιπωρηθεί αφάνταστα απ' την ζωή και τους ανθρώπους κι έχει βάλει ένα σκοπό που είναι απόλυτα δίκαιος. Τι άλλο θες για να νιώσεις θαυμασμό για κάποιον ;

Μου την διαφήμιζε ο αλήτης ! Δεν σταμάταγε μπροστά σε τίποτα.

- Τί της ετοιμάζεις, αδέρφι ;
- Μια δερμάτινη τσάντα-θήκη για να μεταφέρει το μωρό. Ρίξε μια ματιά.

Ήταν ένα έργο τέχνης ! ο Τούρκος είχε κόψει ένα κομμάτι δέρμα και το έραψε σε σχήμα αυγού με ανοιχτό, μισάνοιχτο, το επάνω μέρος για το κεφαλάκι του. Σαν φάκελος, κούμπωνε το μισό ή ολόκληρο και είχε ένα μακρύ λουρί για να κρεμιέται διαγώνια στο στήθος ή την πλάτη και δυο μικρά λουριά - θηλειές στα πλάγια για να κρατιέται σαν τσάντα. Το εσωτερικό του ήταν καλυμμένο με προβιά αρνιού. Το είχε σχεδόν τελειώσει, έραβε τα εξωτερικά λουριά.

- Θα το τελειώσω αύριο.
- Έχει κι άλλο ; Είναι πανέμορφο έτσι όπως είναι.
- Σκέφτομαι να του κάνω μια ξύλινη κουνιστή βάση για τις ώρες που θα είναι ξύπνιο,

είπε μετρίοφρονα.

- Πρέπει να κοιμηθείς λιγάκι, αδέρφι. Έχεις δουλειά αύριο.
- Μην ανησυχείς για μένα. Εσύ κοίτα να μην αργήσεις αύριο το πρωί στο γυμναστήριο.

Ο ανεκτίμητος Τούρκος μου. Είχε σταματήσει πια να με εκπλήσει με τα κατορθώματά του. Η Απολλωνία σίγουρα θα το εκτιμούσε το δώρο του. Κομψό, πρακτικό και άνετο για πολλές χρήσεις. Η ιστορία που μου είπε όμως με κράτησε άγρυπνο σχεδόν όλη νύχτα.

ΔΕΚΑΕΝΝΙΑ

Tougher than the rest

Η συνάντηση είχε κανονιστεί γι' αργά το απόγευμα όταν θα είχε επιστρέψει ο Τούρκος. Αλλά κι εγώ δεν είχα μείνει αδρανής. Είχα πάει στο παλάτι κι είχα ζητήσει απ' τον Πρόβο να μου κάνει μια δουλίτσα που μου την τελείωσε σχεδόν αμέσως. Ήταν κι η Υπατία μαζί μας. Ο Τούρκος δεν χρειάστηκε να μας πει για το παλάτι του Ούννου, το έκανε η Απολλωνία που το είχε δει από πριν. Βρισκόταν στον Πρώτο λόφο πίσω απ' το θέατρο, σε αριστοκρατική συνοικία. Ένα κλασσικό διώροφο παλάτι με δίστηλο πόρτικο και κήπο. Το πόρτικο φυλασσόταν μέρα νύχτα από δυο Ούννους κι επειδή δεν ήταν αρκετό, ακόμα δύο τριγύριζαν στον κήπο συνεχώς με βάρδιες αλλά δεν ήμασταν σίγουροι αν το έκαναν και την νύχτα. Θα υποθέταμε ότι το έκαναν και θα ήμασταν ιδιαίτερα προσεκτικοί. Το δωμάτιο του στρατηγού ήταν στον δεύτερο. Το ερώτημα μας ήταν αν θα μπαίναμε απ' την είσοδο ή απ' τον τοίχο ; Ο Τούρκος πρότεινε την κύρια είσοδο ακινητοποιώντας τους φρουρούς σε περίπτωση που χρειαζόταν να βγούμε γρήγορα έξω για να έχουμε ελεύθερη έξοδο. Καλή σκέψη αλλά με δυο επιπλέον νεκρούς.

- Δεν χρειάζεται να τους σκοτώσουμε, αφέντη, μόνο να τους ακινητοποιήσουμε και να τους δέσουμε. Μετά θα ελέγξουμε τον κήπο κι αν όλα πάνε καλά θα μπει η Απολλωνία να το τελειώσει.

- Εύκολο να το λες δύσκολο να γίνει, αδέρφι. Εάν οι φρουροί μας αντιληφθούν θα πρέπει να πεθάνουν. Το ίδιο και οι φρουροί του κήπου αν υπάρχουν. Η Απολλωνία μπαίνει και το τελειώνει και τέσσερις ακόμα νεκροί που έκαναν την δουλειά τους και βρέθηκαν σε λάθος τόπο σε λάθος ώρα. Αναρωτιέμαι αν αξίζει τον κόπο.

Κοίταξα αυστηρά την Απολλωνία όταν το είπα. Το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο, σαν σκαλισμένο σε πέτρα.

- Θα πηδήξω τον τοίχο. Θ' αποφύγω τους φρουρούς που μπορεί και να μην υπάρχουν και θα τα καταφέρω μόνη μου αν δεν έχω την Μάρθα στην πλάτη. Δεν χρειάζεται ν' ασχοληθείτε με τους φρουρούς στην είσοδο.

- Δεν είναι ασφαλές και το ξέρεις. Θα πηδήξουμε μαζί σου.
- Θα είναι πιο γρήγορο αν είμαι μόνη μου.
- Θα έρθω μαζί σου, ο Τούρκος.
- Όλοι μαζί θα πάμε. Και η Υπατία με μια άμαξα θα μας περιμένει στον διπλανό δρόμο μήπως χρειαστεί να φύγουμε γρήγορα.

Δεν είχα άλλη επιλογή. Ένας Τούρκος και η Απολλωνία κάνουν δυο τούρκικα αγύριστα κεφάλια.

- Εντάξει, θα το κάνουμε αύριο το βράδυ. Σε χρειάζομαι για κάτι Απολλωνία. Απόψε και αύριο μέχρι το βράδυ. Θέλω να σου μιλήσω.

Η Υπατία κι ο Τούρκος έφυγαν. Ο Τούρκος δεν μπόρεσε να κρύψει το χαμόγελό του. Εξακολουθούσε να ονειρεύεται, ο ανόητος.

- Έχω μάθει ότι έχει ιδιαίτερες ικανότητες να πλαστογραφεί δημόσια έγγραφα, Απολλωνία και θέλω να σου ζητήσω να κάνεις ένα για μένα. Τι θα χρειαστείς ;

- Περί τίνος πρόκειται, Τέο ;
- Θα σου πω μόνον αφού συμφωνήσεις να το κάνεις.
- Και να 'ξερες ! Δεν μπορώ να σου αρνηθώ τίποτα, Θεόφιλε. Εκτός βέβαια απ' το ν' αφήσω τον Ούννο να ζήσει. Τι έγγραφο θες να πλαστογραφήσεις ;
- Μια Πατριαρχική εντολή.
- Ψηλά στοχεύεις μου φαίνεται. Εντάξει, θα το κάνω. Θα μου πεις γιατί ;
- Έχω σκοπό να πάω να κάνω έναν έλεγχο στο μοναστήρι-φάρμα του Αγίου

Μερκούριου στον Έβδομο λόφο. Τι άλλο θα χρειαστείς εκτός από ένα αντίγραφο Πατριαρχικής εντολής ; Κάτι που μου εξασφάλισε ο Πρόβος το πρωί, αν δεν το καταλάβατε.

- Εκτός από χαρτί, μελάνι και φτερό, ένα μαλακό κομμάτι από σφεντάμι, κόκκινο κερι και μερικά εργαλεία ξυλογλυπτικής. Έχεις κάποιο σχέδιο γι' αυτό το κάθαρμα που ξέφυγε βλέπω. Θα στο φτιάξω με μεγάλη μου ευχαρίστηση.

Έφυγα και πήγα να της βρω αυτά που μου ζήτησε και είπα πως θα γυρίσω να δειπνήσω μαζί της και το μωρό στο δωμάτιο του Τούρκου. Αυτός ο βλάκας συνέχιζε να χαμογελάει αλλά δεν του είπα τίποτα γι' αυτό που είχα στον νου μου ακόμη. Αφού φάγαμε κι η μικρή Μάρθα πήγε

για ύπνο, έπιασε να δουλεύει σκαλίζοντας το σφεντάμι για την σφραγίδα κι εγώ βάλθηκα να ετοιμάσω το κείμενο της Πατριαρχικής εντολής που έδινε διαταγή σε όλα τα μοναστήρια εντός των τειχών να μην φέρουν απολύτως καμία αντίρρηση στον έλεγχο και τις ερωτήσεις του Πατριαρχικού απεσταλμένου...ένα πιασιάρικο όνομα... Διακόνου Θεόφιλου της Νικομήδειας. Πολύ πιασιάρικο. Η Απολλωνία είχε προχωρήσει, θα δούλευε όλη την νύχτα και μου είπε ότι θα το είχε έτοιμο πριν το μεσημέρι. Οι φήμες για τις δεξιότητές της δεν άξιζαν ούτε το μισό, η κοπέλα είχε ταλέντο, αλλά περισσότερο... είχε αφοσίωση

Ήταν αργά την νύχτα όταν άφησα το δωμάτιο του Τούρκου για να πάω στο δικό μου κι έπεσα πάνω του μπροστά στην πόρτα μου.

- Θα μείνει, αφέντη ;; Γρήγορα τελείωσες !
- Έχεις περισσότερους από έναν ευσεβείς πόθους, αδελφέ μου και κανένας δεν είναι σωστός. Παντού κάνεις λάθος. Δεν συμβαίνει τίποτα και τίποτα δεν έχει αλλάξει απ' αυτά που ήδη γνωρίζεις. Πάψε πια να ονειρεύεσαι. Μετά τον Ούννο, θα φύγει και δεν θα την ξαναδούμε ποτέ.

Έβαλε κάτω το κεφάλι και κάθισε ανακούρκουδα στο χαλάκι του αλλά τον αγνόησα. Αυτός ο αδίστακτος Τούρκος είχε καρδιά μικρού παιδιού.

- Μιλήσατε καθόλου για την αναχώρησή της ;
- Όχι !! και είναι κάτι που πρέπει να συζητηθεί. Εσύ τι λες ;
- Με καράβι στην Ιταλία. Βενετία. Έχω ακούσει πως εκεί είναι λίγο πιο ανοιχτόμυαλοι, ειδικά αν έχεις λεφτά.
- Πρέπει να συνεχίσει τις σπουδές της, αδέρφι. Είχα; Σκεφτεί Αθήνα ή Αλεξάνδρεια.
- Στην Ελλάδα είναι καλύτερα απ' την Αίγυπτο για μια ανύπαντρη μητέρα, αφέντη.
- Και κοντύτερα ! δεν ξέρεις τι θα σου τύχει μ' ένα μωρό μεσοπέλαγα.
- Ελπίζω να μην το μετανιώσεις που θα την διώξεις, αφέντη. Είναι μοναδική, το καλούπι το πετάνε μετά το πρώτο δείγμα.
- Ρε θα σταματήσεις επιτέλους ;; Μου σπας τα νεύρα.
- Κααααάαααα. Τι αποφάσισες για το φευγιό ;
- Θα το συζητήσω μ' εκείνη πρώτα.

ΕΙΚΟΣΙ

The promised land

Η Απολλωνία έκανε σπουδαία δουλειά με το έγγραφο. Αν το έκανε επάγγελμα θα ευημερούσε αλλά ήταν παράνομο. Η Υπατία κανόνισε με τον σύζυγό της τον γιατρό Ιωνά να φροντίσει και τα δύο μωρά, το δικό τους και την Μάρθα, γι' απόψε και ξεκινήσαμε όλοι για το παλάτι του Ούννου. Ο Τούρκος είχε καλύψει τους τροχούς της άμαξας με τσουβάλι και δεν έκαναν φασαρία στο πλακόστρωτο.

Το πόρτικο στο παλάτι φυλάσσονταν από δυο γεροδεμένους που δεν έδειχναν νυσταγμένοι και φωτιζόταν από δυο λυχνάρια. Η Απολλωνία προτίμησε τον τοίχο. Θα μας περίμενε στον κήπο αφού ασφαλίσαμε την είσοδο. Είπα στον Τούρκο να πάμε αθόρυβα τοίχο-τοίχο και να τους ρίξουμε κάτω πριν μας καταλάβουν γιατί σε διαφορετική περίπτωση έπρεπε να τους σκοτώσουμε. Δεν χρειάστηκε. Όταν πέσαν αναίσθητοι τους δέσαμε, τους φιμώσαμε και φωνάξαμε την Υπατία να φέρει την άμαξα πιο κοντά στη είσοδο και να τους προσέχει. Της έδωσα και μια μαλακή μπότα γεμάτη πέτρες να τους κοπανήσει αν ζύπναγαν πριν βγούμε.

Ο κήπος ήταν κατασκότεινος κι αυτό έκανε την αποστολή μας πολύ δύσκολη. Ο οποιοσδήποτε κρότος, ένα ξερό φύλλο πατημένο στο χώμα θα μπορούσε να τα χαλάσει όλα. Ήταν τέσσερις τελικά στον κήπο σε δυο ομάδες από δύο και σουλατσάριζαν σε αντίθετες κατευθύνσεις. Τον έναν ο Τούρκος αναγκάστηκε να τον σκοτώσει, τα κακά του επαγγέλματος, οι άλλοι τρεις ήταν αναίσθητοι, δεμένοι και σφιχτά φιμωμένοι στο χώμα. Όταν βρήκαμε την Απολλωνία να την ειδοποιήσουμε ότι ο δρόμος ήταν ανοιχτός, το πρόσωπό της ήταν καλυμμένο από μια σκληρή αποφασιστικότητα. Ντυμένη σε σφιχτά μαύρα όπως πάντα με την κουκούλα να της κρύβει σχεδόν όλο το πρόσωπο, ξεκρέμασε την βαλλίστρα της απ' τον ώμο και προχώρησε προς το σπίτι. Κινιόταν εντελώς αθόρυβα στο σκοτάδι κι αναρωτιούνται αν είχε εκπαιδευτεί ή αν

το είχε καταφέρει με άσκηση μόνη της. Ακροπατώντας, ο Τούρκος μπροστά και πίσω εγώ με την Απολλωνία στην μέση ανεβήκαμε στον επάνω όροφο που βρισκόταν το δωμάτιο του στρατηγού. Ακόμα ένας Ούννος κοιμόταν σ' ένα κρεβάτι έξω απ' την πόρτα. Όσο χρειάστηκε να τον φιμώσουμε, η Απολλωνία δεν περίμενε και με την βαλλίστρα στο χέρι άνοιξε διάπλατα την πόρτα του Ούννου και τότε... ακούσαμε την φωνή του !

- Σε περίμενα, βρομόμουννο, κάθε βράδυ μετά τον γερουσιαστή.

Της είπε και της κάρφωσε ένα δόρυ που κρατούσε βαθιά στο στομάχι πριν χάσει το κεφάλι του απ' την τρομερή χαντζάρα του Τούρκου. Η Απολλωνία ήταν στο πάτωμα μέσα στα αίματα μ' ένα κοντό δόρυ να εξέχει απ' το στομάχι της κι εμείς είχαμε αργήσει δυο δευτερόλεπτα. Τα μάτια της ήταν ανοιχτά, γεμάτα τρόμο κι αγωνία. Της κράτησα το κεφάλι όσο ο Τούρκος προσπαθούσε να της βγάλει την λάμα απ' το στομάχι κι όταν τα κατάφερε, λιποθύμησε. Αμέσως ο Τούρκος την πήρε στα χέρια κι έτρεξε πηρός την έξοδο κι εγώ, μέσα σ' αυτόν τον πανικό είχα μια λάμψη στο μυαλό να πάρω την βαλλίστρα της Απολλωνίας απ' το πάτωμα και να καρφώσω δυο βέλη στο στήθος του άψυχου Ούννου βάζοντάς του το κεφάλι του κάπως στην θέση του. Έτρεξα να προλάβω τον Τούρκο με την Απολλωνία στα χέρια να βρούμε την Υπατία έξω και να μπούμε στην καρότσα.

- Πάρε τα γκέμια και γρήγορα πάμε να βρούμε τον άντρα σου, αδελφούλα. Βάλε φτερά στ' άλογα.

Ξαπλώσαμε την αιμόφυρτη Απολλωνία στο πίσω μέρος της καρότσας. Ήταν χλωμή και αναίσθητη. Η Υπατία έβγαλε αυτό που φορούσε και την σκεπάσαμε. Το σπίτι του Ιωνά και της Υπατίας ήταν πολύ κοντά, δυο τετράγωνα πιο πέρα προς τον Βόσπορο. Μια βίλλα που ανήκε στον Καππαδόκη όταν ήταν ακόμα στα πράγματα και μου την έκανε δώρο ο αυτοκράτορας μετά το σεντούκι με το χρυσό που του παρέδωσα κι εγώ με την σειρά μου γαμήλιο δώρο στην αδελφή μου. Ο Ιωνάς έμεινε ψύχραιμος όταν είδε το θέαμα, οι καλοί γιατροί ποτέ δεν πανικοβάλλονται, η Υπατία κράτησε τα μωρά, ο Τούρκος στα γκέμια κάλπαζε σαν τρελός στους έρημους δρόμους της Πόλης κι εγώ με τον Ιωνά πίσω με την Απολλωνία. Ο Ιωνάς ξεκίνησε να της καθαρίζει την πληγή, ξύπνησε κι έβαλε τις φωνές. Έβγαλε ένα μπουκαλάκι απ' την τσάντα με τα μαγικά που κουβαλάει πάντα μαζί του και της το έβαλε κάτω απ' την μύτη και ξανακοιμήθηκε. Πίσω στο σπίτι, την μεταφέραμε στο δωμάτιο του Τούρκου, ο Ιωνάς πήγε να φέρει την μεγάλη του τσάντα απ' το εργαστήρι του, η Ελένα είχε σηκωθεί και κρατούσε στα χέρια της την μικρή Μάρθα που μας κοίταζε όλους μ' ορθάνοιχτα μάτια. Ξύπνησα την Αυγουστίνα και της παράγγειλα καυτό

νερό και πετσέτες που μου είχε ζητήσει ο Ιωνάς και ο γιατρός μας έβγαλε όλους έξω απ' το δωμάτιο του Τούρκου κι έκλεισε την πόρτα. Βγήκα τελευταίος και του είπα.

- Δεν πρέπει να πεθάνει, αδελφέ μου. ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ.
- Θα κάνω ότι μπορώ, Τέο αλλά είναι σε άσχημη κατάσταση.

Η Ελένα κι η Υπατία έμειναν με τα μωρά, η Αυγουστίνα έξω απ' το δωμάτιο αν χρειαστεί κάτι ο γιατρός κι εγώ με τον Τούρκο στο σαλόνι. Σέρβιρα δυο γεμάτες κούπες κρασί.

- Τι μας έτυχε ρε φίλε ;;
- Πρώτα απ' όλα ο Ούννος μας περίμενε. Τον είχε ανακαλύψει τον κατά συρροή πριν από μας. Μετά, νομίζω ότι δεν ήμασταν εντελώς αθόρυβη με τον τελευταίο έξω απ' την πόρτα και το χειρότερο... η Απολλωνία βιάστηκε να μπει μέσα. Αργήσαμε δυο δευτερόλεπτα, αρκετά για να την καρφώσει το κτήνος. Σκέφτεσαι κάτι άλλο ;

- Όχι, αλλά σκατά προστασία της προσφέραμε. Πειράζει που νιώθω υπεύθυνος αν πεθάνει ; Ας ελπίσουμε ότι θα την γλυτώσει.

Μετά από σχεδόν μια ώρα ήρθε να μας βρει ο Ιωνάς. Ανασηκωμένα μανίκια, ματωμένα ρούχα και με τον ιδρώτα να κυλάει στο μέτωπό του.

- Έχει γερή κρίση και μάλλον θα την γλυτώσει. Δεν πρόκειται να παχύνει ποτέ όμως, χρειάστηκε να την ανοίξω και να της ράψω το στομάχι. Χρειάζεται απόλυτη ανάπαυση και καλό φαγητό να δυναμώσει για μερικές μέρες. Αν γίνεται να βάλουμε ένα δεύτερο κρεβάτι εκεί, θα μείνω μαζί της να είμαι συνέχεια δίπλα της.

- Σ' ευχαριστώ από καρδιάς, αδελφέ μου. Θα φροντίσω να έχεις ότι χρειάζεσαι.

Τα κανόνισα όλα με την Αυγουστίνα, την Ελένα και την Υπατία σε απόλυτη μυστικότητα. Κανείς δεν έπρεπε να μάθει ότι ήταν εκεί. Νεκρή, ζωντανή ή πληγωμένη ήταν εγκληματίας και το σπίτι δεν ήταν μοναστήρι. Άκρα του τάφου σιωπή και δεν ξέρει κανείς τίποτα. Εγώ έπρεπε να βρω μια εύλογη εξήγηση για τον αρχηγό Ιγνάτιο που ήμουν βέβαιος ότι θα τον έβλεπα νωρίς-νωρίς την επομένη.

Ο αρχηγός κατέφθασε όπως αναμενόταν και συνοδευότανε απ' τον Δόμους.

- Ο στρατηγός Μπάλαμπερ βρέθηκε άγρια δολοφονημένος, Θεόφιλε. Όλοι οι φρουρά του ακινητοποιημένη, ένας απ' αυτούς νεκρός. Ο δολοφόνος μας είναι πολύ αποτελεσματικός.

- Το είχα υποψιαστεί ότι θα συνέβαινε αυτό, αρχηγέ αλλά σε διαβεβαιώ πως ήταν το τελευταίο. Δεν πρόκειται να συμβεί απολύτως τίποτα από δω και πέρα.

- Μπορείς σε παρακαλώ να μου εξηγήσεις, αγόρι μου ;

- Θα σου τα πω όλα αν μου υποσχεθείς ότι θα την θάψεις την υπόθεση.
- Δεν μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο !!! Ο αυτοκράτορας θα με σκοτώσει !

Απελπισμένος και μελοδραματικός ο αρχηγός όπως πάντα. Βγαλμένος κατευθείαν απ' τον Ευριπίδη.

- Αυτός είναι η ρίζα του κακού, αρχηγέ ! Θα έπρεπε να είχε καθαρίσει με τα σκατά του παλατιού και του κλήρου πριν δέκα χρόνια Τέλοσπάντων, οι σκοτωμοί τελείωσαν, οι παπάδες και ο αυτοκράτορας θα ηρεμήσουν και σύντομα η υπόθεση θα έχει ξεχαστεί. Θάψε την υπόθεση και θα στα πω όλα. Αλλιώς, βάλε τον Δόμους να με συλλάβει.

- Να σε συλλάβει ;; !!! Με ποια δικαιολογία ;
- Κατοχή και απόκρυψη πληροφοριών, τι άλλο ;
- Δεν έχω κανένα στοιχείο που να συνηγορεί για κάτι τέτοιο, απολύτως κανένα. Κι αν φτάσουμε μπροστά στον αυτοκράτορα είμαι βέβαιος πως θα με κάνεις να αισθανθώ σαν ηλίθιος μπροστά του. Θα σ' εμπιστευθώ και θα το θάψω αν μου υποσχεθείς ότι τελείωσε.

- Τελείωσε, αρχηγέ. Κατέβηκε η Νέμεσις κι απέδωσε δικαιοσύνη μόνο που αντί για σπαθί κρατούσε βαλλίστρα. Η κοπέλα μας τελείωσε κι εξαφανίστηκε.

- Κοπέλα μας :::::::::::::::::::: Ο δολοφόνος ήταν γυναίκα ;;
- Μια γυναίκα που ξέρουμε πολύ καλά κι εσύ κι εγώ, αρχηγέ. Η Απολλωνία. Όλοι αυτοί που πέθαναν την είχαν κακοποιήσει φριχτά πριν δέκα χρόνια. Τα ονόματά τους φιγουράρουν στα πελατολόγια των προαγωγών που ο αυτοκράτοράς ΣΟΥ καταχώνιασε κάπου χωρίς να κάνει τίποτα. Το κοριτσάκι μεγάλωσε κι αποφάσισε να αποδώσει η ίδια δικαιοσύνη μόνη της. Μόνο που σ' αυτή την περίπτωση λέγεται εκδίκηση, Νέμεση αν προτιμάς.

- Αστειεύεσαι Θεόφιλε. Κανείς δεν πρόκειται να πιστέψει ότι μια κοπελίτσα είκοσι χρονών τα έκανε όλα αυτά.

- Γι' αυτό και θα το θάψεις, αρχηγέ. Επειδή είναι απίστευτο.
- Να 'σαι σίγουρος ότι θα το κάνω ! Δεν έχω καμιά όρεξη να γίνω ο περίγελος του παλατιού.

- Έλα τώρα να σε κεράσω μια κούπα κρασί ιδιαιτέρως και άσε τους συνεργάτες μας να κάνουν το ίδιο μόνοι τους

Ο Τούρκος έβαλε δυο κούπες γι' αυτόν και τον Δόμους κι εγώ πήρα τον αρχηγό στο γραφείο. Του σέρβιρα μια κούπα και τον πήγα στον πίνακα της Υπατίας. Του τα εξήγησα όλα εκεί πάνω αφήνοντας απ' έξω την δική μας συμμετοχή στο τελευταίο.

- Απίστευτο !! Ποιος θα μπορούσε να το φανταστεί ; Μια κοπελίτσα... και όλα αυτά τα κτήνη ! Τους άξιζε. Είμαι υποχρεωμένος να το θάψω, γιέ μου. Ελλείψει στοιχείων. Άσε που φοβάμαι ότι τα σκατά, όσο παλιά και να 'ναι, όσο τ' ανακατεύεις τόσο περισσότερο βρωμάνε.

ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

Cover me

Η Απολλωνία την σκαπούλαρε απ' τον Χάρο. Η κατάστασή της σταθεροποιήθηκε αλλά ακόμα χρειαζόταν φροντίδα σε 24ωρη βάση. Η Ελένα και η Υπατία ανέλαβαν αυτό το κομμάτι και η Φάυστα τα δυναμωτικά γεύματα. Την πρώτη φορά που την επισκέφτηκα, εισέπραξα ένα χλωμό χαμόγελο κι ένα σκέτο ευχαριστώ, τίποτα άλλο. Τα κορίτσια μου είπαν ότι κράταγε τα μυστικά της και τους δαίμονές της μαζί καλά κρυμμένα μέσα της και δεν ήταν ποτέ ομιλητική. Αποφάσισα να της κάνω την τελευταία χάρη.

Ο διάκονος Θεόφιλος της Νικομήδειας παρουσιάστηκε στην είσοδο του μοναστηριού του Αγίου Μερκούριου με την Πατριαρχική εντολή στο χέρι πάνω σε μια σκεπαστή άμαξα με οδηγό. Συνοδευόταν από έναν μαθητευόμενο που ήταν λιγάκι μεγάλος και αρκετά μωδής για μαθητευόμενος αλλά δεν έδωσε κανείς σημασία. Αυτός ο μαθητευόμενος πήγε να φροντίσει το άλογο και μετά στις κουζίνες για να τσιμπήσει κάτι και κατόπιν εξαφανίστηκε χωρίς να το δει, και να τον ψάξει, κανείς. Ο διάκονος Θεόφιλος οδηγήθηκε στο κελί του ηγούμενου το οποίο ήταν λιτό σαν σπαρτιάτικο, κάτι σπάνιο για την θέση του.

- Διερωτώμαι τι ήταν αυτό που έκανε τον Πατριάρχη να διατάξει έναν τέτοιο έλεγχο, αδελφέ μου. Το μοναστήρι είναι άψογο, πάντα ήτανε και λειτουργεί υποδειγματικά.

- Δεν έχω κανέναν λόγο να πιστεύω για το αντίθετο. Πάτερ και φαντάζομαι ότι έτσι θα μείνει και μετά τον έλεγχο. Θα μπορούσαμε ν' αρχίσουμε με το αρχείο των μελών του μοναστηριού, παρακαλώ.

Υπήρχαν 28 μοναχοί καταχωρημένοι στο μοναστήρι. Το "μοναχός" ήταν ένας πολύ επιεικής χαρακτηρισμός. Όλοι τους ήταν πρώην διάκονοι, πρώην επίσκοποι και δύο πρώην αρχιεπίσκοποι !! Από διαφορετικά σημεία της αυτοκρατορίας, κοντά η μακριά απ' την

Βασιλεύουσα, ανατολικά ή δυτικά. Μόνον ένας ήταν χαμηλού βαθμού ή μάλλον χωρίς κανένα βαθμό. Κάποιος Δημήτριος που ήταν βοηθός στις κουζίνες του Στούδιου πριν πολλά χρόνια. Ο άνθρωπός μου, στα σίγουρα.

- Ποιες είναι ακριβώς οι δραστηριότητες του μοναστηριού, άγιε πατέρα; Φαίνεται ότι υπάρχει μια μεγάλη παραγωγή από φαγώσιμα προϊόντα κι αν υπάρχει εμπόριο ίσως ο κρατικός φοροεισπράκτορας χρειαστεί να επιβάλει φορολογία.

- Όλα είναι για δική μας χρήση, αδελφέ μου, δεν εμπορευόμαστε τίποτα. Ότι μας περισσεύει πάει στο μοναστήρι του Στούδιου που είναι ο ιδιοκτήτης της γης, χορηγός μας και προστάτης μας. Ανατρέφουμε λίγα βοοειδή, αρνιά και μερικούς χοίρους και κάμποσα κοτόπουλα και στους αγρούς σιτάρι και λαχανικά. Για όλα φροντίζουμε μόνοι μας και χωρίς καμιά εξωτερική βοήθεια.

- Διαπιστώνω ότι τα Καθολικά που αφορούν την παραγωγή σας είναι όλα άψογα κι ενημερωμένα. Να είσαι σίγουρος ότι δεν θα το ξεχάσω να το αναφέρω όταν συντάξω την αναφορά μου για τον Πατριάρχη. Θα ήθελα τώρα να πάρω μερικές συνεντεύξεις από μερικά μέλη του κοινοβίου σας. Παρατήρησα ότι έρχονται από πολλά και διαφορετικά σημεία της αυτοκρατορίας και καλύτερα να ξεκινήσω με κάποιον από την πρωτεύουσα, τον αδελφό Δημήτριο που βλέπω εδώ. Μπορείς σε παρακαλώ να μου τον στείλεις και να μας αφήσεις μόνους ;

Ο ηγούμενος δεν φάνηκε να του άρεσε η ιδέα αλλά τα διαπιστευτήριά μου ήταν πανίσχυρα για να εκφράσει αντιρρήσεις ή ν' αρνηθεί. Έφυγε να βρει τον Δημήτριο. Πέντε λεπτά αργότερα χτύπησε η πόρτα και δεν απάντησα αλλά σηκώθηκα και πήγα να την ανοίξω. Του είπα να περάσει και όταν έκλεισα την πόρτα πίσω του γλίστρησα μαλακά τον σύρτη.

- Θα είμαι αμέσως μαζί σου, αδελφέ μου. Βολέψου σε μια καρέκλα, είπα πίσω απ' την πλάτη του.

Φορούσα το δερμάτινό μου γιλέκο κάτω απ' τα ράσα του διάκου κι από μέσα ξεθηκάρωσα ένα απ' τα μεγάλα και τρομακτικά. Τον πλησίασα αθόρυβα από πίσω και μ' ένα ξαφνικό τίναγμα του κάλυψα με την παλάμη μου το στόμα πάνω στο στήθος μου και του κόλλησα το μαχαίρι στο λαιμό. Την ίδια στιγμή, άνοιξε το παράθυρο και πήδηξε μέσα ο Τούρκος. Κι αν είχε πάρει μια τρομάρα μ' εμένα και το μαχαίρι μου, τώρα με τον Τούρκο είχε πάρει δύο. Ο Τούρκος τον έδεσε σφιχτά πάνω στην καρέκλα και του έχωσε ένα πατσαβούρι στο

στόμα. Ο καλόγερος άρχισε να ιδρώνει, τα μάτια του τρομαγμένα έξω απ' τις κόγχες τους κι αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

- Θα σου βγάλω το φίδωτρο γιατί θέλω να μιλήσουμε αλλά αν κάνεις πως φωνάζεις, ο φίλος μου από δω που φυτρώνει εκεί που δεν τον σπέρνεις θα σου κόψει το λαιμό πέρα ως πέρα. Θέλεις να πεθάνεις ;;

Κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε αρνητικά και τον ξεμπούκωσα.

- Μ' έστειλε η Απολλωνία να σε σκοτώσω.

- Απολλωνία ;; Ποια είναι αυτή ;

- Ήταν οχτώ ή δέκα χρονών με πλεξούδες όταν την βίασες στις κουζίνες του Στούδιου.

- Α, αυτή, ε ;; Είναι ακόμα ζωντανή ; Νόμιζα ότι την είχαν στείλει στην Ανατολή.

- Ζωντανή είναι αλλά πολύ θυμωμένη. Τους ξέκανε όλους όσους την έβλαψαν όταν ήταν μικρή. Εσένα σε άφησε για μένα επειδή έχω ακόμα μερικά πράγματα να ρωτήσω. Τι σκατά συμβαίνει εδώ μέσα ; Επίσκοποι και αρχιεπίσκοποι απ' όλη την αυτοκρατορία να καθαρίζουνε σκατά γουρουνιών και να σκάβουνε την γη. Κάτι μου βρωμάει.

- Θεε να πεις ότι δεν ξέρεις ;; Η έκπληξή του ήταν γνήσια. Αν πραγματικά δεν ξέρεις τότε δεν είμαι εγώ αυτός που θα σου πεί.

- Άκουσέ με προσεκτικά, απόβρασμα. Έχω μια επίσημη Πατριαρχική εντολή να κάνω έλεγχο σ' αυτήν την σφηκοφωλιά και με το καλό ή το άγριο θα τα ξέρω όλα όταν θα φύγω. Θα ξεκινήσω μαζί σου τώρα που σ' έχω πρόχειρο. Θα μου τα πεις με το καλό ή να ζητήσω απ' τον φίλο μου να σε κόψει κομματάκια σιγά-σιγά ;

Η ιστορία που μας είπε αυτό το κάθαρμα ξεπερνάει τα όρια κάθε φαντασίας !! ΟΛΟΙ οι παροικούντες στο μοναστήρι-κοινόβιο ήταν καταγγελμένοι παιδόφιλοι που είχαν διαπράξει κακουργήματα εις βάρος ανηλίκων παιδιών ! Και η λέξη κλειδί είναι το "καταγγελμένοι" διότι εύκολα μπορούμε να φανταστούμε και πάρα πολλούς άλλους για τους οποίους δεν είχε γίνει ποτέ καταγγελία τρέχα γύρευε για ποιο λόγο. Κι αυτοί ήταν ακόμα έξω, ελεύθεροι να συνεχίζουν το θεάρεστο έργο τους μιας και κανένα παιδάκι ή οικογένειά του δεν τόλμησε ποτέ να τους καταγγείλει φοβούμενη την "οργή του Θεού (;;)". Οι άλλοι, οι τολμηροί που το κατάγγειλαν, είχαν μάλλον αποζημιωθεί με κάποιο σεβαστό ποσό για να μην το κάνουν βούκινο. Και η εκκλησία ; Τι έκανε η Ιεραρχία για όλους αυτούς τους εγκληματίες ; Τους έκλεισε στο μοναστήρι του Μερκούριου να σκουπίζουν σκατά ζώων. Η Αγία εκκλησία

πρόσφερε καταφύγιο στους ποιμένες της που αφού είχαν αποδεχτεί αγαμία, δεν έπαψαν ποτέ να κακοποιούν μικρά παιδιά. Τους έβαλε πίσω από ψηλούς τοίχος σ' ένα κλειστό κλαμπ αγροτών ! Κανείς δεν θα μπορούσε να μου υποσχεθεί ότι αυτά τα κτήνη δεν θα πήδαγαν την μάντρα κάποιες νύχτες να πάνε να κάνουν αυτό που τους άρεσε σε άλλα παιδιά. Ο Δημήτριος μας είπε ότι τον ελεύθερο χρόνο τους διάβαζαν κι έψελναν θρησκευτικούς ύμνους εν χορώ αλλά... εγώ υποψιαζόμουνα ότι μαζευόντουσαν να συζητούν και να μοιράζονται τις φαντασιώσεις τους και τις αναμνήσεις τους από την δράση τους. Η Ορθόδοξη Εκκλησία είχε ξεπεράσει τον εαυτό της ! Αγρότες κληρικοί σε κοινόβιο να καλλιεργούν την μάνα γη και τα προϊόντα της. Δεν μπορούσα να φανταστώ κανέναν άλλον πίσω απ' αυτό το σχήμα παρά μόνον τον Πατριάρχη, τον μέγα Μανιτού την θρησκείας. Δική του ιδέα ή κάποιου άλλου μεγαλοεπίσκοπου δεν ξέρω αλλά η εκκλησία τα φροντίζει τα παιδιά της μαζί με τα υπόλοιπα απολωλά που μαζεύει στα μοναστήρια της. Δεν μπορούμε να προσφέρουμε καταφύγιο σε κάθε λογής εγκληματία και να πετάξουμε στον δρόμο τους δικούς μας. Ωραία, και τώρα τι κάνουμε ; Υπάρχει κάτι λυπηρό σχετικά με την αλήθεια. Τις περισσότερες φορές, αν κάποτε καταφέρεις να την βρεις, δεν ξέρεις τι να την κάνεις.

Άφησα αυτούς τους ποταπούς σε δυο πόδια να φτυαρίζουν σκατά και πήραμε τον δρόμο του γυρισμού. Είχα αποφασίσει να πω ψέματα στη Απολλωνία ότι τον βρήκα και τον σκότωσα τον καλόγερο απ' τις κουζίνες.

ΕΙΚΟΣΙΑΥΟ

Better days

Η Απολλωνία είχε επανέλθει εντελώς. Δεν είχε μεγάλη όρεξη για να φάει, τα κορίτσια έπρεπε να την πιέζουν να το κάνει, πέρναγε τις μέρες μαζί τους και με τα μωρά, τον Αρχιμήδη της Υπατίας και την Μάρθα. Ο Ιωνάς είπε ότι θα ήταν εντελώς καλά σε μια βδομάδα. Είπε ακόμα ότι έχει ένα καταπληκτικό μυαλό. Κι η κοπριά στα λάχανα. Αποφάσισα να την δω και να της μιλήσω.

- Είναι η δεύτερη φορά που σου χρωστάω την ζωή μου. Πόσες ακόμα νομίζεις ότι μου μένουν ;

- Μια μόνο έχεις και το ξέρεις πολύ καλά όπως ξέρεις ότι είναι μόνον δική σου και δεν την χρωστάς σε κανέναν. Τον βρήκα εκείνον τον καλόγερο απ' τις κουζίνες που μου είπες. Είναι νεκρός.

Της είπα όλη την ιστορία για το μοναστήρι-καταφύγιο, ή μήπως ήταν φυλακή; Και την συζήτηση που είχα με τον Δημήτριο λέγοντάς της ψέματα ότι κατόπιν τον σκότωσα.

Χαμογέλασε . ήταν φανερό ότι δεν με πίστεψε.

- Τι σχέδια έχεις, Απολλωνία ;

- Είμαι υποχρεωμένη να το σκάσω απ' την Πόλη, έτσι ; Οι Αρχές τα ξέρουν για μένα.

- Δυστυχώς, έτσι είναι. Αλλά σου υπόσχομαι την κάθε δυνατή βοήθεια όταν φύγεις. Που σκέφτεσαι να πας ;

- Πρώτα θα ήθελα να δω την μητέρα μου και να της αφήσω μερικά λεφτά. Αυτή δεν φταίει σε τίποτα, υπέφερε σχεδόν όσο κι εγώ.

- Θα το φροντίσω, το συντομότερο.

- Κατόπιν, θα ήθελα να πάω και να ζήσω στην Αθήνα.

-..Άριστη επιλογή. Να υποθέσω ότι θα συνεχίσεις να σπουδάζεις ;

- Ο γιατρός Ιωνάς μου σύστησε να σπουδάσω Ιατρική και μ' έπεισε. Μετά απ' αυτά που τον είδα να κάνει για την Μάρθα κι εμένα δεν ήταν δύσκολο. Το πρόβλημα είναι ότι δεν με δέχεται για βοηθό του όταν τελειώσω.

- Σοφός άνδρας ο γαμπρός μου. Ο αέρας της Κωνσταντινούπολης θα είναι πάντα πιεστικά βαρύς πάνω απ' το κεφάλι σου.

- Ο! Δεν είναι ο αέρας της Πόλης το πρόβλημα. Ο αέρας στο Βαρδέϊκο θα είναι. Ο καλός γιατρός μου γιάτρεψε και της πληγές στο μυαλό μου.

- Στο είπα !! Σοφός άνδρας. Τον έχει πάρει όμως η αδελφή μου.

- Το ξέρω. Γι' αυτό κι εγώ θ' ασπαστώ τον Ιουδαϊσμό.

- Αυτό τώρα που κολλάει ;

- Δεν είναι δύσκολο το συμπέρασμα, ακόμα και για ντεντεκτιβ! Θέλω να γίνω γιατρός, οι Εβραίοι είναι οι καλύτεροι σ' αυτόν τον τομέα, ο γιατρός Ιωνάς είναι πιασμένος απ' την αδελφή σου και ούτε για βοηθό δεν με θέλει, άρα...

- Ένας καλός Εβραίος γιατρός δεν θα νοιαζότανε σε τι Θεό πιστεύεις για να σε πάρει βοηθό. Ίσως ακόμα να σε προτιμούσε άθεη. Μην ανακατεύεις την θρησκεία με την επιστήμη, είναι ασύμβατες.

- Θα φύγω όσο πιο γρήγορα μπορώ, Τέο. Έχω γίνει μεγάλο βάρος σ' αυτό το σπίτι.

- Θα φύγεις όταν είσαι απολύτως καλά κι έτοιμη, Απολλωνία. Καθόλου βάρος δεν γίνεσαι αν το συγκρίνεις με μια επιδρομή των Πραιτοριανών να σε ψάχνουν.

- Σου είναι εντελώς αδύνατον να με δεις σαν γυναίκα, έτσι ;

- Α! μικρούλα μου, μην έχεις καμιά αμφιβολία ότι είσαι μια πολύ όμορφη κι έξυπνη κοπέλα και αυτά τα δύο σπάνια πάνε μαζί αλλά για μένα... θα είσαι πάντα εκείνο το μικρό κοριτσάκι με τις πλεξούδες, σαν μια μικρή μου αδελφή.

- Καλύτερο απ' το τίποτα. Θα μου επιτρέψεις τώρα να πω κάτι ιδιαίτερος με τον Τούρκο ;

- Ο τούρκος δεν έχει μυστικά μ' εμένα, Απολλωνία. Ότι του πεις θα μου το ξεφουρνίσει αμέσως.

- Καλά τότε, μιας κι είστε και οι δύο εδώ, θα ήθελα να ζητήσω απ' τον κύριο Τούρκο να με συνοδέψει μέχρι τα τείχη της πόλης όταν θα φύγω γιατί σκοπεύω να πάω οδικώς μέχρι την Θεσσαλονίκη κι από εκεί το πλοίο γι' Αθήνα.

- Πιστεύω πως θα χαρεί ιδιαιτέρως να το κάνει αυτό, έτσι δεν είναι αδέρφι ; Όμως δεν βλέπω τον λόγο γιατί δεν παίρνεις το πλοίο από εδώ για την Αθήνα.

- Μεγάλο ταξίδι για το μωρό, Τέο. Ίσως κι απ' την Θεσσαλονίκη να συνεχίσουμε οδικώς για την Αθήνα. Γι' αυτό θέλω να δοκιμάσω πως θα είναι με το μωρό στο δρόμο.

Ο Τούρκος χαμογέλασε κι ομολογώ ότι δεν μου άρεσε το σχέδιο αλλά δεν μου ζήτησε και κάτι παράλογο. Έπρεπε να κανονίσω το πως θα συναντήσει την μητέρα της πρώτα. Ο Πρόβος και οι άνδρες του την έφεραν σπίτι μια μέρα στο πίσω μέρος μιας σκεπαστής άμαξας και μια κουκούλα στο κεφάλι. Έμειναν μαζί σχεδόν όλη μέρα και το βραδάκι η Βασιλεία βγήκε κρατώντας ένα μικρό πουγκί στο χέρι και ήθελε να μου φιλήσει το χέρι. Θα μ' έβαζε στις προσευχές της κάθε βράδυ και θα ζητούσε απ' τον θεό να μ' έχει πάντα καλά και να ζήσω για πάντα ή ότι άλλο είναι που ζητάνε οι άνθρωποι απ' τον θεό τους. Της έδωσα τον Τούρκο να την συνοδέψει το βράδυ στην Πόλη μ' ένα πουγκί χρυσά στο χέρι και βγήκα έξω να πάρω σβάρνα τις ταβέρνες. Αυτές οι τελευταίες μέρες μου είχαν αυξήσει την λίμπιντο.

Η Απολλωνία άρχισε να γυμνάζεται τα πρωινά μαζί μας κι ο ενθουσιώδης Τούρκος μου της μάθαινε πως να πετάει μαχαίρια. Ο πληγή της είχε αποθεραπευτεί αλλά έμενε κλεισμένη με την μικρή Μάρθα όλη μέρα στο δωμάτιο του Τούρκου. Ακόμα και το φαγητό της εκεί της το πήγαιναν. Ο Ιωνάς της έφερνε βιβλία. Μια μέρα πριν να φύγει, ο Τούρκος της έκανε άλλο ένα δώρο. Ένα δερμάτινο γιλέκο πλήρως εξοπλισμένο. Αναρωτιόμουν εάν η Απολλωνία πήγαινε στην Αθήνα να σπουδάσει Ιατρική ή την τέχνη του πολέμου.

ΕΙΚΟΣΙΤΡΙΑ

Lonesome day

Η άμαξα ήταν έτοιμη γι' αναχώρηση μ' ένα ακόμα άλογο δεμένο πίσω για την επιστροφή του Τούρκου. Ο ευγενικός Τούρκος, αφού πρώτα φόρτωσε τ' απαραίτητα στην άμαξα, βοήθησε την Απολλωνία να βουλευτεί πίσω και πήρε τα γκέμια. Σχεδόν αμέσως μόλις βγήκαν απ' την αυλή, η Απολλωνία τακτοποίησε το μωρό στην δερμάτινη θήκη που της είχε ετοιμάσει ο Τούρκος και πέρασε μπροστά να κάτσει δίπλα του. Πήραν την Μέση και στο φόρουμ του Αρκάδιου, έστριψαν βορειοδυτικά προς την πύλη του Ρωμανού αντί να πάρουν την νότια Μέση προς το Σίγμα και την Χρυσή πύλη που έβγαζε στην Εγνατία και την Θεσσαλονίκη. Ο Έβδομος λόφος βρισκόταν κοντά στα τείχη λίγο πριν την πύλη του Ρωμανού. Ο Έβδομος λόφος ήταν ο προορισμός τους και το... μικρό τους μυστικό μεταξύ τους. Σταμάτησαν στον λόφο και κοίταξαν το μοναστήρι του Αγίου Μερκούριου στους πρόποδες του. Η Απολλωμία κρέμασε την Μάρθα στο σάκκο της στον ώμο και μαζί κατέβασαν ένα μικρό ξύλινο βαρελάκι απ' την καρότσα. Ένα βαρελάκι που ο Τούρκος κρυφά είχε πάρει απ' τις κουζίνες και το είχε φορτώσει στην άμαξα μερικές ώρες πριν. Χοιρινό λίπος. Το βοήθησαν να κυλήσει τον λόφο μέχρι τον μοναστήρι. Είχε ήδη σκοτεινιάσει και δεν υπήρχε ψυχή σε τούτη την ερημιά.

- Και τώρα τί κάνουμε ;

- Έχω ξαναέρθει και ξέρω. Θα σκαρφαλώσω τον τοίχο και θα ξεσυρταρώσω την πόρτα από πίσω. Θα μπεις και θα κυλήσεις το βαρέλι κι από εκεί και μετά θα είσαι μόνη σου. Θα πάρω το μωρό και θα σε περιμένω στην άμαξα.

- Εντάξει. Μείνε ήσυχος, θα τα καταφέρω.

Έγινε ακριβώς όπως το είπαν. Η Απολλωνία μπήκε στο μοναστήρι σπρώχνοντας μαλακά το βαρελάκι με το λίπος. Ο Τούρκος πήρε την Μάρθα που κοιμότανε κι ανηφόρησε τον λόφο.

Κάθισε στη άμαξα και κοίταζε το μοναστήρι. Ξαφνικά στην ησυχία της νύχτας εμφανίστηκαν οι πρώτες φλόγες και κατόπιν, μέσα σε μια στιγμή όλο το μοναστήρι λαμπάδιασε με τις φλόγες να το έχουνε περικυκλώσει. Η Απολλωνία πρέπει να είχε σκορπίσει το χοιρινό λίπος ολόγυρα. όταν ήρθε να τον συναντήσει αργότερα λαχανιασμένη, δεν μπορούσαν πια να δουν το κτίριο. Μόνο φλόγες που υψώνονταν στον ουρανό.

- Πρέπει να φύγουμε. Οι φλόγες φαίνονται από πολύ μακριά, σε λίγο ο τόπος θα γεμίσει κόσμος.

- Άσε με να το κοιτάξω ακόμα λίγο, κύριε Τούρκε σε παρακαλώ, είναι η τελευταία πινελιά σ' έναν μεγάλο πίνακα που ξεκίνησα να ζωγραφίζω πριν χρόνια. Ένα λεπτό ακόμα, σε παρακαλώ.

Ο Τούρκος δεν της αρνήθηκε αυτή την μικρή ικανοποίηση. Έπρεπε να γυρίσουν πίσω στο κέντρο και να ξαναβρούν την Μέση να την πάρουν νότια αυτήν την φορά προς την Χρυσή πύλη και την Εγνατία. Όταν βγήκαν στην Εγνατία με τα τείχη μακριά πίσω τους, ο Τούρκος σταμάτησε την άμαξα κι έλυσε από πίσω το άλογό του. Έπεσε χαρούμενη στην αγκαλιά του κι αυτός της ψιθύρισε στ' αυτί.

- Καλή τύχη, μικρούλα.

- Σ' ευχαριστώ για όλα, πιστέ μου φίλε. Πρόσθεσα κι άλλα χρέη απέναντί σου μετά από χρόνια. Να προσέχεις τ' αφεντικό σου, του αξίζει.

- Μην σε νοιάζει γι' αυτόν, θα πεθάνει πολύ αργότερα από μένα

Στον Τούρκο ποτέ δεν άρεσαν συναισθηματικά μελοδράματα και καβάλησε αμέσως το άλογό του παίρνοντας τον δρόμο της επιστροφής

είχε προχωρήσει για τα καλά η νύχτα κι ο Τούρκος δεν είχε γυρίσει ακόμα. Ήλπιζα να μην είχε φτάσει μέχρι την Θεσσαλονίκη μαζί της. Από την πρώτη στιγμή την φρόντιζε και την κανάκευε. Θα με πείτε ζηλιάρη και μοναχοφαγά και μπορεί να μην έχετε εντελώς άδικο αλλά με την Απολλωνία ο Τούρκος είχε βρει έναν όμοιό του του άλλου φύλου. Είπα να το περιμένω και να μην πάω στο κρεβάτι. Κάτι μου 'λεγε ότι θα είχε ιστορίες να μου διηγηθεί. Άναψα μερικά λαδοκάντηλα να φανεί ότι δεν κοιμόμουνα και ξαναπήρα στα χέρια μου τους "Αχαρνείς" του Αριστοφάνη. Είχα κολλήσει μ' εκείνον τον τύπο τον Δικαιοπόλη. Θα ήταν γύρω στις 3 το πρωί

όταν τον είδα στην πόρτα. Τον Τούρκο δεν τον άκουγες, τον έβλεπες μόνο κι όταν αυτός ήθελε να τον δεις.

- Ξενυχτάς κανένα πεθαμένο, αφέντη ;;
- Ναι, τον μεγάλο έρωτα της ζωής μου... βλαμμένη. Γιατί άργησες τόσο ;
- Είχε να τακτοποιήσει κάτι εκκρεμότητες πριν φύγει μου είπε και της έδωσα ένα χεράκι.
- Ποιος πέθανε αυτή την φορά ;;
- Δεν ξέρω τα ονόματά τους !!!!
- Τους ;;;; Πληθυντικό ;;;; Για όνομα! Ποιοι ; Πόσοι ;
- Το μοναστήρι του Αγίου Μερκούριου. Ολόκληρο. Μόνο στάχτες έμειναν.
- Και το κατάφερε μόνη της με λίγη φιλική βοήθεια.
- Ακριβώς. Ο Τούρκος με είχε καταλάβει ότι ήμουν έτοιμος να εκραγώ και δεν έκανε

σχόλια.

- Πως τα κατάφερε με την μία ;
- Μ' ένα βαρέλι χοιρινό λίπος απ' τις κουζίνες.
- Η φιλική βοήθεια που λέγαμε. Ο Τούρκος το φόρτωσε κρυφά στην άμαξα πριν το φευγιό, πήδηξε τον τοίχο και της άνοιξε την πόρτα, αυτή μετά σκόρπισε το λίπος ολόγυρα στο κτίριο και τού 'βαλε φωτιά.

- Δεν έγινες ντεντέκτιβ χωρίς λόγο, αφέντη. Ακριβώς έτσι έγινε.
- Δύσκολο να την φανταστώ να σκαρφαλώνει τον τοίχο με το μωρό στην πλάτη κι ένα βαρέλι χοιρινό λίπος.

- Εντάξει. Πάμε τώρα να κοιμηθούμε ή θα βάλεις τις φωνές και θα με πλακώσεις στις φάπες ;

- Δεν το έχω αποφασίσει ακόμα αν και το δεύτερο δεν μου είχε περάσει απ' το μυαλό.
- Οι φωνές και τα μαλώματα θα ήταν επίσης χάσιμο χρόνου.
- Καταλαβαίνεις φαντάζομαι ότι δεν ήταν σωστό.
- Όχι δεν το καταλαβαίνω και ίσως δεν το καταλάβω ποτέ. Όλη νύχτα μπορεί να μαλώνουμε για το σωστό και το λάθος, το δίκαιο και το άδικο, την δικαιοσύνη και την εκδίκηση και άκρη δεν πρόκειται να βρούμε. Γι' αυτό σου λέω. Χάσιμο χρόνου και πάμε για ύπνο.
- Κι αν οι Πραιτοριανοί μπουκάρουν κι αρχίσουν ερωτήσεις για κάποιον εμπρησμό τι θα γίνει ;

- Ήμασταν συνέχεια μαζί και δεν έχουμε ιδέα. Την Απολλωνία δεν την έχουμε δει ποτέ αν θυμάμαι καλά. Λάθος κάνω ;

- Όχι, δεν κάνεις. Είναι η πρώτη φορά που κάνεις κάτι πίσω απ' την πλάτη μου. Θα το σημειώσω.

- Δεν έκανα τίποτα πίσω απ' την πλάτη σου !! Μπορεί ίσως εκείνο το βαρέλι το λίπος που πήρα κρυφά. Ήμουν βέβαιος πως δεν θα συμφωνούσες ποτέ με κάτι τέτοιο και προχώρησα μόνος μου. Καθαρά θέμα πίστης και διαφορετικής άποψης. Τίποτα άλλο. Είχα και σύμμαχο, άλλωστε.

- Θα παραφράσω ένα παλιό γνωμικό λέγοντας σου... Αχμέτ, αδελφέ μου, την επόμενη φορά που θα έχουμε διαφορετική άποψη για κάτι, ας το συζητήσουμε πρώτα πριν κάποιος κάνει μια μαλακία.

- Εντάξει αλλά το γνωμικό... δεν το συνδυάζω.

- Αυτό που λέει " την επόμενη φορά που θα με γαμίσεις μήπως θα μπορούσες να με φιλήσεις πρώτα ; "

- Α! Αυτό ; Δίκιο έχεις αφέντη αλλά γι' αυτήν την περίπτωση θα ήταν ανώφελο. Μαζί της ή μόνος μου θα την τελείωνα την δουλειά που είχε αρχίσει. Εκείνη το πρότεινε αν θες να μάθεις και συμφώνησα αμέσως. Δεν δέχτηκε όπως καταλαβαίνεις να με αφήσει να το κάνω μόνος μου αλλά αυτή την φορά δεν θα υπήρχαν Ούννοι κρυμμένοι πίσω από πόρτες με δόρατα στα χέρια. Τα καημένα τα ζωντανά λυπάμαι περισσότερο απ' αυτά τα κτήνη. Κανείς δεν θα βρεθεί να τους κλάψει κι η Πόλη καθάρισε λιγάκι από μερικά σκατά. Μερικά μόνο, γιατί τα σκάνδαλα του κλήρου πάντοτε θα υπάρχουν, αλλοίμονο.

Είχε κάποιο δίκιο, δεν μπορούσα να του το αρνηθώ. Η σχέση Δικαιοσύνης - Εκδίκησης είναι πολυεπίπεδη με πολλούς αγνώστους και μεταβλητές. Είχε δίκιο, όλη νύχτα να το συζητάγαμε, άκρη δεν θα βρίσκαμε.

- Που βρίσκεται τώρα ;

- Αν δεν κάνει στάση στον δρόμο το πρωί θα είναι στην Θεσσαλονίκη.

- Τελείωσε τότε.

- Μετάνιωσες για κάτι, αφέντη ;

- Όχι, για τίποτα. Γιατί ρωτάς ;

- Το τελευταίο πράγμα που μου ζήτησε ήταν να σε προσέχω γιατί το αξίζεις.

- Χρειαζόταν να στο ζητήσει, αδέρφι ;

- Δεν χρειαζόταν, όχι. Το αξίζεις αν και συχνά είσαι πολύ μαλακός. Περισσότερο κι από πολύ. Πάμε για ύπνο ή να πιούμε ακόμα μία ;

- Εσύ τι λες ;;

-.. Ακόμα μία τότε.

ΤΕΛΟΣ